

Sôi Trào

Contents

Sôi Trào	1
1. Chương 1: Giãn Giới	1
2. Chương 2	1
3. Chương 3	10
4. Chương 4	18
5. Chương 5	27
6. Chương 6	35
7. Chương 7	44
8. Chương 8	52
9. Chương 9	60
10. Chương 10	68
11. Chương 11: Phiên Ngoại : Đêm Nóng	71

Sôi Trào

Giới thiệu

Edit: Phiêu Linh Thể loại: Hiện đại, 1×1, HE. Hàn Quý Bắc và Âu Dương Kính vốn là đôi bạn thân với nhau lại ở cùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soi-trao>

1. Chương 1: Giãn Giới

Tình cảm đến như dòng sông sâu, chỉ cần thủy xuống viên đá nhỏ, là sẽ gợn sóng...

Chỉ cần châm chút lửa, liên tục tăng nhiệt độ, cuối cùng sẽ có một ngày nhờ đó mà sôi trào.

Hàn Quý Bắc đã cùng Âu Dương Kính “làm việc công” ở trên giường nhiều năm, không thể tin được người đàn ông yêu đơn phương bạn thân mười năm kia, lại có thể nói với mình rằng: “Tôi thích cậu.”

Tự bản thân có vẻ như không để ý gì đến tình yêu, nhưng đáy lòng vẫn khao khát có một người bầu bạn lâu dài, nên cố tình giữ người khác trong vòng tay, vậy mà vẫn mãi nhìn về người ấy...

Nhưng mới quyết tâm tìm kiếm tình yêu mới chưa được bao lâu, Âu Dương Kính lại chạy tới còn dùng ánh mắt nghiêm túc thông báo.

Còn tuyên bố muốn mang cậu... đoạt về...

2. Chương 2

Hàn Quý Bắc bị tiếng chuông di động đánh thức.

Cậu không biết di động ở chỗ nào, mắt căn bản còn chưa mở ra nổi, vì thế đưa tay qua chỗ có tiếng nhạc, tóm được cái gì đó như là di động, đưa lên tai nghe. Cậu còn chưa kịp hỏi là ai gọi tới, điện thoại đầu bên kia đã ngắt, cho đến khi cậu rút cuộc cũng mở được mắt, nhìn thấy hiển thị cuộc gọi đến là tên trợ lý của cấp trên.

Người đàn ông nằm cạnh cậu mơ mơ hồ hồ hừ một tiếng, trở mình, tiếp tục ngủ.

Hàn Quý Bắc ngồi dậy, chú ý tới thời gian trên màn hình di động là chín rưỡi, đã vượt quá thời gian làm việc bình thường của cậu khoảng nửa tiếng. Nhưng mà cậu lại không chút hoang mang bỏ xuống giường, nhặt đám quần áo của chính cậu từ sàn gỗ nhám nhám lạnh như băng.

Tiếng nước róc rách vang lên, cậu cảm nhận hơi nước ẩm áp tràn ngập không gian không nhỏ, thở dài một hơi.

Tuy trợ lý không gọi được cậu, nhưng kì thật không có gì phải lo lắng. Công việc của Hàn Quý Bắc là trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc, mà đối tượng chính để cậu phụ trách còn đang yên lặng ngủ trên giường kia. Cậu cùng ông chủ ngoại trừ quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường, còn có quan hệ ***.

Nhưng như thế cũng không có gì đáng ngại, Hàn Quý Bắc cũng không đặc biệt để ý đến việc phát sinh quan hệ với ai, cho dù là với chủ của mình. Vả lại đến cuối tháng lĩnh lương, so với nhiều người đồng cấp thì còn hơn họ không ít... Khiến cậu phải tự nhận là cậu hài lòng, suy cho cùng thì có ai là không yêu tiền đâu?

Hàn Quý Bắc vui vẻ tắm tấp, mặc lại quần áo bị ném xuống đất đã nhăn nhúm, trở lại trước giường, đưa tay đẩy đẩy người đàn ông trên giường.

Tổng giám đốc... Phải đi làm thôi..." Cậu cố hạ thấp giọng, năm năm ở chung đủ để cậu quá hiểu đối phương bị huyết áp thấp nghiêm trọng, cùng với tính tình không được tốt lắm.

"... Mấy giờ..." Người đàn ông hơi mở mắt, sắc mặt thoát nhìn rất xấu.

"Gần mười giờ rồi, ngái giữa trưa phải cùng công ty Hoa Liên ăn cơm mà." Hàn Quý Bắc nhắc nhở.

Sắc mặt người đàn ông rất nhợt nhạt, cau mày không đổi sắc nói: "Giữa trưa tới đón tôi."

"Tôi biết rồi." Cậu trả lời, xoay người rời khỏi phòng ngủ diện tích không nhỏ.

Theo cầu thang xuống dưới tầng, Hàn Quý Bắc tìm trên sofa phòng khách cà-vạt của mình, chìa khóa xe, cùng với áo vest.

Quen thuộc mà chuyển sang phòng bếp, đun một bình cà phê, đặt cái tách lên bàn ăn. Lúc cậu đi người đàn ông dường như cũng tỉnh, vừa ngáp vừa vào phòng tắm, sắc mặt vẫn khó coi như trước. Âu Dương Kính đứng trước bồn rửa mặt, đối diện gương, xoa xoa đám râu mới nhú dưới cằm, định đợi sau khi tắm xong thì cạo.

Anh ta chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhưng không phải do hậu quả việc uống rượu đêm qua. Xưa nay vốn vậy, huyết áp thấp thường làm anh ta dễ phát hỏa vào buổi sáng yên tĩnh, bất luận là ai, anh ta chưa bao giờ kiềm chế nổi cơn giận vô lý ấy. Âu Dương Kính chỉ biết, dù sao cũng có người hiểu được cách đối xử với bệnh huyết áp thấp của anh ta, thế là đủ rồi.

Anh ta có một nhân viên rất tốt, Hàn Quý Bắc luôn để ý đến mọi việc của anh ta, cho dù là chuẩn bị cafe hay là sửa lại báo cáo hội nghị, thậm chí là giải quyết ***. Âu Dương Kính không cảm thấy nợ Hàn Quý Bắc điều gì, xã hội này là thế, bất luận thế nào, anh ta cũng đã trả Hàn Quý Bắc mức lương cơ bản gấp hai lần người khác, mà quan hệ *** của bọn họ ngay từ đầu là do anh ta chủ động, nhưng anh ta cũng không hề ép buộc đối phương.

Năm năm ở chung, cho anh ta hiểu đối phương cũng không để ý chuyện lên giường cùng ông chủ, cũng không thêm để ý càng qua lại trên giường càng nhận được nhiều tiền lương. Loại chuyện này không cần nói ra, bọn họ vẫn có thể bình thản giao dịch. Không có thứ gì là không dùng tiền mua được, đây là tín điều mà Âu Dương Kính từ nhỏ đến lớn đều được dạy.

Gia tộc của anh ta so với người thường là có tiền có thế, loại chuyện này với anh ta là đạo lý hiển nhiên.

“Tổng giám đốc?” Hàn Quý Bắc dùng chìa khóa cửa Âu Dương Kính cho cậu mở cửa chính, đi vào hành lang.

Không ai trả lời cậu. Cậu cởi giày, tiện tay vuốt vuốt sơmi cùng vest sạch mới về nhà thay, bước vào phòng khách nhà Âu Dương Kính, phòng khách tịnh không có một bóng người. Cậu nghe thấy tiếng động từ nhà bếp, vì thế đi qua đó, quả nhiên, người đàn ông mặc một bộ âu phục màu thẫm đang cúi người tìm kiếm cái gì đó trong tủ lạnh.

“Tổng giám đốc, cần phải đi...”

“Tôi đói.” Người đàn ông quay đầu lại nhìn cậu, nhấn từng từ rõ ràng.

“Cho nên không phải giờ sẽ đi ăn cơm mà công ty Hoa Liên mời sao?” Hàn Quý Bắc hỏi lại.

“Tôi bây giờ đang đói.” Người đàn ông cố ý nhấn giọng hai chữ.

“Nhưng...” Cậu nhìn đồng hồ. Thời gian còn đủ, chưa đến mức muộn, nhưng...

“Làm mỳ Ý đi.” Người đàn ông tự quyết.

“Được rồi.” Tuy là bất đắc dĩ, nhưng cũng không nói nhiều. “Tổng giám đốc chờ chút.”

Âu Dương Kính mở cửa bếp ra quầy bar bên ngoài ngồi, rót vào tách cà phê đã nguội lạnh.

Cấp dưới của anh ta lấy trong bếp một cái tạp dề màu đen bằng vải dệt không gọn chút bụi đeo vào người, mở tủ lạnh lấy nguyên liệu để nấu, đầu tiên đun một nồi nước sau mới cầm dao xắt sợi nấm rau. Âu Dương Kính nhấp ngụm cà phê lạnh, bụng réo vang chờ đồ ăn.

Hàn Quý Bắc tay nghề nấu nướng không tồi, nghe nói là thành quả từ hồi còn là học sinh đi làm thêm, Âu Dương Kính không có tường tận, nhưng có thể đoán được kỹ thuật nấu nướng chiên xào của Hàn Quý Bắc không đơn giản là làm công mấy tháng có thể luyện thành. Ngay cả như thế, anh ta cũng không hỏi nhiều, dù sao cũng không liên quan đến anh ta.

Mồ hôi rịn trên trán Hàn Quý Bắc, hợp lại thành dòng chảy dọc xuống gò má mịn màng, đưa tay gạt mồ hôi, chuyên chú nhìn vào nồi mì, không chú ý tới ánh mắt dò xét của cấp trên. Âu Dương Kính không phải lần đầu nghĩ như thế, anh ta hiểu diện mạo Hàn Quý Bắc vượt hơn hẳn tiêu chuẩn của bản thân.

Anh ta đối với mọi thứ đều rất soi mói, mặc kệ là người hay vật, chỉ có đạt tiêu chuẩn mới đủ tư cách xuất hiện trước mắt anh ta. Mà Hàn Quý Bắc không còn nghi ngờ gì nữa chính là kiểu người vượt qua tiêu chuẩn.

Mái tóc đen tuyền cắt gọn mềm mại đến không ngờ, làm da không nhăn nhui cũng không thô ráp, màu da sáng bóng và đồng đều, cao lớn nhưng thân hình thon gầy khi cong lên rất đẹp, tay chân lẫn cơ thể thon thả mà lại rõ ràng các cơ bắp, đường cong cực kì chuẩn làn mi đậm nhạt vừa phải, mũi thẳng, đôi mắt luôn mang theo nét cười... Làm cho Âu Dương Kính không thể không cảm thấy sự hoàn hảo của đối phương.

Là một nhân viên, Hàn Quý Bắc làm việc biểu hiện rất tốt, ứng xử khéo léo là một bạn giường, Hàn Quý Bắc không hề tỏ vẻ ngại ngùng, ngược lại còn xử sự rất tự nhiên.

Hoàn hảo trọn vẹn. Nhưng cũng chỉ là hoàn hảo. Âu Dương Kính thưởng thức sự hoàn hảo, chỉ là như thế. Ở ngoài mặt Hàn Quý Bắc vẫn là cấp dưới Âu Dương Kính, một nhân viên hoàn hảo không tì vết.

“Anh ăn đi.” Đặt cái đĩa trước mặt cấp trên, như dự đoán là không nhận được từ đối phương một câu cảm ơn hay khen ngợi nào

Hàn Quý Bắc không nghĩ đó là ngang ngược, thứ nhất là do đã quen, thứ hai là cậu hiểu đối phương tính tình chính là như vậy.

Âu Dương Kính không có nhiều biểu hiện tình cảm, bất luận ở đâu, khi nào, đều luôn luôn bình tĩnh.

Mà Hàn Quý Bắc theo thói quen cũng không thấy có gì là sai, dù sao thì mọi người vốn hay che giấu cảm xúc của mình, đây là chuyện ai cũng biết.

“Pha lại bình cà phê khác đi.” Âu Dương Kính vừa ăn mì Ý vừa nói như vậy.

So với cà phê lạnh, anh ta muốn uống nóng hơn, hiện nay còn có người có thể giúp anh ta pha cà phê.

“Biết rồi.” Hàn Quý Bắc cầm bình cà phê vào bếp, lấy cà phê xay trên tử xuống.

Cậu không ngại làm việc vặt này, bình thường mà nói thì giờ có ở công ty cậu cũng phải pha cà phê cho cấp trên, đổi qua chỗ này thì cũng có gì khác đâu.

Hàn Quý Bắc pha cà phê xong, rót ra một tách sứ đất tiền kiểu Trung Quốc, đưa tới trước mặt Âu Dương Kính, không hỏi xem đối phương có dùng thêm đường thêm sữa hay không, cậu biết cấp trên chỉ uống cà phê đen, đặc biệt thích uống khi mới pha xong, còn nóng bốc khói.

Cuối cùng thì đối phương cũng ăn xong, Hàn Quý Bắc nhìn đồng hồ, thúc giục: “Tổng giám đốc, mau không muộn.”

Cảm thấy mỹ mãn sau khi uống nốt ngụm cà phê cuối cùng, Âu Dương Kính mới mở miệng: “Đi thôi.”

Tới nhà hàng thì đã muộn mất vài phút, người hẹn có vẻ có chút tức giận.

“Trần tiên sinh đợi lâu, Tổng giám đốc chúng tôi tới rồi.” Hàn Quý Bắc đi trước nói như nhận lỗi.

Công ty Hoa Liên của Trần thị có quan hệ hợp tác với họ đã từ lâu, việc đối đãi với người thừa kế duy nhất này cần phải cực kì chú ý.

“Âu Dương đâu?” Trần Duẫn Giang hỏi.

“Không phải đã tới rồi đây sao.” Trần giọng trả lời, Âu Dương Kính ngồi xuống phía đối diện, đưa tay ra hiệu Hàn Quý Bắc ngồi xuống bên phải anh ta.

Không trái lại ý ông chủ, Hàn Quý Bắc ngồi xuống.

“Âu Dương, cậu đến muộn.” Trần Duẫn Giang nói như trách cứ.

“Thì sao?” Âu Dương lơ đãng, thuận tay cầm menu phục vụ đưa, lật xem.

“Âu Dương...” Trần Duẫn Giang tủi thân nhìn người đàn ông trước mặt.

“Có gì muốn nói thì nói nhanh lên, bằng không tôi về công ty.” Âu Dương Kính hơi mất kiên nhẫn nhìn đối phương, trong lòng đại khái cũng biết bên kia lại tự chuốc lấy chuyện phiền lòng.

“Tiểu Đình nói muốn chia tay tôi...” Trần Duẫn Giang vẻ mặt muốn khóc, Âu Dương Kính nhìn anh ta, trong lòng dâng lên cảm giác phức tạp khó hiểu.

“Vậy chia tay đi.” Âu Dương Kính bình tĩnh cầm chén thủy tinh rượu, nhấp một ngụm.

“Tôi không muốn chia tay... Âu Dương, tôi với cô ấy lại cãi nhau.” Trần Duẫn Giang nhìn thẳng người bạn thân, hai tay trên mặt bàn nắm chặt, đốt ngón tay đã hơi bợt.

Anh ta cùng Lương Tâm Đình qua lại đã ba năm, cãi nhau nhiều không kể xiết, chia tay chia chân là chuyện bình thường, nhưng mặc kệ xa cách bao lần, Trần Duẫn Giang hiểu chính bản thân mình không thể rời bỏ cô gái lần đầu tiên gặp mặt đã hấp dẫn anh ta.

Đã trải qua vô số lần cãi vã, vô số lần chiến tranh lạnh, anh ta lại vẫn yêu cô hơn.

Cho dù người yêu nhiều hơn nhất định sẽ bị tổn thương.

“Lần này vì sao cãi nhau?” Âu Dương Kính buông chén, ngón tay thon dài gõ nhẹ mặt bàn.

“... Con.” Trần Duẫn Giang cắn răng, hốc mắt đã hơi hồng. “Cho dù bọn tôi kết hôn, cô ấy cũng không muốn sinh con cho tôi.”

“Tôi nhớ cậu rất thích trẻ con.”

“Nhưng mà Tiểu Đình lại không muốn, cô ấy sợ sinh con xong người sẽ xấu đi...” Trần Duẫn Giang che mặt, giọng nói khê run.

Trần Duẫn Giang không phải một gã đàn ông nhu nhược, nhưng khi dính dáng đến tình cảm, anh ta luôn dễ dàng bị suy sụp tinh thần.

Âu Dương Kính trầm mặc, cho đến khi trong tay bị nhét vào vật gì đó, mới quay đầu nhìn Hàn Quý Bắc vẫn ngồi im bên cạnh.

Bàn tay trên mặt bàn của cậu dưới hướng về phía đối diện, vì thế Âu Dương Kính mới hiểu Hàn Quý Bắc muốn nói gì.

“Duẩn Giang.” Anh ta gọi tên người đàn ông đối diện đang run rẩy bờ vai, cầm khăn tay đưa qua bên đó.

“... Cảm ơn.” Trần Duẩn Giang nói cảm ơn xong thì nhận khăn tay, lau qua qua rồi đưa mắt nhìn. “Ngại quá, để cậu cười chê rồi, trợ lý Hàn.” Anh ta hướng Hàn Quý Bắc hơi nghiêng đầu thẹn thùng, trên mặt lộ nét cười ngượng.

“Không sao ạ.” Hàn Quý Bắc cười hiền đáp lại.

“Xem ra cậu không sao nữa rồi.” Âu Dương Kính hơi nhếch miệng. “Có phải đàn ông không đó! Suốt ngày khóc tí ti.”

“Tôi cũng hiểu mình không ra gì, nhưng mà nhịn không được.” Trần Duẩn Giang cúi đầu ngượng ngập. “Âu Dương, cậu cũng thấy tôi rất mất mặt đúng không?”

Kết quả Âu Dương Kính chỉ hừ nhẹ một tiếng.

Dừng một lúc để ăn cơm, Hàn Quý Bắc không nói câu nào, chỉ im lặng nhìn đĩa thức ăn trước mặt, để cậu trên và người đối diện vui vẻ nói chuyện phiếm.

Nghe nói bọn họ quen nhau từ hồi trung học, lên đại học vẫn học cùng nhau, thậm chí du học cũng cùng một nước, tình bạn đã mười mấy năm liền, đến giờ vẫn không thay đổi, không chỉ bởi có quan hệ giữa gia tộc hai công ty, mà bởi vì cả hai đều rất hợp nhau.

Bọn họ là bạn bè thân thiết, thậm chí còn như anh em.

Ít nhất bề ngoài là thế.

“Này, Âu Dương, sao cậu không ăn?” Người kia mở to đôi mắt quan tâm hỏi bạn.

Âu Dương Kính liếc nhìn anh ta, trầm giọng: “Trước khi đến tôi ăn no rồi.”

“Thật à?” Trần Duẩn Giang nhíu mày. “Nhưng chúng ta hôm qua đã hẹn thế rồi, cậu sao lại còn ăn trước hả?”

“Là cậu hẹn, không liên quan đến tôi.” Âu Dương Kính lấy hộp thuốc trong túi, rút một điếu.

Thấy thế, Hàn Quý Bắc tự nhiên buông chén rượu, lấy trong túi ra bật lửa, thay Âu Dương châm lửa, thoáng chốc mùi thuốc lá tràn ngập không gian, khói xám trắng trong trong hừng hờ bay lên.

“Âu Dương, cậu sao lại để trợ lý Hàn giúp cậu châm thuốc, sao không tự làm?” Trần Duẩn Giang trừng lớn mắt.

Cảnh tượng như thế ai xem vài lần cũng vẫn shock, và thấy Âu Dương Kính thực sự đúng là kẻ tự cao tự đại.

Âu Dương Kính chẳng thèm quan tâm đối phương đang nhìn mình kinh ngạc: “Tôi thuê cậu ta là để cậu ta hầu hạ tôi.”

“Hầu hạ?” Trần Duẩn Giang há miệng: “Hiện giờ là thời nào rồi còn có chuyện này hả?”

“Tôi nói có thì có.” Âu Dương Kính hừ một tiếng, từ từ nhả khói.

“Trợ lý Hàn, cậu không ngại sao?” Trần Duẩn Giang hơi quay đầu, chuyển qua đương sự còn lại.

“Tôi?” Hàn Quý Bắc nhìn khuôn mặt kinh ngạc xen nghi hoặc của đối phương, không khỏi bật cười: “Tôi không để ý chuyện nhỏ này đâu.”

Đích thực là như thế, châm điếu thuốc gì gì đó chỉ là việc nhỏ. Nếu người kia mà biết cậu cùng Âu Dương Kính còn có quan hệ ***, chỉ sợ anh ta choáng đến mức ngã oạch từ trên ghế xuống mất thôi.

“Mấy người lạ ghê...” Trần Duẫn Giang ôm đầu: “Chẳng lẽ chỉ có tôi là người bình thường thôi à”

“Bớt sửa bậy đi.” Âu Dương Kính cười nhạt, gẩy tàn thuốc.

Không khí coi như không tệ. Hàn Quý Bắc im lặng nghĩ.

Ít nhất còn hơn bầu không khí buồn bã cùng với người đàn ông hai mắt hồng hồng vừa nãy.

“Tôi có việc, đi trước nhé.” Trần Duẫn Giang đứng lên, mỉm cười từ biệt hai người trước mặt.

“Từ từ...” Âu Dương Kính gọi đối phương lại.

“Sao thế? Muốn hôn tạm biệt nữa sao?” Trần Duẫn Giang nói đùa, cố ý lộ vẻ mặt không nghiêm túc.

“Sao có thể.” Âu Dương Kính xua tay: “Tôi muốn nói về chuyện hai người cãi nhau.”

Người kia sững sốt, vốn đang cười thì nhanh chóng lộ vẻ buồn bã: “Cậu có cách gì hay sao?”

“Sao không tìm người để thuê? Dù sao hiện nay y học cũng phát triển rồi mà.”

Trần Duẫn Giang vẻ mặt bình tĩnh: “Cám ơn cậu, Âu Dương. Tôi sẽ cùng Tiểu Đình bàn bạc...”

“Mấy người lúc trước không nghĩ đến việc này à?”

“Chúng tôi chỉ lo cãi nhau, nên không nghĩ đến cách này.” Trần Duẫn Giang lắc đầu, hơi cong khóe miệng, lộ nét cười khổ. “Hôm nay tôi mời, gặp sau nhé.”

Âu Dương Kính nhìn theo bạn thân, ánh mắt không lay động, mà cả thuốc lá sắp cháy đến ngón tay cũng không nhận ra.

Lại là vì người đàn bà kia.

Âu Dương Kính chưa từng liệt kê, nhưng anh ta rất hiểu bạn thân mình thương tâm vì cô ta không ít.

Mặc dù Trần Duẫn Giang với người ngoài đều lộ vẻ hiền lành, luôn cười hì hì, nhưng anh ta biết cậu ấy có trái tim yếu đuối hơn người bình thường. Chỉ cần nói đến chuyện yêu đương, dù là chỉ lẫn một chút ác ý, thân là bạn tốt của cậu ta thì không thể chấp nhận nổi.

Tuy đều đã là đàn ông ba mươi, có thành công không nhỏ cho gia tộc, nhưng một khi đã liên quan đến đàn bà, sẽ trở nên đa sầu đa cảm còn hơn nữ sinh nữa.

Người đàn ông vừa yếu đuối vừa kiên cường ấy, anh ta đã quen biết gần mười mấy năm rồi...

“Tổng giám đốc?” Hàn Quý Bắc thử gọi.

“Ừm?” Anh ta về với thực tại.

“Buổi chiều họp lúc ba giờ, ngài muốn về trước xem báo cáo không?”

“Đi thôi.” Âu Dương Kính dụi thuốc lá, đứng dậy rời khỏi chỗ.

Không nên nghĩ nhiều như vậy. Không nên.

Trần Duẫn Giang cùng người đàn bà kia ra sao cũng không liên quan đến anh ta...

Âu Dương Kính im lặng suy nghĩ, tùy Hàn Quý Bắc thay anh ta đóng cửa sau.

Trở lại công ty, Âu Dương Kính trước nhất đọc báo cáo cấp dưới trình lên, tiếp theo ba giờ mới vào phòng họp, quá trình họp cũng không nhàm chán mấy, ít nhất anh ta cảm thấy còn có chút thú vị. Giám đốc điều hành dựa vào vị thế của mình mà trình lên anh ta chính sách mà anh ta không đồng tình các lão làng trong ban quản trị ý vào giao tình khi trước đã dốc sức với cha anh ta, mà không hề khách khí với thể diện của anh ta- những việc này đều khiến Âu Dương Kính cảm giác được những thách thức mới.

Năm gần đây cha anh ta, cũng chính là Chủ tịch, đã muốn dần nhường quyền lực, mọi kế hoạch đều không còn liên quan đến chính sách nội bộ, như thế cũng là trợ lực không nhỏ với Âu Dương Kính. Trong công ty lý tưởng của anh ta, sự tồn tại của phe vật là không nên có. Nhất là những kẻ hưởng lương cực cao kia...

Cho dù công ty có to lớn đến mức nào, cũng cần có một ngày thanh trừ nội bộ thật tốt.

“Tổng giám đốc, cà phê của ngài đây.” Hàn Quý Bắc đặt cà phê còn tỏa khói xuống bàn làm việc trước mặt cấp trên, đối với cuộc họp vừa rồi đã phát sinh xung đột không rõ ràng lắm, có chút cảm thấy không biết nên làm gì.

Có lẽ nguyên nhân chính là ở sự cải cách của Âu Dương Kính quá quyết đoán? Cũng không có gì ngạc nhiên nếu đám lão làng của công ty bắt đầu thấy hoảng loạn, dù gì thì không ai hy vọng chính mình vào một ngày nào đó bị tống xuống làm công nhân.

“Cậu cảm thấy tôi vừa nãy nói có quá lắm không?”

“Có một chút.” Cậu thật cẩn thận chọn từng câu chữ.

“Tôi vốn muốn nói còn khó nghe hơn, thiếu mỗi nước không chỉ vào mũi họ mà mắng thôi.” Âu Dương Kính cười lạnh, cầm tách cà phê mà chưa vội uống ngay, ngược lại còn nhẹ nhàng dùng ngón tay ve vuốt bề mặt tách, cảm thụ hơi ấm.

“Tôi phải sửa lại lời lúc trước... Ngài nói rất đúng yếu điểm.” Hàn Quý Bắc hiểu rõ Âu Dương Kính trong lòng rất giận tất cả cổ đông tham gia họp, nhưng cậu không biết làm thế nào đối phó với cơn giận ngầm ấy của cấp trên.

“Phải không?” Âu Dương Kính rút cuộc đặt tách lên miệng, nhấp một ngụm chất lỏng đắng chát nóng hổi. Cũng chỉ có cậu nói như vậy.”

Hàn Quý Bắc trầm mặc, kẻ thông minh nên biết lúc này không được nói câu gì.

“Buổi tối qua đây.”

Chỉ hạ một câu như vậy, cấp trên lạnh lùng của cậu liền tự nhiên đứng dậy bỏ đi, lưu lại trên bàn tách cà phê còn phân nửa, hơi nước nóng vẫn từ từ bay lên khỏi miệng tách.

Buổi tối ư...

Hàn Quý Bắc về đến nhà đã là gần tối, trong nhà im lặng không một tiếng động, tựa hồ hai người kia còn chưa có về.

Cậu ngồi ở phòng khách, đưa tay buông lỏng cà vạt.

“Quý Bắc, chú đã về rồi.” Giọng trẻ con bỗng nhiên vang bên tai, Hàn Quý Bắc vừa quay đầu, đã thấy đối phương từ chỗ nào đó hiện ra, nhưng cậu lại hoàn toàn không nhận thấy.

“Đừng gọi thẳng tên chú, chú tốt xấu gì cùng là chú con.” Cậu sửa lại lời chú nhóc.

“Quý Bắc, cháu đói.” Cậu nhóc giống như mèo mà nũng nịu dùng giọng ngọt ngào, không quan tâm đến đối phương kêu mình sửa cách gọi.

“Thời Anh, bố con đâu?” Hàn Quý Bắc hỏi sang vấn đề khác, tính trả thù mà làm bộ không nghe thấy yêu cầu của cậu nhóc.

“Bố đi nhà bạn, lát mới về. Chú, cháu muốn ăn cơm.” Hàn Thời Anh giữ chặt tay áo sơ mi Hàn Quý Bắc mà nhẹ kéo, động tác vô cùng thân thiết kiểu này do một cậu nhóc mười ba tuổi làm ra cũng không khiến người ta thấy quái cho lắm.

“Được rồi được rồi, con chờ chút.” Hàn Quý Bắc đứng lên, hướng vào bếp: “Chú buổi tối không ở nhà, con phải cẩn thận nhé.”

“Nhưng bố nói chờ xíu là bố về mà.” Hàn Thời Anh khó hiểu mà trợn mắt.

“Bố con cho dù có về thì mười phần hết chín phần là say, dù sao con cũng cần chú ý.”

Trong bếp vang lên tiếng máy hút khói, tiếng cắt thức ăn cùng tiếng xào rau, mùi hương dần dần bay ra khỏi bếp, lan tỏa khắp phòng.

Không lâu sau, cậu đem đồ ăn ra để lên bàn, tắt bếp.

“Thời Anh... Ăn cơm.”

Cậu nhóc đang ngồi xem TV ở phòng khách liền tắt điện, đi vào bếp.

“Chú nấu canh gì đó?”

“Canh chua, nhớ để phần bố con đó.” Hàn Quý Bắc cời tạp dề, quay đầu nói với Thời Anh.

“Vâng.” Hàn Thời Anh cau mày: “Để thì để... Dù sao bố ở bên ngoài cũng ăn no rồi, về nhà chỉ uống mỗi canh thôi cũng được.”

Hàn Quý Bắc ngẩn ra, trong lòng cảm thấy không biết làm sao, rồi hơi mím môi.

Một đứa trẻ sinh ra không được bố quan tâm thì khổ sở đến mức nào? Cậu hoàn toàn không biết.

Hàn Quý Bắc ở cùng họ đã nhiều năm, nhưng không cách nào nắm được suy nghĩ của anh trai Hàn Trọng Nam.

Hàn Trọng Nam lúc trẻ chính là một tay sát gái, so với người bình thường thì với anh ta có số đào hoa theo dính sau lưng, có lẽ là nhờ vào vẻ tuấn tú cùng dáng người cao ráo, tinh tế, tóm lại việc anh ta ở trong rừng con gái là việc tự nhiên.

Mà Hàn Thời Anh là kết quả tạo nên bởi một tình yêu không chín của Hàn Trọng Nam khi còn trẻ.

Người con trai tuấn tú, người con gái đáng yêu, bọn họ không nghi ngờ gì nữa chính là cặp đôi mà mọi người ca ngợi. Nhưng cô gái có tính ghen tuông nghiêm trọng, thậm chí không thể chịu đựng được khi thấy bạn trai mình nói chuyện cùng cô gái khác, vì thế hết lần này đến lần khác cãi vã, bọn họ sau cùng quyết định chia tay.

Rời người con trai mấy tuần sau, cô mới phát hiện mình đang mang thai một sinh mệnh mới. Chín tháng sau cô sinh được một bé trai gầy yếu, đây chính là Hàn Thời Anh.

Cô không có đủ năng lực nuôi con, vì thế đem nó giao lại Hàn Trọng Nam.

Nhà họ Hàn có thể coi là sung túc, nuôi nấng một đứa bé không có vấn đề gì. Cha bọn họ biết được chuyện này thì đã làm một bữa cơm sau khi bình tĩnh lại, và bỏ qua nhanh chóng cho cậu con cả vốn rất được cưng chiều.

Khi đó Hàn Trọng Nam còn là một sinh viên, thậm chí còn không đủ khả năng nuôi chính mình, nhưng đã trở thành một ông bố trẻ chính hiệu con nai vàng.

Lúc ấy Hàn Quý Bắc đang học trung học, tuy trong nhà có thêm người nhưng cũng không thấy khác lạ cho lắm, dù sao cậu cũng không ở vào hoàn cảnh ấy.

Mà Hàn Trọng Nam học xong đại học, tiếp đó thì du học, năm năm sau nhận học vị bác sĩ rồi về nước nhậm chức, thì Hàn Thời Anh đã bảy tuổi, vừa vào tiểu học.

Bọn họ là một cặp bố con giống như người dưng, sau gần bảy năm xa cách đương nhiên có một sự bối rối tràn ngập giữa họ. Hàn Thời Anh không biết nên đối xử thế nào với “ông bố” đột nhiên xuất hiện, mà Hàn Trọng Nam cũng không biết ở với trẻ con thì phải thế nào.

Thời gian cứ trôi, bọn họ dần có thể ở chung bình thường, nhưng không gần gũi hơn. Giữa bọn họ không có tình cảm của bố con, mà đôi khi lại thấy có vẻ đặc biệt khách sáo.

Cứ thế mà qua sáu năm.

Trong quãng thời gian đó cha mẹ hai anh em lần lượt qua đời, mà anh cả cùng Thời Anh quan hệ không hề tiến tới.

Hàn Quý Bắc biết mình có lo cũng không thể giúp, ít nhất là ở trong việc này.

Vấn đề của Hàn Trọng Nam cùng Hàn Thời Anh hai người phải tự giải quyết, cậu không giúp gì được, cũng không thể theo để giúp.

“Chú?”

Hàn Quý Bắc tỉnh khỏi suy nghĩ lung tung của mình: “Lại sao nữa?”

“Chú không ăn à?” Cậu nhóc hơi nghiêng đầu, ánh mắt dò xét.

“Không, chú còn có việc.”

Cậu nhóc toét miệng cười: “Hẹn hò?”

“Đương nhiên không phải.” Hàn Quý Bắc cười phủ nhận.

Đương nhiên không phải hẹn hò, ít nhất là cậu hiểu được không phải như vậy

Hắn là không có ai đem chuyện quan hệ đồng tính về đem với cấp trên coi là hẹn hò cả- cậu âm thầm nghĩ vậy, sau đó thì thấy buồn cười.

“Tùy chú thôi.” Hàn Thời Anh nuốt thức ăn, lông mi hơi cong lên: “Ai, cháu cũng muốn có bạn gái.”

Cậu thoáng kinh ngạc với lời của đứa cháu: “Con cũng có người yêu hả?”

“Có thì có... Nhưng người ta lại không thích cháu.” Cậu nhóc thở dài thườn thượt. “Đại khái là do cháu không đủ đẹp giai đi.”

“Đừng lo, diện mạo không phải điều kiện quan trọng nhất.” Hàn Quý Bắc nhẹ an ủi.

“Nhưng người nào ít nhiều gì cũng có diện mạo yêu thích, chẳng lẽ chú không có?” Cậu nhóc chau mày, nhìn thẳng cậu.

Cậu sững sốt một chút, không biết nên trả lời thế nào.

Để nói về mẫu hình ưa thích thì, cậu từ trước đến nay quen với những người cùng một kiểu, đều có diện mạo tinh tế, cá tính lạnh đậm.

Đều giống cấp trên của cậu.

Diện mạo không có vẻ oai phong như đàn ông bình thường, mà ngược lại có vẻ tuấn mỹ nhã nhặn, cả người tràn ngập không khí lạnh đậm đầy vẻ quý tộc.

Dù là tình một đêm hay chỉ chơi qua đường, gặp đúng hình mẫu như thế, Hàn Quý Bắc sẽ không cảm thấy khó chịu khi mất thể chủ động trên giường, còn với mẫu người không nằm trong sở thích, Hàn Quý Bắc trong mọi tình huống đều giành quyền chủ động lên giường cùng đối phương vài lần, chứ chưa từng đẩy quan hệ tiến xa hơn.

Hàn Quý Bắc không phủ nhận mình chính là chú trọng đến diện mạo người khác.

Vốn nhân loại hay soi xét, cậu cũng không nhận thấy điều kiện chọn bạn của mình quá mức hà khắc.

Nhưng Hàn Quý Bắc suy nghĩ cẩn thận, cũng phát hiện ngoại trừ quan hệ bạn bè thuần túy, tựa hồ cậu chưa từng có quan hệ với ai quá hai năm.

Cậu cũng từng kết giao với nhiều người đàn ông, nhưng không có ai tiếp tục sau hai năm, là do cậu nhìn người không chính xác hay vấn đề ở chính cậu?

“Chú?”

“Chắc... Con ăn đi. Chú đi tắm, hôm nay tối chú không về.” Hàn Quý Bắc xoay người rời khỏi bàn ăn.

“Ừm.” Cậu nhóc đáp lại, tiếp tục ăn.

Hàn Quý Bắc trở vào phòng mình, rất nhanh tắm rửa, thay một bộ sơmi quần jeans giản dị.

Cậu nhìn mình trong gương, cảm thấy hơi choáng váng.

Vẫn biết mình các phương diện đều không tồi, nhưng sao lại có thể thất bại trong tình yêu vô số lần như thế này?

Mỗi khi chia tay tình nhân, Hàn Quý Bắc đều không chút do dự đồng ý, bởi vì cậu với tình yêu có một nguyên tắc tối cao là tuyệt đối không níu kéo.

Nhưng những người ngày ấy vì sao lại chia tay cậu?

Hàn Quý Bắc không rõ nguyên nhân.

“Em rất lạnh lòng.” Từng có người nói vậy.

Không, cậu không như thế.

Chỉ là không quen đem hết tình cảm phơi bày ra dưới ánh mặt trời, là không quen, cũng không muốn, nhưng không có nghĩa cậu không có tình cảm với tình nhân...

“Anh thực sự có quan tâm đến em sao?” Cũng có người nói vậy.

Không quan tâm ư?

Cậu không có khả năng quan tâm hết đến cảm xúc của người khác mà mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

“Em thích sống cô độc hơn là sống cùng tôi.” Có người nói thế.

Không, cậu không thích một mình.

Cậu chỉ là ngẫu nhiên cần hưởng một chút cảm giác yên tĩnh một mình thôi.

Đại đa số thời điểm cậu thích cùng tình nhân ở bên nhau, cái gì cũng làm cùng nhau hoặc không làm gì cả...

Nhưng có ai hiểu không?

Không có.

Bọn họ từng yêu, nhưng chưa từng hiểu, cho nên sao có thể bên nhau?

Đau đớn khi không được thấu hiểu cứ tuần hoàn, lâu ngày cậu cơ hồ buông xuôi với tình yêu, lại còn sa vào quan hệ *** đơn thuần, cùng một đối tác cố định.

Mà ông chủ cậu thì luôn là đối tác không tồi.

3. Chương 3

Vành tai mẫn cảm bị đầu lưỡi vừa mềm vừa nóng liếm láp, Hàn Quý Bắc rên một tiếng, lưng dựa vào tường lạnh như băng.

Bàn tay vội vã tiến vào dò xét bên trong áo sơ mi mang lại cảm giác hơi man mát, chuẩn xác mà vờ vờ đầu ngực cậu, dục vọng giữa hai chân đã muốn phình căng bị đầu gối rắn chắc cọ xát, cậu nhịn không được mà đưa tay nắm lấy móng tóc đen mềm sau gáy người đàn ông, rồi trong nháy mắt bị đôi môi nọ chiếm đoạt.

Cái lưỡi linh hoạt trên đầu trong miệng, cậu nhắm mắt lại, một lát sau mới phát hiện đối phương đã cởi bỏ quần jeans của cậu, đôi chân trơ trong không khí cảm nhận được hơi lạnh khó diễn tả.

Trong phòng tối như mực, thậm chí ngay cả đèn cũng chưa kịp bật, vừa mới bước qua cửa chưa được bao lâu, cậu đã bị cấp trên, nhìn qua cũng biết là tâm tình không tốt, ép vào tường mà gỡ trò.

Dục vọng khó nhịn bỗng nhiên bị người đàn ông dùng lực túm chặt, thuần thực mà ma sát, thỉnh thoảng đầu ngón tay lại ầu yếm khiến rỉ ra chút chất lỏng.

Hàn Quý Bắc thở hổn hển, thân thể không kiềm chế nổi mà run rẩy.

Hiện tại ngay cả quần lót cũng bị tuột đến mắt cá chân, nửa người dưới của cậu hoàn toàn lồ lộ trước mắt đối phương, mà người đàn ông làm như thế với cậu lại vẫn đang chỉnh tề cả bộ.

“... Tổng giám đốc.”

“Ừm?” Người đàn ông chuyên tâm hôn lên xương quai xanh của cậu.

“Không định... Đổi sang chỗ khác sao?” Cậu khó khăn hỏi, thiếu chút nữa nhịn không nổi mà rên lên.

Tay đối phương dừng lại, dứt khoát buông dục vọng của cậu ra, tiến vào phía sau cậu.

“Dù cậu có hy vọng, tôi cũng không định làm thế.” Âu Dương Kính đưa ra trả lời khiến cho đối phương không thể phản đối, âm điệu từ đầu đến cuối rất lạnh nhạt, gần từng tiếng rõ ràng trong căn phòng yên tĩnh.

“Được rồi...” Hàn Quý Bắc đồng ý.

Trong nháy mắt cảm thấy nhiệt độ cơ thể bên cạnh mình biến mất một lúc, không lâu sau người đàn ông ấy lại tới bên cậu.

Ngón tay dính dính chút chất lỏng xâm nhập giữa đùi cậu, chậm rãi ma sát cửa vào khép kín, không lâu sau ngón tay bắt đầu tiến vào, khuếch trương bằng một cách không thể coi là thô lỗ cũng chẳng phải dịu dàng.

Dục vọng phía trước còn cương cứng, Hàn Quý Bắc biết đối phương không có ý muốn an ủi hộ cậu, cũng đành chịu mà tự mình xử lí, giải quyết ham muốn khó có thể nhẫn nại.

Không còn cảm thấy rụt rè mà vuốt ve chính mình, ngay thời khắc sắp lên cao trào, tay cậu đột nhiên bị cấp trên im lặng giữ lấy, nhét vào một vật gì đó nhỏ nhỏ.

Theo ánh sáng nhàn nhạt ngoài cửa sổ, Hàn Quý Bắc nhận ra thứ trong tay mình là cái gì... Bao cao su.

Một tay người đó đỡ lấy chân cậu, một tay ở phía sau hoạt động, cho nên đưa bao cao su cho cậu dụng ý chính là...

Tay cậu sờ soạng xuống dưới, đụng đến quần Âu Dương Kính thì cởi bỏ thắt lưng rồi kéo khóa, cảm giác thứ ấy của đối phương cũng cương cứng không thôi, Hàn Quý Bắc có chút buồn cười.

Tuy rằng ngoài mặt đều là một vẻ bình tĩnh[1] có thừa, nhưng Âu Dương Kính cũng chỉ là người bình thường, anh ta cũng đã bị dục vọng giày vò rồi.

Cậu lấy răng nanh xé vỏ bao, vừa sờ nắn giúp anh ta mang vào, vừa không tự chủ mà âu yếm lấy thứ cương nóng của đối phương. Người đàn ông đang chuyên tâm khám phá phía sau thở hổn hển, rồi sau đó không chút lưu luyến nào mà rút ngón tay ra, đem chân cậu nâng lên hông, để dục vọng nơi cửa vào, hơi cọ xát trong chốc lát, rồi chậm rãi tiến tới.

Đau đớn lúc mới bị xâm nhập vẫn có, nhưng khi thứ ấy tiến cả vào, sau một lúc co thắt thì khoái cảm quen thuộc mạnh mẽ dâng lên, ý thức được mình bị thứ đó của người kia lấp đầy, Hàn Quý Bắc nhận không được mà thở dốc hưng phấn.

Ngay từ đầu là những động tác chậm rãi, càng về sau, động tác người kia càng thô lỗ, thậm chí còn chẳng quan tâm đến dục vọng của Hàn Quý Bắc, chính là liên tục tiến sâu vào rồi lại rút ra.

Hàn Quý Bắc giống như là siết chặt gáy Âu Dương Kính, mà cũng tự đưa tay vuốt ve chính mình. Âu Dương Kính thô lỗ hôn, thô lỗ cắn gặm, toàn bộ in trên cổ cậu, cảm giác tê dại và nóng bỏng làm cho cậu toàn thân run rẩy, không kiềm chế được.

Dục vọng không thể nén nổi cuộc dâng trào, Hàn Quý Bắc biết mình đã làm bắn quần áo đối phương, lại chỉ có thể vô lực dựa vào đối phương đang đưa đẩy không chút gián đoạn mà thở dốc, cuối cùng sau vài cái đẩy đưa mạnh mẽ thì cảm giác đối phương cũng tới cao trào.

Trong nháy mắt cơ thể hai người đều xuôi lờ mà buông lỏng, Âu Dương Kính kéo Hàn Quý Bắc lên sofa, không nói gì mà cảm thụ dư vị của cao trào.

Qua một lúc lâu sau, anh ta rút bỏ bao cao su, theo thói quen lấy thuốc trong túi, lấy ra một điếu, mà trong tay Hàn Quý Bắc cũng tự nhiên là cái bật lửa.

“Muốn hút một điếu không?” Âu Dương Kính châm lửa, hỏi.

“Được.” Hàn Quý Bắc miễn cưỡng cười, tự lấy thuốc, cũng học anh ta châm lửa, bắt đầu nuốt một ngụm khói.

Qua ánh lửa le lói, Âu Dương Kính bỗng nhiên cảm thấy cấp dưới của mình biếng nhác cầm điếu thuốc quả thực gợi cảm.

Hàn Quý Bắc miễn cưỡng nhận thấy cái nhìn nóng rực của đối phương, vì thế mở miệng hỏi: “Sao thế?”

“Không sao.” Âu Dương Kính thản nhiên trả lời, tìm gạt tàn rồi dụi điếu thuốc.

Anh ta đứng dậy, bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người, lộ ra cơ thể mảnh khảnh mà rắn chắc.

“Tổng giám đốc... A!” Mới muốn hỏi đối phương định làm gì, trong nháy mắt lại không tìm được mà rên khê, nguyên nhân chính là do bàn tay ấm áp của đối phương đang bao phủ chỗ đó mới phát tiết một lần của cậu, lực đạo vừa phải mà xoa nắn, lại còn lui xuống dưới mà trêu chọc hai tinh hoàn.

Bóng tối lại quay về, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng thở dốc không rõ của ai.

Hàn Quý Bắc tự cởi áo sơ mi, mới định tuột áo, thì người đàn ông vẫn đang hôn cậu tự động trượt xuống, cái lưỡi ẩm ướt nóng bỏng liếm dọc từ cổ xuống vai rồi lan xuống ngực, sau đó nhẹ ngậm lấy thứ căng cứng, lấy lưỡi đẩy đưa, liếm mút.

Cậu run rẩy. Cảm nhận được hơi nóng không thể ức chế, mà cong người lên.

Nóng.

Nóng quá...

Thân thể bốn phía đều dâng lên ngọn lửa ham muốn, mà cậu chỉ có thể vô lực thở dốc, hay chỉ có thể rên rỉ.

Nhiệt độ ấy cơ hồ muốn hòa tan cậu, mãi không biến mất, Hàn Quý Bắc cắn chặt răng, ***g ngực phập phồng.

Âu Dương Kính đưa tay xuống phía dưới của cậu, Âu Dương Kính ngậm lấy ngực cậu, cơ thể Âu Dương Kính đè nặng cơ thể cậu... Người đàn ông tên Âu Dương Kính này hết thấy đều khiến cậu phát điên.

Người kia ép lên cậu, lại nương theo nơi còn đang trơn trượt, không cần tốn sức mà một lần nữa tiến vào, lực mạnh khiến có chút đau, Hàn Quý Bắc vẫn không rên một tiếng.

Âu Dương Kính lần này có quan tâm đến cậu, phối hợp đưa đẩy, tay không ngừng xoa nắn thứ cương ngạnh phía trước của cậu.

Hàn Quý Bắc thử nén tiếng rên, nhưng thực quá khó, vì thể không bao lâu sau liền thôi kiềm chế, theo sự ra vào âu yếm của người kia mà phát ra tiếng rên khàn đặc.

Cậu biết Âu Dương Kính cũng hưng phấn như mình.

Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, nơi ấy nóng rực, đó chính là chứng cứ quá chân thực.

Không biết bao lâu, Hàn Quý Bắc tỉnh lại.

Sắc trời ngoài cửa sổ vẫn tối, nói vậy đang là nửa đêm.

Sau không biết bao lần quan hệ, cậu cùng Âu Dương Kính không có chuyển qua phòng ngủ, ngược lại còn ôm nhau nằm trên sofa mà say ngủ.

Tay cấp trên đặt nơi người cậu, nhiệt độ ấm áp làm người ta thấy thoải mái, hai người đang cùng đắp một cái chăn lông, chắc là khi cậu ngủ Âu Dương Kính đã qua phòng ngủ để lấy.

Mong cùng chỗ đó có cảm giác khô mát không ngờ, hẳn là đối phương sau đó có thay cậu rửa sạch cơ thể.

Hàn Quý Bắc không khỏi cười thầm.

Tuy rằng luôn lạnh đậm, lại còn có khuôn mặt vô cảm, nhưng kì thật cấp trên của cậu không phải là kẻ chỉ biết lo cho mình- ít nhất việc thay cậu lau rửa cũng đủ khiến kẻ khác cảm động.

Hàng mi dài của Âu Dương Kính thoáng lay động, rồi mở đôi mắt còn ngái ngủ, mù mờ nhìn Hàn Quý Bắc bên dưới mình.

“Tổng giám đốc, vào phòng ngủ đi.” Cậu mỉm cười, đưa tay gạt gạt mớ tóc lòa xòa của đối phương.

“... Ừm.” Âu Dương Kính lên tiếng, dụi mắt, ngáp một cái, thuận tay kéo Hàn Quý Bắc còn ở sofa.

Trên người vẫn trần trụi, nhưng bọn họ ai cũng không muốn mặc lại quần áo, ngược lại chỉ quấn chăn, theo nhau về phòng ngủ của Âu Dương Kính.

Chăn bông xôm xộp mang lại cảm giác lạnh lạnh, êm ái, Hàn Quý Bắc co người, một lát sau mới cảm thấy chăn ấm lên.

Cậu theo ánh sáng nhìn nhặt nơi cửa sổ, nhìn về mặt thả lỏng khi ngủ của đối phương, nhìn không được mà tiến lại gần hơn, càng gần càng rõ.

Cậu từ trước vẫn rất thích diện mạo tinh tế và lãnh đạm thể này.

Tuy rằng lạnh lùng, tuy rằng cứng nhắc, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng che giấu thứ tình cảm dịu dàng không thể nhận ra, người cậu thích luôn là kiểu người như thế, chính là giống cấp trên của cậu.

Hàn Quý Bắc rất rõ, ngoại trừ giây phút thăng hoa, ngoại trừ quan hệ công tác, Âu Dương Kính sẽ không có tình cảm nào khác với mình.

Cậu biết Âu Dương Kính sớm đã có người để yêu.

Tâm ý cất giấu thật sâu, hy vọng không nói nên lời, tin tưởng vô điều kiện... Đó chính là nguyên nhân tạo nên nỗi đau của Âu Dương Kính, mà người gây ra lại không có chút cảm kích nào.

Thích chính bạn của mình, ngoài sự cam chịu, có lẽ còn phải nói là quá đau buồn.

Tình yêu mãnh liệt tận đáy lòng vĩnh viễn sẽ không bị phát hiện, chỉ cần cấp trên của cậu giữ vững phòng tuyến ấy, thứ anh ta cất giấu sẽ không bị phát hiện, thậm chí không có khả năng bị động đến.

Vì cái gì lại có thể yêu người kia đến vậy?

Hàn Quý Bắc không chỉ một lần nhận ra cấp trên của mình là người khó hiểu.

Nhất định đã dùng hết sự tự chủ, mới có thể kiềm chế ý muốn nói hết thấy tâm tư, thật cẩn thận như giữa mình và bạn có một lớp băng mỏng manh ư?

Hàn Quý Bắc cảm thấy sự khó khăn ấy, rồi cảm thấy ngưỡng mộ.

Đã qua nhiều lần yêu, qua lại cùng nhiều người đàn ông. Nhưng mà cậu biết chính mình mãi vẫn không thông suốt. Như một học sinh trung học gốc nghèo, đối mặt với người yêu, những lúc không biết phải làm sao rất nhiều, thậm chí còn không biết cái ý muốn dựa vào đối phương có phải tình yêu hay không nữa,

Hay... Chỉ là bởi tại cô đơn mà thôi.

Cậu từ khi học trung học đã bắt đầu sống riêng bên ngoài, hai ba tháng mới về nhà một lần, tuy rằng cùng anh trai gần gần tuổi ở chung cũng không tệ, nhưng với cha mẹ lại dần xa lạ.

Ngủ một mình ban đêm, đương nhiên cảm thấy cô đơn.

Cậu có nhiều bạn, rất nhiều.

Nhưng làm bạn bè với cậu, chính là những người cố vũ tinh thần cho nhau, không hề có người để cậu không chút đắn đo mà dựa vào.

Cô đơn đến lúc không chịu nổi, cậu từng quen bạn gái.

Nhưng vài ngày sau cậu liền phát hiện là mình sai rồi.

Cậu không thể dựa dẫm vào bạn gái, lại còn phải cẩn thận che chở đối phương trong tay, cùng thương hại.

Khi lần đầu tiếp xúc nhiệt độ cơ thể đàn ông, lần đầu tiên được một người đàn ông ôm vào lòng an ủi, cậu rất cuộc đã hiểu.

Rất cuộc sáng tỏ chính mình không cần một người con gái mềm mại nữ tính, mà là một cơ thể đàn ông mạnh mẽ.

“Đồng tính luyện ái” từ đó về sau cấm rề trong đầu cậu.

Cậu thích ôm đàn ông, để đối phương an ủi, đương nhiên cậu cũng thích an ủi đàn ông.

Cậu có thể dựa vào đối phương, cũng có thể để đối phương dựa vào.

Đó là một loại cân bằng cuộc sống khó có thể tìm thấy.

Cậu thích như vậy.

Đứa trẻ cha cậu rất yêu quý không phải cậu, mà là anh trai, nên cậu không có áp lực nối dõi tông đường. Nói gì thì trong nhà cũng đã có Thời Anh, cái gì mà kế thừa huyết mạch với cậu là vô nghĩa.

Cậu tự do, mà cũng cô đơn.

Người cha mẹ rất quan tâm là anh trai, điểm ấy cậu đã sớm biết. Người anh rất quan tâm là Thời Anh, tuy không biểu hiện ra ngoài, cũng không nói ra sự quan tâm ấy, nhưng ánh mắt vẫn là đặt nơi Thời Anh, không thể dối được ai. Mà Thời Anh? Đứa bé còn nhỏ như vậy nào có nhiều tình cảm phức tạp. Thích là thích, ghét là ghét, nó từ lúc sinh ra đến giờ vẫn đơn giản là ngây thơ như vậy.

Cấp trên cậu dùng hết tâm lực thăm mền bạn thân mình, bạn thân của cấp trên cậu dùng hết khí lực để van xin nụ cười người yêu, bọn họ đều chuyên tâm như vậy, hơn nữa còn một lòng một dạ.

Mà cậu...

Không có ai duy nhất, cũng không phải duy nhất của ai.

Cậu cái gì cũng không phải.

Hàn Quý Bắc cho đến giờ chưa từng suy nghĩ sâu về chuyện này, nhưng mà một khi đã nổi lên trong đầu, lại rất khó khăn dứt khỏi suy nghĩ ấy.

Sự tồn tại của cậu, còn mong manh hơn tờ giấy.

“Này, cậu làm sao vậy?”

“Gặp ác mộng...” Một đầu đầy mồ hôi, khí lạnh phả vào cậu, cậu không khỏi run rẩy một chút.

“Ngủ tiếp đi.” Người đàn ông nói ba chữ xong quay ra ngủ tiếp.

Hàn Quý Bắc trừng mắt nhìn vách tường, ngủ không được. Trong não tự động chiếu lại những chuyển động.

Theo hình ảnh trước mắt, cậu đến năm ba mươi lăm tuổi hẳn sẽ phải chấm dứt loại quan hệ thuần *** này, rồi gia nhập hội độc thân, lúc muốn ra ngoài uống rượu tán chuyện đại khái cũng không có ai làm bạn, bởi vì bạn bè đều có gia đình hoặc người yêu, bản thân mình thì lại không có người yêu, không có vợ, không có con, có khi lại phải cân nhắc nuôi một con mèo hoặc chó gì đó để giải quyết vấn đề cô đơn.

Chẳng lẽ cuộc đời bi thảm ấy chính là tương lai của cậu?

Có lẽ... Có lẽ đã đến lúc cần thay đổi.

Buổi sáng.

Ham muốn của đàn ông đúng là dồi dào.

Hàn Quý Bắc thở hổn hển, thân hình lỏa lồ run nhẹ, phần eo di chuyển theo động tác của đối phương.

Một lần rồi một lần nữa, chịu không nổi mà nắm chặt khăn trải giường, rồi lại bị cấp trên thay đổi tư thế, đặt nằm xuống mà tiến vào.

Thứ ấy của đối phương đâm sâu trong người cậu cũng rất nóng, Hàn Quý Bắc trên mặt nóng bừng, cảm thấy biểu hiện này của mình hẳn là rất *** đáng, nhưng bị vây trong tình trạng hiện nay thì chuyện ấy không quan trọng, vô luận là lúc nào, ở trên giường là cậu chỉ còn biết tận lực phối hợp với động tác của đối phương.

Cậu cảm thấy cấp trên thích nhìn vẻ vô lực khi bị giày vò, cho nên tuy mới trải qua cảm xúc mạnh mẽ tới quá, nhưng buổi sáng hôm nay anh ta không lí gì lại từ chối cơ hội như thế.

Tuy rất thoải mái...

Tuy thấy rất tốt...

Nhưng làm như vậy mệt chết, hơn nữa cậu cũng không phải làm bằng sắt, thể lực cũng không tốt như đối phương, nếu cứ theo thói quen của cấp trên cậu, đợi lát nữa làm tiếp thêm phát nữa, cậu hôm nay thực sự sẽ không xuống giường được.

“A! Nhẹ, nhẹ chút...” Cửa vào mềm mại bị ma sát liên tục, Hàn Quý Bắc rút cuộc nhìn không được rên lên, ngay cả ngón chân cũng co quắp lại.

“Không muốn.” Cấp trên luôn lãnh đạm quả quyết từ chối thỉnh cầu của cậu.

Động tác của thắt lưng từ đầu đến cuối đều không dừng lại, vừa ra vào giữa khe hông đối phương, Âu Dương Kính vừa nghe thấy tiếng kêu liên tục như thỉnh cầu, lại càng khiến anh ta ra sức trêu đùa, rồi vừa lòng khi nghe được đối phương nhìn không nổi mà buột miệng rên rỉ ngọt ngào đến không ngờ.

Yêu cầu rõ ràng bị bác bỏ, Hàn Quý Bắc âm thầm buông lời thô tục, bên ngoài thì cắn chặt môi, không nói một câu. Nơi vẫn bị tiến tiến lùi lùi bỗng nhiên căng thẳng co rút, tỏ rõ sắp đạt đến cao trào.

“Thoải mái không?” Người đàn ông xấu xa hỏi cậu, trong nháy mắt dừng mọi động tác, chỉ có tay là còn xoa nắn chỗ đó của cậu.

“...” Cậu chau mày, đôi môi bị cắn chặt không biết từ khi nào đã thành màu đỏ tươi ửng ửng.

“... Không nói cũng được.” Cấp trên rất nhanh chóng từ bỏ hành vi như trêu đùa đó, đã sớm không thể kiềm chế nổi dục vọng, liên tục ra vào.

Thấp giọng “A” một tiếng, Hàn Quý Bắc toàn thân co quắp, bắn ra chất dịch trắng đục.

Người đàn ông ép sát cậu, hưởng thụ dư vị cao trào.

Cả người xuội lơ, cậu ngay cả nhúc nhích cũng không muốn, vận động quá độ thực sự không có lợi, sẽ chỉ làm cơ thể càng đau càng xót thôi.

Toàn thân vô lực sau cao trào, nhận ra mình quả nhiên cũng dần có tuổi rồi, trước kia mặc kệ thức đêm chơi bởi thế nào, ngày hôm sau vẫn có thể tinh thần phấn chấn đi làm, hiện tại thì một đêm làm vài lần là đã mất cả sức, bản thân chắc đã tới giai đoạn kia của đàn ông rồi.

“Cậu nói gì?”

“Chúng ta... Chấm dứt loại quan hệ này đi.” Hàn Quý Bắc ngẩng đầu, từ trên giường nhìn người đàn ông mới từ phòng tắm ra.

Đêm qua cậu đã suy nghĩ kỹ, cũng lo lắng rất nhiều, cuối cùng vẫn ra quyết định này.

Bản thân không còn trẻ, đã đứng tuổi rồi, có lẽ nên xét việc tìm bạn đời đi thôi...

“Vì cái gì? Chúng ta không phải đang rất tốt sao?” Âu Dương Kính gạt tóc, cơ thể vừa tắm rửa thoảng mùi sữa tắm.

“Tôi có người mình thích rồi.” Hàn Quý Bắc thuận miệng nói dối. Tuy rằng cũng không hẳn là nói dối, nhưng cậu thực sự muốn chấm dứt quan hệ với Âu Dương Kính sau đó phải nói chuyện yêu đương cho tử tế.

“Vậy chấm dứt đi.” Cấp trên cậu cũng không hỏi nhiều, tác phong lãnh đạm như cũ, lúc kết thúc cũng như cũ không có chút biểu hiện nào.

Qua vài ngày, đều vào lúc tối muộn, Hàn Quý Bắc tới quán Bar hồi đại học vẫn hay ghé thăm.

Tuy nơi này người bình thường cho rằng là Gay Bar, nhưng thực ra vô luận là đồng tính, dị tính hay song tính đều có thể ghé vào, nếu muốn tìm bạn, nơi này không còn nghi ngờ gì là một nơi tuyệt vời.

Hàn Quý Bắc trước kia quen bạn trai cũng ở đây. Khi đó vừa mới tốt nghiệp đại học, thì quen bạn trai là nhà thiết kế trang sức, hai người ở với nhau rất tốt, đối với nhau như ngón tay và bàn tay, tuy rằng cuối cùng ly biệt, nhưng kỉ niệm lưu lại đều rất tốt đẹp.

Lâu lắm không nói về tình yêu, cũng quá lâu không có tới chỗ như thế này để câu người khác, Hàn Quý Bắc thực hoài nghi chính mình có khi nào quên mất bước đầu tiên không, may mà khi cậu bắt đầu nhớ lại cái gọi là cách câu người, trước mắt xuất hiện một ly rượu, nhưng không phải cậu gọi.

“Vị bên kia mời anh.” Phục vụ nhẹ giọng tay chỉ về một hướng, xoay người rời đi.

Ánh mắt Hàn Quý Bắc nhìn theo động tác ấy, người con trai ngồi bên quầy bar nở nụ cười, hơi hơi lộ răng khểnh, khuôn mặt trắng nõn đeo kính mắt gọng đen nhìn qua rất được.

Tuy rằng không phải kiểu cậu thích nhất, nhưng mà cái nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái kia cũng khiến người khác ưa...

Hàn Quý Bắc quay qua cười đáp lại, cầm ly rượu của đối phương, đi sang bên đó.

Đêm khuya.

Hàn Quý Bắc đốt thuốc, bên cạnh là người con trai ngồi bên quầy bar mấy giờ trước.

Khuôn mặt trắng nõn sau khi bỏ kính ra nhìn rất thanh tú, ánh mắt cười cong cong như mắt mèo, cái răng khểnh lộ ra khi cười tươi thực đáng yêu, vì thế không cần trực tiếp mời mọc, mà đối phương cũng đồng ý theo cậu vào khách sạn này.

Tuy lâu rồi không đảm nhận vai trò ở bên trên khi làm tình, nhưng những kĩ xảo trong trí nhớ hẳn cũng không xa lạ gì, nếu không bạn tình mới quen sẽ không lộ ra vẻ mặt thoải mái và kích động như thế.

Người con trai nhìn qua còn rất trẻ, nhiều nhất mới hai lăm, cơ thể gầy gò nhưng rắn chắc, eo nhỏ, chân thon, tiếng rên rỉ cũng không tồi, êm trầm, còn như là tiếng khóc lóc tí tì.

Cảm giác kiểm soát được mọi thứ khiến Hàn Quý Bắc thỏa mãn đến khó hiểu.

Mấy năm qua, bạn giường của cậu đều là một người, tuy đối với kiểu mình thích không thấy chán chường, nhưng khi nếm đồ tươi cảm giác cũng không tệ.

Bản thân bên trong quả thật vẫn là đàn ông, bị cấp trên đè xuống lâu quá, thiếu chút nữa đã quên cảm giác ôm người con trai khác.

Tuy rằng không ghét bị đẩy xuống dưới, nhưng bản năng đàn ông chưa từng biến mất, đàn ông đạt khoái cảm tốt nhất vẫn là ở bên trong mà xuất tinh.

“Ừ? Còn chưa ngủ à...” Cậu trai trở mình, mở mắt, vẻ ngái ngủ.

“Còn chưa muốn ngủ.” Hàn Quý Bắc tự nhiên đưa tay nhẹ xoa mái tóc đen ngắn của đối phương.

Cậu ta dùng khuỷu tay chống người dậy, lấy điếu thuốc trên tay cậu, hút một hơi, nhả khói rồi mới phát ra tiếng như là thở dài.

“Tay anh...” Đang sờ chỗ nào đó?

Còn chưa kịp nói ra miệng, cậu trai đã bị Hàn Quý Bắc ép xuống giường, bàn tay nóng ấm chạy khắp nơi, như những ngọn lửa rải khắp.

“Tay anh làm sao?” Hàn Quý Bắc cúi đầu cười, đầu lưỡi ẩm mềm liếm láp vành tai mẫn cảm của đối phương.

Cậu trai thoáng cong người, cơ thể trong nháy mắt xụi lơ trong lòng Hàn Quý Bắc.

“Ngày mai không đi làm sao?” Cậu ta thay đổi cách hỏi.

“Có.” Hàn Quý Bắc lộ nụ cười thoải mái: “Nhưng vẫn muốn làm mà.”

“Thế tùy anh.” Cậu ta ôm chặt cậu, cố gắng thả lỏng cơ thể, để thứ đó của cậu đã mang bao cao su cẩn thận có thể thuận lợi tiến vào.

“Đau không?” Hàn Quý Bắc để ý thấy cơ thể đối phương đột nhiên căng cứng, vì thế chậm lại động tác.

Cậu trai lắc nhẹ đầu: “Không sao, anh cứ làm tiếp đi...”

Đối phương khuôn mặt ửng hồng, ngay cả vành tai trắng nõn cũng đỏ lên, hai mắt ươn ướt, hốc mắt hơi đỏ khiến cho Hàn Quý Bắc từ đáy lòng dấy lên ý nghĩ muốn hung hăng làm nhục đối phương.

Nếu khiến đối phương rơi nước mắt, cái vẻ vừa khóc vừa rên rỉ, nhất định rất thú vị?

Nhưng mà càng tưởng tượng, Hàn Quý Bắc không có khả năng làm điều ấy.

Tuy nghĩ như thế, nhưng cậu sẽ không làm chuyện khác người như vậy với bạn tình một đêm.

“... A, ư... To quá...” Cậu trai nhắm chặt mắt, vừa rên rỉ vừa lẩm bẩm, chau mày, đôi chân từ đầu đến cuối vẫn quắp chặt lấy lưng Hàn Quý Bắc.

Nhiệt độ trong phòng nháy mắt đạt đến điểm sôi, không khí cũng nhuốm đượm lửa tình.

Hàn Quý Bắc kiềm chế mình không làm những hành động quá mức, dùng kĩ xảo âu yếm đối phương, cơ thể đối phương rất mềm dẻo, cũng rất đầy đặn, đôi chân dài bị nâng lên lưng cậu cũng rất mê người.

“Em cũng chặt quá, kẹp anh muốn đau rồi này...” Hàn Quý Bắc nói lời tán tỉnh hạ lưu mà không đỏ mặt, nhận ra đối phương khi nghe được hai câu ấy thì đã xấu hổ đến cong cả người lên, chỗ phía sau lại càng chặt, làm cho cậu càng cố sức đưa đẩy.

“Biến thái quá đi...” Cậu trai nắm lấy eo cậu, mở mắt, đôi mắt long lanh nước trong nháy mắt khiến Hàn Quý Bắc hơi hơi kinh ngạc.

“Không lẽ phép chút nào cả, là anh khen em mà!” Hàn Quý Bắc giống như trả thù mà dùng sức đẩy vài cái, quả nhiên nghe thấy tiếng rên của đối phương cao vút lên.

“... A, làm mạnh quá... Đau, đau quá...” Cậu trai hôn lung tung lên cổ cậu, chỗ hai người liên kết không ngừng động tác, chỉ là thay đổi tiết tấu, từng chút từng chút nhanh hơn và dồn dập hơn.

Hàn Quý Bắc đưa tay xuống nắn thứ đã tràn đầy chất dịch lỏng, ma sát vỗ về, thỉnh thoảng lại lấy tay khều lỗ nhỏ đâm dịch, đương nhiên động tác đưa đẩy cũng không dừng lại.

Đối phương rên rỉ to hơn, cơ thể run rẩy, bắt đầu co quắp, không bao lâu sau phun đầy dịch đặc quánh lên người Hàn Quý Bắc.

Hàn Quý Bắc cười lơ đãng, lại dùng sức đẩy vài cái, rồi thỏa mãn mà bất tỉnh.

“Muốn quen với anh không?” Hàn Quý Bắc bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Không biết vì cái gì, cơ hồ có thể nói là đột nhiên hỏi những lời này.

Nằm bên bồn tắm cậu trai tròn mắt: “A?”

“Quen nhau... Muốn không?”

“Em nghĩ chỉ là tình một đêm thôi chứ.”

“Ngay từ đầu chính là thế.” Hàn Quý Bắc ngồi cạnh bồn tắm, thay vẻ mặt nghiêm túc: “Nhưng anh cũng ba mươi rồi, cũng nên lo lắng một chút.”

“Lo lắm sao?” Bạn giường mới biết không lâu của cậu cười trêu chọc: “Những lời này với vẻ mặt của anh không hợp.”

“Vì sao không hợp?”

“Vì mặt anh thoát nhìn như đang đùa ấy, nói những lời đứng đắn như thế quái lắm.” Cậu ta nhe răng cười.

“Này, rốt cuộc em có đồng ý không?” Hàn Quý Bắc nhìn chăm chú đối phương.

“Được.” Cậu ta đồng ý: “Đúng rồi, còn chưa hỏi tên anh.”

“Hàn Quý Bắc. Quý trong mùa, Bắc trong phương bắc. Còn em?”

“Thạch Quân Cận. Quân có bộ Nhật và chữ Quân, Cận có bộ Mộc và chữ Cận.”

“Nickname là Tiểu Quân hay Tiểu Cận?” Hàn Quý Bắc dùng ngón tay quăn quăn mái tóc ướt của đối phương, cảm nhận những sợi tóc ẩm mềm.

“Gì cũng được, mà anh nói nickname nghe cứ như là tên nữ sinh ấy.” Thạch Quân Cận nhướn mày.

Hàn Quý Bắc mỉm cười: “Có sao? Anh cảm thấy rất hợp với em, đáng yêu đến kì quái á.”

Thạch Quân Cận cũng cười: “Tên anh mới quái ấy, không phải anh là lão Tứ, trên còn có ba ông anh tên là Đông Tây Nam đó chứ?”

“Sao có thể, anh chỉ có một ông anh tên Trọng Nam thôi.”

“Bá Trọng Thúc Quý sao?[2]”

“Ừ.”

Hàn Quý Bắc đưa tay chạm vào tay đối phương đặt bên thành bồn, nhẹ cầm lấy.

“Sao thế?”

“Em có biết, anh không phải vì vừa gặp đã yêu mà muốn quen với em?”

“Biết.” Thạch Quân Cận thản nhiên cười, khuôn mặt trắng nõn hơi hồng, có lẽ do ngâm mình trong nước nóng lâu. “Nhưng anh biết không? Em thích người thành thật.”

“Ấy, anh là người thành thật ấy hả?”

“Có thể chứ. Thích nói thật, không thích nói dối, cảm giác anh là người như thế.”

Hàn Quý Bắc trong lòng dường như vui vui nắm chặt tay đối phương: “Đoán sai rồi, kì thật anh rất thích nói dối.”

“Nói dối với không nói thật là khác nhau, anh hẳn là kiểu không nói thật ha?” Thạch Quân Cận kéo bàn tay đang nắm chặt mình, nhẹ hôn lên mu bàn tay ấy.

“Em nói gì?”

Thạch Quân Cận há miệng cần cho cậu một phát, coi như không trả lời, khuôn mặt thanh tú còn chút trẻ con lộ ra nụ cười trêu chọc.

4. Chương 4

“Anh, anh ở đây làm gì vậy?” Hàn Quý Bắc nghi hoặc chau mày.

Không nghĩ tới là sau khi vất vả cả ngày làm việc, về đến nhà lại nhìn thấy ngay anh trai mình đang ngủ trên sofa.

“A... Muốn nằm nghỉ tí, kết quả không cẩn thận mà ngủ luôn.” Hàn Trọng Nam ngồi dậy, gãi gãi mái tóc ngắn bù xù.

Thân là một người đàn ông ba mươi ba tuổi, Hàn Trọng Nam vô cùng để ý về ngoại hình của mình, bề ngoài trưởng thành anh tuần cùng về trải đời, không giống những người đàn ông sắp trung niên khác, đáng người không thay đổi mà vẫn tao nhã khiến người khác phải trầm trồ.

“Ăn cơm chưa?” Hàn Quý Bắc ngồi xuống sofa, đưa tay tháo lỏng cà vạt.

Bình thường sau giờ làm, nếu không có ý ra ngoài, Hàn Trọng Nam bình thường sẽ không về nhà sớm thế này.

“Chưa đâu.” Hàn Trọng Nam nhìn đồng hồ treo tường, cũng không ngờ mình đã ngủ gần hai tiếng, giờ đã là tám giờ rồi.

“Thời Anh đâu?”

“Nó về một lúc lại đi rồi.” Hàn Trọng Nam trả lời gọn lỏn.

“Đi đâu?”

“Anh không hỏi.” Anh ta nhún vai, làm vẻ chẳng can hệ gì.

“Anh, anh đối với nó có phần hơi thờ ơ đó.” Hàn Quý Bắc thở dài nói.

Cậu không thể lý giải, vì cái gì rõ ràng là rất quan tâm, thế mà lại không chịu thể hiện suy nghĩ của mình ra?

“Không biết, có thể anh cho đến giờ không có cách gì chấp nhận chuyện mình đã làm bố.” Hàn Trọng Nam hơi cắn môi, thần sắc trở nên cứng nhắc. “Người bình thường chả ai hai mươi đã làm bố, mà anh đến nay ba mươi ba thì đã là bố của một học sinh trung học.”

“Ai bảo anh...” Vốn muốn nói “không dùng đồ bảo hiểm”, nhưng nhìn đến sắc mặt anh trai mình, Hàn Quý Bắc biết điều mà nuốt mấy chữ ấy vào cổ.

“Đừng nói anh nữa, em sao? Vẫn ở cùng ông chủ à?” Hàn Trọng Nam cười cười, thay đổi đề tài.

“Bọn em không có ở cùng nhau, chỉ là bạn giường, hơn nữa cũng chia tay rồi.” Hàn Quý Bắc cũng mỉm cười.

“Vậy dấu hôn trên cổ em là do ai làm ra? Người yêu mới à?” Hàn Trọng Nam đưa ánh mắt dò xét dừng lại trên cổ cậu.

Hàn Quý Bắc sững sốt, mới nhớ ra cậu trai vừa quen hình như đã làm dấu ở chỗ này.

“Mấy ngày trước mới quen, vừa mới bắt đầu qua lại.”

“Qua lại thực sự hả?” Hàn Trọng Nam thờ ơ hỏi.

“Vâng.”

“Ngạc nhiên đấy.” Hàn Trọng Nam kinh ngạc nhìn cậu: “Em rốt cuộc muốn nghiêm túc nói chuyện yêu đương sao?”

“Em vẫn luôn nghiêm túc mà.” Hàn Quý Bắc cười khổ.

Tuy rằng kết cuộc không tốt, nhưng những tình yêu ở quá khứ, cậu đều cố gắng hòa hợp, mặc dù cuối cùng nhận lấy kết thúc thất bại, ít nhất cậu cũng đã nỗ lực rồi.

“Anh sao? Khi nào thì cho Thời Anh có mẹ mới?”

“Sắp tới thì chưa có.” Hàn Trọng Nam bĩu môi, đôi mắt long lanh có thần hơi nheo lại.

“Lại chia tay rồi à?”

“Ừm, vì anh không có khả năng cưới cô ấy.” Anh ta lộ ra nụ cười xấu xa một cách thần nhiên, nụ cười khiến gương mặt anh tuần tăng thêm phần không đứng đắn.

Hàn Quý Bắc trầm mặc một chút mới hỏi: “Anh sợ kết hôn à?”

Không biết vì sao, cậu cảm thấy anh mình mang một cảm giác bất ổn, như là ngọn tháp cao vút trong mây, tuy bề ngoài rất vững chắc, như bên trong kì thật đã mục nát đến không chịu nổi, lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Anh chỉ đơn thuần là ghét việc kết hôn thôi.” Hàn Trọng Nam mặt không thay đổi, đứng lên phui phui sơmi nhăn nhúm trên người, nói sang chuyện khác: “Nấu giúp anh cái gì nhé? Anh đói.”

Biết đối phương không muốn nói tiếp, Hàn Quý Bắc đành thôi không gặng hỏi nữa.

“Ăn cơm nhé?”

“Ừ, gì cũng được.”

Người đàn ông ba mươi ba tuổi trong nháy mắt mỉm cười.

Âu Dương Kính đưa tay lấy tài liệu trên bàn, sau đó không kiên nhẫn mà gõ gõ mặt bàn.

Khuôn mặt tuần mỹ khiến người khác hoa mắt vẫn lạnh đậm như cũ, nếu bị ánh mắt lạnh như băng đen lấy đẹp tuyệt kia nhìn, tận đáy lòng sẽ cảm thấy ngán ngơ.

Giống như trước đây, anh ta hôm nay, ngoài mặt vẫn như trước không hề có vẻ dao động.

Tuy rằng nhìn không thấy, nhưng Âu Dương Kính giờ phút này trong lòng đang cuộn sóng kịch liệt.

Ngăn kéo bàn làm việc im lìm một cánh thiệp hồng, đó là lần đầu từ khi sinh ra đến nay anh ta không muốn đối mặt với sự thật.

Còn nhớ khi bạn thân đem thiệp cưới đến đưa cho anh ta với nụ cười ngượng ngùng, Âu Dương Kính không chỉ một lần nghĩ rằng, nếu khiến người kia có thể đem nụ cười ấy dành cho anh ta thì tốt biết bao?

Tuy chính mình hiểu rõ hết thấy chỉ là hy vọng hảo huyền, bạn thân cười ngượng chỉ vì nhớ tới vị hôn thê nên mới có cảm xúc như vậy.

Cho dù yêu đến đớn đau như thế, cho dù yêu đến mức kìm nén như vậy, cô đơn như vậy... Anh ta lại chưa từng có ý muốn buông tay.

Yêu người nào đó hẳn là chuyện rất sung sướng, nghĩ đến người ấy sẽ không tự chủ mà cảm thấy hạnh phúc, tuy không thể đưa ra trước ánh sáng tình cảm đồng giới này, Âu Dương Kính cũng thấy có chút thỏa mãn.

Đối với anh ta mà nói, chỉ cần vẫn có thể nhìn thấy đối phương, thì đó chính là hạnh phúc lớn lao.

Chỉ cần vẫn có thể nhìn thấy đối phương...

“Tổng giám đốc, cà phê của ngài được rồi.”

Âu Dương Kính nhìn động tác nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống bàn của người kia, ngón tay thon dài, da thịt màu ngà tỏa ra ánh sáng mờ mờ dưới ánh mặt trời.

Anh ta nhìn đối phương thu tay lại, trong mắt bỗng thấy khuôn mặt tuấn tú của đối phương cùng âu phục đen thuần thật cân xứng với thân hình.

“Giúp tôi mang báo cáo tài chính sáu tháng cuối năm đã sửa lại tới đây.”

“Vâng, xin chờ một chút.” Hàn Quý Bắc hơi cúi đầu, xoay người rời đi.

Âu Dương Kính nhìn bóng dáng cậu rời đi, không khỏi giật mình.

Người đàn ông trước mắt có vô số lần quan hệ với mình, nhưng vì cái gì bây giờ nhìn bóng cậu ta rời đi lại thấy cảm giác xa lạ khó tả như thế?

Cho dù cơ thể gắn kết, cùng vượt qua những đêm dài đầy dục vọng, mối liên hệ của họ cũng chỉ đến mức ấy, nhớ đến buổi sáng sau khi quần quýt nhau kia, Hàn Quý Bắc lạnh nhạt nói muốn chấm dứt quan hệ, chính mình tuy vẫn bình tĩnh, nhưng tận đáy lòng lại cảm thấy bất ngờ.

Bất ngờ khi đối phương nói với thái độ không chút tình cảm.

Âu Dương Kính dù biết nhiều lần rằng diện mạo ít nhiều gì cũng là sự hấp dẫn với Hàn Quý Bắc, cho nên hoàn toàn không ngờ đến ngày đối phương chủ động chia tay- mà cũng khiến anh ta bắt đầu có cách nhìn khác với Hàn Quý Bắc.

Anh ta nhận ra Hàn Quý Bắc hình như không ngoan ngoãn lại rất phục tùng như trong trí nhớ.

Vài ngày sau khi bọn họ chấm dứt quan hệ, trong lúc nghỉ ngơi giữa giờ, Âu Dương Kính thoáng thấy dấu hôn trên cổ sau lần áo sơ mi của Hàn Quý Bắc.

Hàn Quý Bắc đúng như anh ta đoán, cậu ta tuyệt đối không phải dạng bị động như anh ta tưởng dù sao cũng là đàn ông, đối mặt với ham muốn đều cũng như nhau thôi.

Dấu hôn màu sắc đẹp đẽ đó là minh chứng tốt nhất.

Mới cùng mình chấm dứt quan hệ liền kiếm ngay người đàn ông khác, cậu ta cũng lẳng lơ gớm.

Không biết người mới của Hàn Quý Bắc khi quan hệ sẽ ra sao nhỉ? Lịch sự hay sẽ thô lỗ? Khi nằm bên dưới người đó, Hàn Quý Bắc cũng sẽ rên rỉ thỏa mãn như với chính mình chứ?

Âu Dương Kính suy nghĩ, không khỏi sững sốt.

Từ khi nào bản thân biến thành kẻ thích quan tâm chuyện đời tư người khác hả? Có thời gian nghĩ như thế, chỉ bằng đi phê công văn, hoặc là bỏ thời gian đi xã giao.

Anh ta không nói gì mà thay đổi tư thế ngồi, chậm rãi uống hết tách cà phê đen nóng sực, đợi cấp dưới quay lại.

“Tổng giám đốc, tôi đi trước.” Hết giờ làm, Hàn Quý Bắc nói như vậy với anh ta.

Âu Dương Kính thoáng thấy kì quái, ngày thường Hàn Quý Bắc đâu có đếm thời gian như này, nhưng không nghĩ nhiều, liền thốt một câu: “Gấp thế, vội đi hẹn hò à?”

Hỏi ra miệng xong thấy có chút hối hận.

Việc của cấp dưới kì thật không liên quan đến anh ta.

Đối phương hơi sững sốt một chút, lúc sau thoải mái đáp lại: “Vâng.”

“Là người thế nào?” Đề tài này đã bắt đầu thì không tự chủ được mà hỏi tiếp. Âu Dương Kính không phủ nhận chính mình với người đàn ông của Hàn Quý Bắc có chút tò mò.

“Chuyện này... Cậu ấy đang học thạc sĩ, bộ dạng rất đáng yêu, da rất trắng.” Nói tới bạn trai nhỏ của mình, Hàn Quý Bắc tự nhiên cười tươi.

Âu Dương Kính lại hơi nhăn mày một cách bất ngờ.

Tuy chỉ thuận miệng hỏi, nhưng anh ta thật sự không ngờ Hàn Quý Bắc lại thành thật trả lời như vậy.

“Ừm, cậu có thể đi.”

“Ừm.” Hàn Quý Bắc nhìn thấy đối phương không có muốn tiếp tục chủ đề, vì thế mỉm cười rời đi.

Nhìn cấp dưới rời đi, Âu Dương Kính hơi nheo mắt.

Quả nhiên đúng là có người yêu rồi.

Lúc ấy đối phương nói muốn chấm dứt quan hệ, Âu Dương Kính không chút do dự đồng ý, nhưng khi đối phương nói có người yêu thì lại không tin, vẫn nghĩ rằng cấp dưới chỉ lấy cớ để chấm dứt quan hệ.

Bất quá không ngờ lại là sự thật, điều này làm cho Âu Dương Kính hơi bị đả kích.

Người ở xung quanh mình muốn kết hôn rồi chuẩn bị kết hôn, tình yêu mới thuận lợi phát triển, chỉ có chính mình, vẫn chỉ yêu có một người. Không có tiến lên, mà hình như cũng không muốn tiến lên.

Yêu Trần Duẩn Giang lâu rồi, nhưng chưa từng nghĩ muốn đem tâm tình của mình nói ra.

Ôm ấp loại dục niệm này với bạn bè, đối với anh ta mà nói chính là tội ác, càng không thể nói hết lòng mình.

Âu Dương Kính đời này có rất nhiều người theo đuổi, quan hệ với không ít người, lên giường nhiều không kể xiết, nhưng lại chỉ chôn chặt tình cảm với một người.

Tuy rằng vĩnh viễn không có khả năng ở bên người đó...

Anh ta biết người đó rõ ràng chỉ yêu người khác phái, cũng biết người đó sớm có cô gái để yêu, nhưng vô luận thế nào cũng không thuyết phục nổi chính mình buông xuôi tình cảm ấy.

Anh ta hâm mộ người con gái được yêu kia.

Di động trên bàn bỗng nhiên đổ chuông.

Âu Dương Kính đưa tay cầm lấy.

“Alô?”

Anh ta thoáng chau mày. Ông già gọi đến toàn là chuyện không hay ho gì.

“Thứ sáu tuần này... Không, không có chuyện gì khác.”

Vốn nếu không chấm dứt quan hệ với cấp dưới, thì thứ sáu tuần này là ngày bọn họ cùng nhau buông thả, nhưng giờ thì...

“Con biết rồi, con sẽ tới đúng giờ.”

Nhấn nút ngắt cuộc gọi, Âu Dương Kính buông di động, bỗng nhiên cảm thấy mệt.

Lại gặp mặt...

Từ vài năm trước khi cha mẹ hiểu được anh ta chỉ thích đàn ông, mỗi lần nhận điện thoại trách mắng từ cha, yêu cầu anh ta gặp mặt một người phụ nữ xa lạ nào đó, về bản chất mà nói thì đó là gặp mặt hàng thật giá đúng.

Không ngờ là đã lâu như vậy, bọn họ vẫn không bỏ ý nguyện muốn mình sống chết gì cũng phải cưới vợ ư?

Không phải không thể lên giường cùng người khác phái, nhưng Âu Dương Kính thực sự ghét hơi thở đầy mùi son phấn từ phụ nữ. Anh ta tuyệt đối không thích trẻ con, càng không nói đến việc anh ta sẽ thành cha của một đứa trẻ.

Tuy hiểu gia tộc rất hiếm người, từ trước đến nay mấy đời đều là con độc đinh, đến tận đời anh ta, cha anh ta cho đến bốn mươi mới có con trai, nên rất yêu chiều anh ta, nhưng nói về vấn đề người thừa kế, muốn cha anh ta nhượng bộ e quá khó khăn.

Âu Dương Kính từ nhỏ đã được đào tạo thành người kế thừa nhà Âu Dương, cha mẹ đối với anh ta muốn gì cũng có, cho dù anh ta không muốn cũng phải theo tâm nguyện của cha mẹ mà lấy vợ, nên không có cách nào trực tiếp cự tuyệt yêu cầu này.

Dù sao chỉ là gặp mặt mà thôi, điểm này thì trình kiên nhẫn của Âu Dương Kính vẫn đủ.

Khoác áo vest, thắt cà vạt đắt tiền, Âu Dương Kính lái xe tới chỗ gặp mặt.

Khách sạn mang tên nhà Âu Dương, không gian thoáng đãng bên trong ngoại trừ phục vụ không có ai cả, chắc đã bị bao hết rồi, mà anh ta cũng để ý thấy một cô gái đứng sát cửa sổ bên kia. Nói vậy thì đây chính là đối tượng gặp mặt hôm nay.

Âu Dương Kính hướng qua cô gái, hơi cong môi, một ra một vẻ mặt không giống như đang mỉm cười.

“Lần đầu gặp, tiểu thư họ gì?”

“Xin chào, em, em họ Lưu...” Cô gái có chút hoang mang căng thẳng nói, nhìn như hồi hộp mà cắn môi.

“Lưu tiểu thư, ngồi xuống trước đã nào.” Âu Dương Kính tùy tiện chỉ vào chỗ bên cạnh, ý bảo đối phương ngồi xuống.

Lần nào cũng khác nhau, lần này là kiểu phụ nữ tính tình yếu đuối sao?

Còn nhớ rõ lần trước gặp mặt chính là một cô gái không phép tắc, tuy rằng đã học đại học, nhưng hành vi không khác gì con nít, người đã còi lại còn năm lần bảy lượt kêu người lên đổi món, cuối cùng còn dám gọi đầu bếp của khách sạn lên mắng, mười phần là một thiên kim tiểu thư nóng nảy.

“Âu Dương tiên sinh... Cái này, thật vui khi hôm nay có thể cùng anh ăn trưa...” Cô gái lí nhí nói.

Anh ta liếc nhìn đối phương một cái, không khỏi chau mày.

Vô luận thế nào, anh ta đều không có khả năng thích kiểu phụ nữ này. Ngay cả nói cũng sợ hãi rụt rè, thoát nhìn chính là không có chủ kiến, nếu là Âu Dương Kính mà nói, anh ta còn ưa kiểu con gái hơi nam tính con nít hơn, có điều, có so sánh thế nào thì cũng chẳng đâu mà suy nghĩ lo lắng về các cô làm gì.

“Lưu tiểu thư làm gì?” Anh ta cảm cốc nước, vừa lật menu, thờ ơ hỏi.

Đối phương nói ra tên một công ty.

Âu Dương Kính lập tức hiểu.

Anh ta nhớ rõ công ty này là chuyên sản xuất máy móc linh kiện, chủ tịch cũng họ Lưu, là một trong những người bạn của cha.

Đại khái là cha của cô gái trước mặt.

“Sao không nói gì?” Âu Dương Kính gẩy thức ăn, nhìn đối phương đang trầm mặc mà hỏi.

Bình thường các cô gái đến gặp mặt đều đơn phương nói chuyện, anh ta chỉ cần ăn là xong, nhưng mà hiện tại bầu không khí quá im lặng này nói thật khiến anh ta thấy không quen.

“Âu Dương tiên sinh, anh... Mất vui sao?” Cô gái cẩn thận hỏi, vẻ quá do dự khiến anh ta không kiên nhẫn.

“Không có, tôi bình thường là thế này.” Anh ta nuốt nước bọt, cảm giác chất lỏng lạnh lạnh trôi xuống cổ.

“VẬY... Xin hỏi sở thích của anh là gì?” Cô gái rốt cuộc bắt đầu chủ đề mới, tựa hồ là muốn dựa vào sở thích để kéo dài câu chuyện.

“Cùng đàn ông làm tình.” Âu Dương Kính chậm rãi trả lời, sau đó phát hiện đối phương trong nháy mắt mặt đỏ chót thì nhin không được mà mỉm cười.

Đối phương cúi đầu, có chút đáng thương mà cắn môi, ánh mắt do dự, rõ ràng với câu trả lời của Âu Dương Kính không biết làm sao.

“Tôi là người đồng tính, không thích phụ nữ.” Âu Dương Kính khinh miệt nói, rồi chú ý tới thân hình đối phương bắt đầu run.

“...”

“Nhưng mà, bữa cơm này vẫn phải ăn cho xong, cô hiểu chứ?”

Cô gái không có trả lời, nhưng Âu Dương Kính biết cô ta nghe thấy.

Đã xong cuộc gặp mặt quá là yên tĩnh, Âu Dương Kính tự bỏ đi, không tính xem việc tiếp theo nên làm là gì, cũng không định đưa đối phương về.

Đối phương có xe, không cần tự làm điều thừa.

Cô gái không thú vị, đề tài nói chuyện không thú vị, hết thấy đều rất không thú vị.

Âu Dương Kính không khỏi nhớ tới cấp dưới của mình.

Đem cậu ta ra so sánh còn thú vị hơn, hơn nữa đó lại là người đúng tiêu chuẩn của mình.

Không nói gì cũng không sao cả, bình thường thì lúc này bọn họ đang lăn lộn trên giường, làm chuyện không thích hợp với trẻ con.

Đã kết thúc mối quan hệ rồi, Âu Dương Kính mới nhận ra, hóa ra mối quan hệ chỉ có *** với người con trai kia còn có chút lưu luyến. Tuy chỉ là quan hệ ***, nhưng đối phương cho anh ta không chỉ có thế.

Anh ta còn nhớ rõ cà phê Hàn Quý Bắc pha, nhớ rõ cơ thể mềm mại của Hàn Quý Bắc, nhớ rõ vẻ say ngủ của Hàn Quý Bắc khi nằm cạnh anh ta.

Anh ta lưu lại những kỉ niệm, vì dù sao năm năm thực sự không phải là ngắn ngủi.

Năm năm quan hệ, đã đặt dấu chấm hết. Còn hơn lưu luyến, Âu Dương Kính sẵn sàng nói rằng mối phức tạp trong lòng chính là tiếc hận.

Anh ta với người kia... Hẳn là không nảy sinh tình yêu đâu.

Hẳn là...

“Này! Hôm nay không đến muộn nhỉ?”

“... Hừ.” Âu Dương Kính ngồi xuống cạnh bạn thân, phục vụ tới mở chai vang.

Trần Duẩn Giang nhìn thấy vẻ lãnh đạm của bạn, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Cười gì?”

“Ai, chúng ta quen nhau lâu rồi!” Mang theo chút cảm thán, Trần Duẩn Giang cười nói.

Bạn bè quen từ hồi trung học, đi làm thì có quan hệ hợp tác qua lại, có thể gọi là bạn, hình như cũng chỉ có mình Âu Dương Kính.

“Nói thế làm gì?” Âu Dương Kính nhấp rượu, thoáng rời ánh nhìn.

Trần Duẫn Giang nói là “đã lâu”, kì thật là mười ba năm chín tháng bảy ngày...

“Âu Dương, cậu mười mấy năm qua đều mang một vẻ mặt nhỉ? Khiến tôi ban đầu còn tưởng cậu là người xấu nên không ưa, sau mới biết cậu sinh ra đã có vẻ ấy rồi.” Trần Duẫn Giang về hoài niệm, nhớ tới hồi đầu quen biết mình đã ghét vẻ mặt Âu Dương Kính.

“Tôi mới thấy kì lạ ấy, cậu không có chuyện cũng gây sự với tôi còn gì?” Âu Dương Kính bĩu môi.

“Thế là chúng ta sau đó từ thù hóa bạn nhỉ...” Trần Duẫn Giang cười ngược: “Khi đó không ngờ cậu là một tên không tồi.”

“Thật à? Tôi thì nhớ ngay từ đầu cậu cái gì cũng làm ngược lại với tôi.” Âu Dương Kính nhìn thẳng đối phương, hơi cong môi.

Nhớ khi mới vào trung học, bản thân được cử làm lớp trưởng, Trần Duẫn Giang là lớp phó, hai người từ cách xử lí đến đưa ý kiến đều không giống nhau, Trần Duẫn Giang luôn đứng ở bên đối nghịch lại với anh ta, khi đó bản thân thấy rất bức mình, nhưng cũng không biết làm sao.

Anh ta biết gia tộc mình của gia tộc đối phương có quan hệ hợp tác, vì cha luôn cưng chiều, nên Âu Dương Kính cố gắng không mang phiền toái đến cho cha, nhưng cho dù là nhẫn nại cũng có mức độ nhất định, huống chi Âu Dương Kính cũng không phải kẻ có tính tình tốt gì cho cam, không lâu sau thì oánh nhau với Trần Duẫn Giang, hai người chiến đấu trước mặt đám bạn học, rồi sau đó như kì tích mà tình hình chuyển biến tốt đẹp, bọn họ trở thành bạn tốt không thể thay thế.

Theo cách Trần Duẫn Giang nói, anh ta sau khi đánh xong một trận mới thấy Âu Dương Kính không phải kẻ đáng ghét, bởi vì khuôn mặt lạnh lùng cho nên anh ta mới mặc nhiên cho rằng Âu Dương Kính xem thường mình.

Nhưng mà, một cây làm chẳng nên non, đạo lý này Âu Dương Kính cũng hiểu.

Sau trận đó, không chỉ cải biến cách nhìn Trần Duẫn Giang với anh ta, cũng cải biến cái nhìn của anh ta với Trần Duẫn Giang.

Anh ta còn nhớ khi đó là Trần Duẫn Giang ra tay trước, tuy cuối cùng thì thương tích y nhau.

Khi bị các thầy đến kéo cả hai ra khỏi nhau, vẻ mặt quật cường cùng vẻ nén đau đớn của đối phương đang trừng mắt nhìn anh ta, trong nháy mắt Âu Dương Kính cảm thấy vẻ đề phòng ấy của đối phương rất thú vị, khiến anh ta không tự chủ mà quan tâm đến cậu trai bướng bỉnh ấy.

Đương nhiên, không lâu sau nhận ra, việc cảm thấy “thú vị” ấy trên thực tế là “thích”.

Anh ta thích đối phương ở bề ngoài không thể nhận ra, nhưng kì thật lại mang tính cách bướng bỉnh đến không ngờ.

“Ài, vì khi đó chúng ta chưa phải bạn mà!” Trần Duẫn Giang lần thứ hai cười to, ánh mắt trong sáng.

Nói đến chuyện nhiều năm trước vẫn làm anh ta xấu hổ, lúc ấy tuổi trẻ máu nóng, chưa đủ từng trải, cho nên coi nhau là thù địch, khi đó cảm thấy đương nhiên, giờ thì lại thấy ngược.

“Thật không?”

Bàn bè ư... Đáng tiếc bản thân trong lòng không đem đối phương đặt ở vị trí bạn bè. Âu Dương Kính nghĩ, đáy lòng không khỏi cười khổ.

“A, chuyện cũng đã qua rồi... Không cần mang hận làm gì!” Đối phương lấy lòng mà thay anh ta rót rượu, trên mặt là nụ cười nịnh nọt đến ngọt ngào.

Trong nháy mắt Âu Dương Kính thực sự muốn kéo Trần Duẫn Giang qua, hưng hăng hôn lên đôi môi mỏng hơi hơi cong kia.

Trần Duẫn Giang vĩnh viễn sẽ không biết, vẻ mặt đó có sức hấp dẫn cỡ nào với anh ta.

Âu Dương Kính yên lặng nhấp rượu, cố gắng áp chế tâm tư có xu hướng trở nên kì quặc.

“... Âu Dương, cậu có nghe không đó?”

“Cái gì?”

Âu Dương Kính chấn động, rốt cuộc hoàn hồn.

Đối phương không biết đang nói cái gì rất vui, nhưng anh ta căn bản không có chuyên tâm lắng nghe.

“Tôi nói, tôi cùng Tiểu Đình hưởng tuần trăng mật ở Châu Âu, muốn tôi mang gì về cho cậu không?”

“Rượu Pháp.” Âu Dương thản nhiên nói.

Trần Duẫn Giang giật mình, tiếp theo hiểu bạn thân không phải nói đến loại rượu bình thường, mà là loại có số lượng nhất định, ủ thủ công, có tiền cũng chưa chắc mua được.

“Cậu biết tôi với ông chủ bên ấy là bạn nên mới nói thế hả?”

“Hóa ra là thế sao? Vậy mang về cho tôi mấy chai nhé.”

“Biết rồi Âu Dương đại thiếu gia, tiểu nhân sẽ khiến ngài vui lòng.” Trần Duẫn Giang cười nói.

Âu Dương Kính cúi đầu cười nhẹ, trong đó có chút chua xót khi nỗi lòng hoàn toàn không bị đối phương phát hiện.

“Anh Hàn?”

“Ừ.”

“Phim hết rồi đó...”

“Ày, vậy đi thôi.”

Hai người không nói gì, cùng đứng dậy, đi ra khỏi rạp chiếu phim vốn không có mấy người xem, ra bãi đỗ Hàn Quý Bắc để xe.

Vừa rồi bọn họ chỉ lo tán tỉnh nhau, phim trước mắt rốt cuộc chiếu cái gì cũng hoàn toàn không thấy, không thể nói là lãng phí hai vé xem phim, nhưng bọn họ ở trong rạp công nhiên ôm hôn nhau cũng là chuyện không sai tí nào.

Đang nghĩ Hàn Quý Bắc bỗng thấy trên mặt nhói nhói, quay đầu lại, nhận người tình trẻ trung của mình đang dùng ngón tay nhéo mặt cậu.

“Nghĩ gì đó? Về mặt quái quá.” Thạch Quân Cận bắt măn làu bàu, nhúu một bên mày.

Cử chỉ cùng biểu tình có chút trẻ con làm cho Hàn Quý Bắc nhin không được muốn cười.

Người trước mắt rõ ràng đã gần hai tư tuổi, lại luôn không tự giác để lộ vẻ ngây thơ.

“Không có gì, tí nữa có rảnh không?”

“Có, anh muốn thuê phòng à?” Thạch Quân Cận nhìn trời nhìn đất, còn chú ý thấy người trước mắt không có vì câu hỏi của cậu ta mà biến sắc.

“Thằng thần ghê... Giờ con nít đều như em à?” Hàn Quý Bắc cười bốn cợt.

“Em đã gần hai tư rồi, không phải con nít. Vả lại đừng bảo em là anh đã quên chúng ta ngay lúc mới gặp không được mấy giờ đã lên giường rồi ấy nhé.” Thạch Quân Cận dùng sức trừng mắt liếc cậu.

Vẻ mặt cực khí thế, phối hợp với khuôn mặt búp bê thanh tú, thật không có chút kiên quyết nào.

Đó rõ ràng là nũng nịu hơn là tức giận.

“Thế... Muốn không?”

Cậu trai trẻ hai má thoáng hồng, lúng ta lúng túng.

“Quân Cận?”

“... Muốn mà.” Thạch Quân Cận ngoảnh mặt, nhìn cửa kính xe.

Đối phương đang xấu hổ.

Hàn Quý Bắc tinh ý phát hiện, sau đó cảm thấy xao động.

Về thẹn thùng của người này thật sự đáng yêu, khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ giống như là mồi mọc người khác, luôn làm cậu khắc chế không được dục vọng muốn bắt nạt đối phương của mình.

Hàn Quý Bắc thoáng nhìn xung quanh, xác nhận bãi đỗ xe tối đen không bóng người, liền nhào qua áp sát đôi môi thẹn thùng của người tình.

Chớp mắt bị hôn, Thạch Quân Cận hơi mở to mắt, sau đó ý thức được người đàn ông trước mắt làm gì mình, vì thế theo bản năng một tay quàng lên cổ đối phương, càng kéo hai người sát lại nhau.

Đầu lưỡi thử xâm nhập trong miệng đối phương, Hàn Quý Bắc thuần thục dùng lưỡi khiêu khích, động tác không vội vã mà vẫn khiến đối phương thở gấp, một tay kéo quần áo cậu ta.

Hai người hôn mãi, cho đến khi cảm thấy rung rung, Thạch Quân Cận mới hồi phục tinh thần, mở to đôi mắt mờ mịt nhìn Hàn Quý Bắc đang làm vẻ có lỗi, nhận điện thoại từ di động trên tay.

“Vâng... Tôi đây... Vâng, giờ có chút chuyện...”

Hàn Quý Bắc liên tục đối thoại, tay không an phận mà vuốt ve hai má Thạch Quân Cận, trên mặt lộ ý cười ung dung.

Không cam lòng bị đối phương đối xử thế, Thạch Quân Cận hé miệng, ngậm lấy ngón tay thon dài của Hàn Quý Bắc, dường như không để ý mà dùng đầu lưỡi liếm mát, thành ra là câu dẫn đối phương.

“... Nhưng... Được rồi... Tôi biết rồi.”

Ngắt điện thoại, Hàn Quý Bắc rút ngón tay về, lộ vẻ mặt xin lỗi.

“Có lỗi quá, ông chủ tìm anh.”

“Không sao, anh đi đi.” Thạch Quân Cận cười hiền, hơi lộ răng khểnh.

“Anh đưa em về nhà trước nhé?”

“Vâng.”

Đưa người tình về nhà, Hàn Quý Bắc quay xe tới chỗ cấp trên.

Vừa vào đến nơi, cậu đã bị mùi rượu nồng nặc làm cho hoảng sợ.

Người đàn ông dựa trên sofa nhấp rượu, khuôn mặt tinh tế ửng đỏ, hiển nhiên vì men say.

Lăn lóc trên bàn là những bình rượu không, Hàn Quý Bắc nhìn không được muốn thử dài, nhận ra nhãn hiệu trên bình đều là rượu mạnh.

“Tổng giám đốc?”

“... Ồm...” Người đàn ông giọng lè nhè.

“Tổng giám đốc, tôi đưa ngài về nhà.” Hàn Quý Bắc bắt đầu cảm thấy váng vất.

Quen biết bao năm, cậu lần đầu thấy cấp trên say không còn biết gì, nên chỉ biết mong đối phương sau này đừng bị nghiện rượu.

“... Không cần... Tôi còn muốn uống...” Đối phương thoáng nheo mắt, lộ ra vẻ bất mãn.

Thật sự say khướt rồi.

Bình thường Âu Dương Kính tuyệt đối không dùng kiểu nói chuyện này.

Hàn Quý Bắc thở mạnh, lo lắng không biết xử lý thế nào người đàn ông trước mặt.

Bởi vì Trần tiên sinh gọi, bản thân đành phải đến đón người, mà cái người gọi cậu tới, tựa hồ cũng đã đi trước rồi.

Nhưng mà, cậu cũng không hẳn không hiểu nguyên nhân gì khiến cấp trên uống đến mức này.

Người thăm yêu sắp kết hôn, muốn mượn rượu giải sầu cũng là tự nhiên... Nhưng, người đàn ông trước mắt say đến mê man so với vẻ lãnh đạm thường ngày khác nhau quá mức, làm cho cậu buồn cười.

Bộ dạng này của Âu Dương Kính, kì thật có chút mị lực... Ít nhất với chính mình mà nói, đích thật là như thế.

“Tổng giám đốc, tôi đưa ngài về nhà. Về rồi ngài lại uống tiếp được không?”

Người đàn ông coi như không nghe thấy cậu hỏi, khép hai mắt, khuôn mặt say đỏ bừng. Bờ mi thật dài che phủ mi mắt, đôi mày hơi chau, vẻ như không thoải mái vì say.

Hàn Quý Bắc giúp người đàn ông đứng không nổi kia dậy, phát hiện người đi trước đã thanh toán tiền, nên dìu cái thân không khác gì mình lấm của Âu Dương Kính, khập khiễng ra xe.

Đem người đàn ông đẩy vào ghế sau, Hàn Quý Bắc không nghĩ đến trán mình toát hết cả mồ hôi.

Dù sao cũng là người có dáng tượng đương, có thể thoải mái khiêng anh ta ra xe mới là có vấn đề ấy.

Trở lại ghế lái, Hàn Quý Bắc nhanh nhẹn mở khóa nhấn ga, phóng về nhà Tổng giám đốc.

5. Chương 5

Hàn Quý Bắc cố sức đỡ cấp trên, từ trong túi đôi phương lấy chìa khóa mở cửa.

Cảm giác cơ thể nặng trĩu áp bên người, nên Hàn Quý Bắc cố đưa đôi phương nhanh chóng đi vào, lướt qua cửa, đến khi đôi phương yên ổn nằm trên sofa phòng khách rồi mới nhẹ thở phào.

Người đàn ông hình như đang ngủ, hơi thở ổn định đầy mùi cồn, hai má trắng nõn hơi hồng, lại khiến cho cậu nghĩ linh tinh rằng đó là cấp trên đang tự xấu hổ... Dù gì cũng chỉ là tưởng tượng, vì khuôn mặt người đàn ông này vẫn căng cứng như cũ, tựa hồ chưa từng thả lỏng, cũng sẽ không cho bản thân có cơ hội thả lỏng.

Hơi thở đôi phương có mùi thuốc quen thuộc quyện lẫn vào mùi cồn, trên quần áo thoảng mùi nước hoa đầy nam tính để che mùi thuốc, khiến Hàn Quý Bắc trong một lúc cảm thấy như bị mê hoặc...

Cậu còn chưa quên quá khứ hai người đã có.

Mùi hương trên cơ thể người đàn ông này không thể nói là dễ chịu, bởi có trộn lẫn mùi thuốc lá hơi khét, nhưng giờ phút này lại được ngửi thấy thứ mùi ấy, làm cho cậu có cảm giác thật hoài niệm.

Chia tay chỉ trong phút chốc, nhưng cũng khiến khoảng cách giữa cậu và anh ta dài ra rất nhiều.

Năm năm qua, cậu có một phần ba ngày tới chỗ ở của cấp trên, gọi đôi phương rồi giường ăn sáng rồi đưa đôi phương đi làm lại có một phần ba ngày khác trên cùng một giường với người đàn ông cậu gọi là cấp trên, mê đắm đến tận sớm mai cũng có một phần ba ngày không cần gặp người đàn ông ấy, nhưng những chuyện người ấy giao cậu luôn ghi nhớ trong đầu không thể quên...

Anh ta ở trong cuộc sống cậu đã quá ăn sâu bén rễ, nên đến khi quan hệ đoạn tuyệt rồi lại khiến cậu cảm thấy có chút mất mát khó hiểu.

Cậu không bao giờ còn phải dậy sớm chỉ để đưa người đó đến công ty, cũng không cần vì đôi phương mà ngoan ngoãn trình diện ở nhà anh ta, chờ đợi anh ta.

Đôi phương không hề cần cậu, khiến cậu cảm thấy thất vọng.

Đắp lên người cấp trên cái chăn lông, Hàn Quý Bắc nhìn khuôn mặt say ngủ của đôi phương, sau đó một hồi, khi đang định rời đi, lại thấy...

“Này...” Cậu tròn mắt nhìn tay đôi phương, ngạc nhiên.

Không biết từ khi nào, ngón tay thon dài của anh ta đã nắm chặt một góc áo sơ mi của cậu.

“Tổng giám đốc, phiền Ngài mau buông tay được không?”

Mắt đối phương không mở, hơi híp lại, vẻ mặt ngà ngà cùng buồn ngủ trợn lẩn.

“Đừng đi...”

“A?”

Hàn Quý Bắc nghe lời anh ta thốt ra, trong một giây ngẩn cả người.

Người đàn ông trước mắt thật là ông chủ cậu sao? Người ấy sao có thể nói những lời như làm nũng thế được!

Nhất định có nhầm lẫn...

“Tổng giám đốc, Ngài biết tôi là ai không?”

“A... Duẫn Giang... Đừng... Đi...”

Quả nhiên là nhận sai người mà.

Đúng thế, cấp trên lãnh đạm của cậu, làm sao có thể biết anh ta đang nói ra những lời làm nũng này với ai?

“Được được, không đi thì không đi.” Hàn Quý Bắc miễn cưỡng nói: “VẬY, Ngài cứ buông tay ra đi nhé?”

“... Buông ra... Cậu sẽ... Đi...” Người đàn ông lẽ nhè nói xong, hơi hé đôi mắt ướt nước, như có thể phản chiếu khuôn mặt Hàn Quý Bắc.

“Ngài nhìn kĩ đi, tôi không phải Trần Duẫn Giang, Ngài giữ tôi cũng vô ích thôi.” Hàn Quý Bắc giải thích. Tuy rằng việc giải thích với người say có chút hơi hâm hâm.

“... Không phải... Duẫn Giang?”

“Đúng, tôi không phải anh ta đâu.” Cho nên mau buông tay đi.

“... Thế... Cậu là ai?”

Cậu không khỏi cảm thấy buồn cười.

Người đàn ông trước mắt khi say giống như trẻ con, cùng với vẻ lãnh đạm khi tỉnh táo, quả thật khác biệt quá lớn.

“Tôi là Hàn Quý Bắc, không phải Trần Duẫn Giang.” Cho nên mau buông tay đi.

“Hàn... Quý Bắc?”

“Đúng.”

Người này sao còn chưa chịu buông tay? Hàn Quý Bắc trong lòng nghi hoặc.

“Không được đi, không được đi...”

Người đàn ông nói đi nói lại ba chữ này, Hàn Quý Bắc rốt cuộc mất kiên nhẫn.

Cậu muốn gỡ tay anh ta ra khỏi quần áo mình, nhưng tay đối phương nắm chặt quá, khiến cậu cố mấy cũng không xong.

“Không được đi... Quý Bắc...” Giọng người đàn ông trầm trầm, có chút không rõ.

Hàn Quý Bắc nghe đối phương yếu ớt nói hai từ cuối, ngây người một chút.

Trong trí nhớ, hình như... Đây là lần đầu cấp trên gọi tên cậu.

Trong nháy mắt cậu cảm thấy lông tơ sau gáy dựng hết lên, đáy lòng dâng lên một cảm xúc phức tạp không hình dung nổi.

Cậu vào công ty không bao lâu thì đã lên giường, nhưng sau năm năm quen biết, cậu lần đầu tiên nghe thấy đối phương gọi tên mình, thật không biết nên vui sướng hay đau lòng.

Nhưng nói thì nói vậy, kì thật chính cậu cũng chưa từng gọi tên cấp trên.

“Tổng giám đốc” hoặc “Âu Dương tiên sinh” chính là cách xưng hô từ trước đến nay của cậu.

“Tổng giám đốc, coi như tôi xin Ngài, Ngài làm ơn để tôi về ngủ nhé?”

Mười lăm phút sau, Hàn Quý Bắc nói như vậy.

Nhận thấy người kia sắp ngủ lại lần thứ hai, cậu nghĩ nếu không chớp lấy thời cơ này, có thể đêm nay không về được mất.

Người đàn ông hé mắt tựa hồ có chút nghi ngờ nhìn cậu, trên khuôn mặt vẫn còn lưu lại chút men say hồng nhạt.

Cậu nhìn người kia, cố gắng làm vẻ khẩn cầu.

Người kia nhìn cậu, cậu nhìn anh ta, trong nháy mắt cảm thấy trời đất xoay chuyển.

Phục hồi lại tinh thần, cậu phát hiện mình đang úp sấp lên người anh ta, cánh tay mạnh mẽ đang ghì bên hông cậu.

“Tổng giám đốc...”

“Tôi buông tay ra rồi...” Giọng trầm êm nói như thế, người đàn ông ngũ quan tinh tế, tỏ vẻ vô tội.

Hàn Quý Bắc bắt đắc dĩ trừng mắt một cái với anh ta.

Tay anh ta- giống như giữ thất lưng cậu không muốn buông?

Khi Hàn Quý Bắc đang tự hỏi xem nên thoát thân thế nào, người đàn ông lại càng ôm chặt, đưa đầu lưỡi ghé vào tai cậu liếm láp.

Gai ốc nổi lên khắp người, Hàn Quý Bắc mới nhận ra kẻ say kia đang làm gì mình.

Đầu lưỡi mềm lại ẩm ở bên tai cậu, liếm lên vành tai, thậm chí còn ngậm vành tai cậu mà mút, giống như khiêu khích.

“Này, buông ra...” Cậu đẩy đối phương, đối phương lại không hề ngừng.

Hàn Quý Bắc cảm thấy đối phương thở dốc, cơ thể áp sát cảm nhận được dục vọng của đối phương đang thức tỉnh, vì thế toàn thân không tự chủ mà cứng ngắc.

Bàn tay nóng bỏng của đối phương vuốt ve eo cậu, sau đó lần theo vạt áo, xâm nhập vào trong áo sơ mi, dịu dàng vỗ về da thịt bên hông cậu.

Thất lưng mẫn cảm bị sờ soạng vài lần như thế, Hàn Quý Bắc nhất thời xuội lơ.

Ham muốn quen thuộc của bọn họ tràn ngập phòng khách, cậu biết đối phương muốn làm gì, cũng biết đối phương nhận ra bản thân cậu sẽ không cự tuyệt.

Cho dù là say, người đàn ông lãnh đạm này cũng là muốn ăn cậu rồi.

Với cá tính của mình thì cậu không cự tuyệt nổi.

Nhưng mà, rốt cuộc đến khi bị hôn môi, thỉnh linh trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười thẹn thùng của tình nhân mới qua lại không lâu.

Vì thế cậu dùng toàn bộ sức lực vượt ra khỏi đôi môi người đàn ông kia.

Tuy cơ thể nóng sức vẫn ép sát anh ta, nhưng Hàn Quý Bắc biết, chính mình sẽ không tiếp tục chuyện này.

Người đàn ông không nói gì, cậu cũng không nói gì.

Cho đến khi cậu cảm nhận được tâm tình của đối phương, cậu mới nhận ra đối phương hôm nay đã uống quá nhiều.

Đôi mắt mờ mịt của Âu Dương Kính cuối cùng mở ra, nhưng đôi mắt đen sẫm lại ướt át, khóe mắt hơi hồng, dần dần tích tụ chất lỏng trong suốt... Đó là nước mắt của người vốn không dễ gì khóc trước mặt người khác.

Người đàn ông luôn lãnh đạm cao ngạo này, lại khóc trước mặt cậu, chỉ đơn giản bởi người anh ta thầm yêu sắp cùng người con gái khác bước vào cung điện mang tên hôn nhân.

Hàn Quý Bắc nhìn chớp mũi thẳng của cấp trên dần đỏ, trên mặt đầy ngấn nước, trong lòng không biết có chỗ nào đó như bị đâm mạnh, nhin không được mà vươn tay ra, thay đổi phương lau đi những giọt nước mắt không ngừng tuôn.

Theo bản năng mà nhẹ xoa hai má đối phương, trong khoảng khắc lại bị vẻ mặt của anh ta làm cho giật mình.

Một khắc trước hai người còn vì ham muốn mà cơ thể quẩn quýt đến nóng lên, giờ khắc này người đàn ông trước mặt cậu lộ ra vẻ mặt như vậy... Nói chính mình không vì thế mà cảm thấy xao xuyến là gạt người, nhưng Hàn Quý Bắc không khỏi hoài nghi, Âu Dương Kính có thể ở trước mặt cậu làm ra vẻ triu mến thế sao? Cấp trên cậu rõ ràng là một người đàn ông không hề yếu đuối, cũng không phải gã say giống như trẻ con lúc này, thậm chí còn vì thất tình mà khóc đến đầm nước mắt.

Phòng khách thật im lặng, người đàn ông vẫn khóc không ra tiếng.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi từ khóe mắt, ướt đầy khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo.

Hàn Quý Bắc vẫn ở trên người anh ta, thất lưng bị giữ chặt, không thể động đậy, tiến thoái lưỡng nan, giờ phút này nếu có thể chọn, cậu không muốn đẩy người đàn ông đang khóc như trẻ nhỏ kia ra Âu Dương Kính có lẽ vẫn say, có lẽ đã tỉnh, nhưng Hàn Quý Bắc hoàn toàn không muốn nghĩ nhiều.

Chuyện cậu có thể làm, chính là khi người kia khóc, thay đổi phương lau nước mắt, sau đó cho đối phương sự ấm áp dù chỉ một chút thôi.

Nhưng mà chuyện cậu có thể làm chỉ có thế, vì nước mắt Âu Dương Kính không phải vì cậu mà rơi.

Không biết qua bao lâu, nước mắt Âu Dương Kính rốt cuộc ngừng.

Hàn Quý Bắc cũng vì thế mà thở dài nhẹ nhõm.

Đối phương khóc đến sưng cả mắt, khóe mắt đỏ quạch, ngay cả chớp mũi cũng hồng, thật không biết nên hình dung thế nào. Bộ dạng Âu Dương Kính khóc đến rối tinh rối mù khiến Hàn Quý Bắc từ đáy lòng sinh ra một cảm giác tựa hồ như là thương xót.

Cậu không vội rút tay về, ngược lại nhẹ mơn trớn mí mắt đối phương, lau đi những nơi còn ẩm ướt.

Âu Dương Kính khóc mệt rồi giống như đứa bé mà nhắm mắt ngủ, Hàn Quý Bắc gỡ tay anh ta đang trên người mình, động tác cực nhẹ mà đứng lên khỏi sô pha.

Nhìn bộ dạng khi ngủ của đối phương, thay anh ta đắp chăn, chần chờ một lúc, cậu thuận tay vuốt mái tóc đen mềm của đối phương, đặt lên trán anh ta một nụ hôn khẽ.

“... Đừng khóc.”

Cậu không biết người kia có thể nghe thấy lời mình hay không, nhưng cậu muốn trong khả năng cho phép, có thể khiến cấp trên cảm thấy dễ chịu một chút.

Cầm chìa khóa xe lên, Hàn Quý Bắc ra hành lang, nhin không nổi mà quay đầu nhìn đối phương một cái, xác nhận đối phương đang ngủ ngon trên sô pha, liền không quay đầu lại mà rời đi.

Cửa nháy mắt phát ra tiếng động dứt khoát, người đàn ông nằm trên sô pha chậm rãi mở đôi mắt sưng đỏ.

Âu Dương Kính không rõ vì sao mình lại thế.

Vì sao lại ở trước mặt cấp dưới mà rơi lệ?

Trong trí nhớ rất ít khóc, vài lần khóc lúc ấy đều vì tuổi còn nhỏ không khống chế được cảm xúc, hiện tại đã trưởng thành, hoàn toàn ngược với khi ấy, không hề khóc.

Ngay từ đầu là như bởi men say, cảm xúc dâng lên, hốc mắt đã liền nóng ướt, không khắc chế nổi, vì thế nước mắt liền chảy ra.

Lúc sau tỉnh rượu, nước mắt vẫn không ngừng, anh ta nghĩ không phải bởi vì mình không khống chế nổi tuyến lệ, mà vì Hàn Quý Bắc không hiểu tại sao lại ở trước mặt anh ta dịu dàng đến vậy.

Ngón tay xinh đẹp dịu dàng mơn man hai má anh ta, lau đi nước mắt của anh ta. Ngón tay đối phương ấm áp, làm đôi má vốn lạnh giá của anh ta cũng ấm lên một ít.

Anh ta nhìn lên thấy cấp dưới, tuy vì nước mắt mà tầm nhìn trở nên mơ hồ, nhưng Âu Dương Kính biết rõ, ánh mắt cùng biểu tình khi đó của đối phương, đều rất dịu dàng không giống như vẻ bình tĩnh quen thuộc trong quá khứ.

Hàn Quý Bắc nhìn thấy nước mắt của anh ta, cũng không có ác ý, giống như hoàn toàn không biết là một người đàn ông ba mươi tuổi khóc như thế này quả thật rất khó coi.

Trên mặt người kia, ngoài sự dịu dàng, còn có một chút thương xót không hề che giấu.

Đối với việc chính mình khóc lóc như vậy, Âu Dương Kính cũng không hối hận.

Anh ta rất rõ, cho dù ngày mai chạm mặt ở văn phòng, người kia vẫn là làm bộ không biết gì, giống như bình thường, bình tĩnh thay anh ta xử lý văn kiện, pha cà phê, làm báo cáo.

Chỉ có một điều muốn biết, vì cái gì đối phương khi rời đi, lại hôn nhẹ lên trán anh ta như vậy?

Cũng muốn biết, vì cái gì bản thân trong nháy mắt lại tim đập rộn ràng như thế?

Phát hiện cảm xúc quái dị từ đáy lòng, Âu Dương Kính trở mình, tự nhủ chính mình không cần nghĩ ngợi gì nhiều.

Hôm sau.

Âu Dương Kính tỉnh lại từ sơ pha, ngoại trừ cột sống đau nhức, còn cảm nhận được hậu quả của việc say rượu, đầu như bị quấy tung lên, thành cháo cả lượt.

Không định đến công ty, nên anh ta gọi đến văn phòng, muốn Hàn Quý Bắc thay anh ta xin nghỉ.

Trong lúc đợi điện thoại kết nối, Âu Dương Kính không tự chủ mà cảm thấy hồi hộp, đây là lần đầu tiên, chờ cấp dưới nghe điện thoại mà lại sinh ra cảm giác kì quái này, không biết vì sao cảm giác hồi hộp ấy khiến cơ thể anh ta cứng quèo.

“Vâng?”

“Tôi là Âu Dương Kính.” Anh ta làm như bình thường, dùng giọng lãnh đạm nói chuyện.

“... Tổng giám đốc? Gọi đến văn phòng có chuyện gì vậy ạ?” Giọng người kia có chút nghi hoặc.

“Tôi hôm nay không đi làm, cậu đem văn kiện sửa chữa xong thì có thể về.” Âu Dương Kính bình tĩnh nói.

“Tổng giám đốc, Ngài không thoải mái à?” Hàn Quý Bắc giọng thoáng hấp tấp, sự quan tâm rõ lên mấy phần.

“Do say rượu thôi.” Anh ta ở đầu bên này lạnh lùng nói xong, khước miệng lại hơi cong.

“Thế... Tôi nhớ ở trong tủ bếp có nước giải rượu, Ngài...” Cậu ta hình như đang lo lắng tìm từ để nói, cuối cùng lại thôi.

“Tôi biết rồi, gặp sau.”

Nói xong không đợi đối phương đáp lời, Âu Dương Kính ngắt điện thoại.

Trên khuôn mặt lạnh lại tươi cười quả thực không giống như người say.

Khóe mắt vẫn sưng đỏ, trong đầu cũng vẫn mơ hồ, nhưng Âu Dương Kính lại cảm thấy tâm tình đã khá lên nhiều.

Cũng được, anh ta sẽ không phải vì hôn lễ của Trần Duẫn Giang mà khổ sở nữa.

Giờ nhớ lại, Âu Dương Kính cũng không nhớ rõ chuyện ngày hôm đó.

Trần Duẫn Giang mặc âu phục trắng tinh, ở trong giáo đường thần thánh trang nghiêm, trước sự chứng giám cùng chúc phúc của cha xứ, hôn cô dâu mặc lễ phục màu trắng.

Anh ta nhìn bạn thân cười đến toe toét, đáy lòng cảm thấy nhạt nhẽo, cũng không hề thấy chua xót.

Tình cảm mười mấy năm, dù sao không phải cứ nói buông là buông.

Huống chi, nếu có thể dễ dàng buông ra như thế, thì anh ta đã không phải chịu áp lực vì yêu bạn mình đến mười mấy năm.

Nhìn thấy cặp đôi kia, Âu Dương Kính trong lòng không phải không sinh ra cảm giác tiếc nuối, nhưng khi anh ta thấy nụ cười y chang nhau trên mặt họ thì chỉ biết bản thân không nên nghĩ nhiều.

Bạn thân hạnh phúc, nhắc nhở anh ta, người cùng đối phương hạnh phúc vĩnh viễn không phải anh ta.

“Tổng giám đốc, Ngài... Không sao chứ?” Bên cạnh đột nhiên truyền đến giọng nói trong trẻo.

Âu Dương Kính hồi phục tinh thần, đập vào mắt là khuôn mặt tuần tú kèm theo lo lắng của Hàn Quý Bắc.

“Tôi ổn.”

Anh ta nói không phải là “Không sao” mà là “Đã không sao.”

Hàn Quý Bắc hỏi về tình huống bây giờ của anh ta, câu trả lời của anh ta lại nói về thứ tình cảm bao lâu nay không có khả năng thành hiện thực của mình.

Âu Dương Kính không biết Hàn Quý Bắc có hiểu ý tứ khác trong lời mình không, nhưng cảm thấy cũng được, có một số việc không nhất định phải để mọi người hiểu. Chỉ tự mình nói, cũng không phải cô đơn gì.

“Vậy sao? Vậy là tốt rồi.” Hàn Quý Bắc hơi cười, lộ ra vẻ mặt yên tâm.

“Muốn uống một chén không?” Âu Dương Kính giơ chén rượu trắng lên, hướng Hàn Quý Bắc.

“Được.” Hàn Quý Bắc cũng giơ chén, nhẹ cụng chén rượu của Âu Dương Kính.

Tiếng chén thủy tinh cùng chạm vang lên thanh thúy.

Âu Dương Kính uống hết chén rượu ngọt xong, lộ ra nụ cười khế, Hàn Quý Bắc cũng uống xong, quay đầu nhìn cặp trên thì sững sốt một chút.

Khuôn mặt lãnh đạm xưa nay của cặp trên, lần đầu tiên hiện một nụ cười trong sáng chân thành.

Tâm tình cặp trên hình như tốt lắm, nhưng có chút khác thường...

Người mình yêu kết hôn, còn có thể cười như vậy, thật không biết có đúng không? Nhưng nụ cười ấy lại không giống giả tạo, ngược lại còn rất thật...

Dù sao cũng trong tiệc cưới, Tổng giám đốc Âu Dương Kính không thể để lộ sắc mặt khó coi trước cặp đôi kia, nhưng phải cười chân thành như thế cũng không dễ dàng gì.

Hàn Quý Bắc còn nhớ đêm hôm đó Âu Dương Kính tựa hồ đã khóc cạn nước mắt thế nào.

Người đàn ông tươi cười trước mắt sợ là không phải không rơi nước mắt, mà là nước mắt đã sớm cạn khô.

Hàn Quý Bắc buông chén rượu, trong lòng tràn một nỗi khó hiểu.

“Anh Hàn, anh nhìn gì đó?”

“Không có gì.” Hàn Quý Bắc cười.

Căn hộ tình nhân thuê không nhỏ, hai phòng ngủ một phòng làm việc mà chỉ một người ở, có thể xem là xa xỉ.

Lúc học đại học luôn ở kí túc xá trường, năm ba mới đi tìm một phòng đơn để ở, không ngờ bây giờ lại gặp một cậu trai ở một mình ở nơi có hai phòng ngủ một phòng làm việc thế này, không có chỗ để xài tiền nữa sao?

“Phòng bên cạnh dùng làm gì thế?”

“Cái ấy... Phòng để tư liệu thôi. Em có giúp giáo sư chỉnh lý lại tài liệu lịch sử, bên trong chỉ có tư liệu cũ chất như núi ấy.”

“Không thể tùy ý ra vào à?”

“Anh muốn vào cũng không phải không được...” Thạch Quân Cận nói xong, có vẻ khó xử.

“Không sao, chỉ là hỏi thôi mà.” Hàn Quý Bắc vẽ mặt lơ đãng, ngồi xuống sofa, tiện tay để chìa khóa xe lên bàn.

“Anh Hàn, anh muốn uống gì?” Thạch Quân Cận ngồi xổm cạnh tủ lạnh, lục lọi.

Tầm lưng cong mặc áo sơ mi nhạt màu tạo thành vòng cung xinh đẹp, Hàn Quý Bắc ngắm nhìn đường cong tao nhã ấy, mở miệng: “Có cà phê không?”

“Có, nhưng chỉ có cà phê lon thôi.”

“Cũng được.”

Nhận lon nước mát lạnh, bật nắp, Hàn Quý Bắc nhấp một ngụm chất lỏng, sau đó nhăn mày.

“Ngọt quá...”

“Hình như có sữa mà.” Thạch Quân Cận cười híp mắt, chỉ chỉ cái lon trong tay đối phương.

Sau đó Hàn Quý Bắc mới chú ý đến dòng chữ trắng ghi hàm lượng sữa là 50%.

“Ngọt thế này không giống cà phê tí nào.” Hàn Quý Bắc như giận hờn mà nói.

“Anh sợ ngọt à?” Tình nhân trẻ tỏ vẻ bất ngờ.

“Không phải sợ. Chỉ là không thích cà phê ngọt thôi.”

Bản thân không thích ngọt, nhưng khi uống cà phê vẫn không quên cho chút đường cùng chút sữa tươi người sợ ngọt, nên nói là cấp trên của cậu, cho tới bây giờ chỉ uống cà phê đen.

Hàn Quý Bắc đột nhiên ngẩn ra, thoáng lắc đầu... Sao lúc này lại nhớ đến cấp trên...

“Thật à?” Tình nhân hướng qua cậu cười cười, hơi lộ răng khểnh trắng như tuyết. “Anh muốn ăn gì không? Hôm qua anh lớp trên có cho em bánh ngọt.”

“Lớp trên?”

“Đúng rồi, trước kia học trên một khóa, giờ là giảng viên.”

“Vị gì?” Hàn Quý Bắc lơ đãng hỏi.

“Dâu.” Thạch Quân Cận đến bên tủ lạnh xác nhận rồi nói: “Muốn ăn không?”

“Có.”

Hàn Quý Bắc nhìn đối phương đem hộp bánh qua, lúc mở ra, bên trong là một cái bánh tròn, mùi kem bơ thơm ngọt tỏa đều, bánh không trang trí nhiều, trên mặt bánh phủ lớp chocolate trắng, ở giữa đặt một quả dâu tây đỏ tươi xinh đẹp.

“Thơm quá.” Tình nhân trẻ hít một hơi, ánh mắt hơi nheo lại.

“Không ăn sao?” Cậu hỏi, khi thấy tình nhân cầm đĩa nhựa đưa mình.

“Anh ăn trước đi, không phải chưa ăn tối sao?”

“Sao em biết?”

“Biết chứ.” Tình nhân lúc lắc đầu: “Nhà anh không có ai, anh lại lười nấu đúng không?”

Hàn Quý Bắc á khẩu không trả lời, chỉ cười trừ: “Như tri kỷ vậy?”

“Anh giờ mới biết à, mau ăn đi.”

Cậu trai dùng ánh mắt uy hiếp, Hàn Quý Bắc nuốt vào từng miếng từng miếng bánh với cậu mà nói là có hơi ngọt quá.

Tuy nói bánh quá ngọt, nhưng trong bánh có dâu chua chua, Hàn Quý Bắc ăn có hơi khổ sở, rốt cuộc buông đĩa xuống.

“Chua quá...”

“Ai bảo anh ăn riêng bánh với nhân, cùng nhau ăn mới vừa miệng.” Thạch Quân Cận lại gần, nhìn xác cái bánh bị cậu dùng đĩa ăn phanh thây. “Quái nhân.”

“Cái gì cùng cái gì chứ!” Hàn Quý Bắc liếm môi, cảm giác trong miệng vẫn còn lưu vị chua đáng sợ.

“A, dính bơ kia.”

“Sao?”

Vừa mới hỏi vậy, liền thấy khuôn mặt tình nhân phóng to lên.

“Chỗ này.”

Khóe miệng bị liếm nhẹ, hơi ẩm ướt.

Nhưng mục đích của tình nhân đâu đơn giản chỉ là liếm bơ cho cậu... Môi bị mút mạnh, lưỡi bị cuốn lấy, cậu bị tình nhân ép hôn, nhưng mà tuy là ép cậu lại thấy thích thú.

“Muốn đến thăm phòng em không?” Đối phương nói như vậy, tay đã xâm nhập phía dưới áo sơ mi cậu.

Hàn Quý Bắc nở nụ cười.

“Rất vinh hạnh.”

Trong phòng thực im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc của hai người đàn ông.

Hàn Quý Bắc thở hổn hển, tay nắm lấy những lọn tóc lòa xòa của cậu trai đang phủ giữa háng mình, kiểm chế mà nhắm chặt mi mắt.

Tình nhân vùi giữa háng cậu, ngón tay cùng miệng cố gắng đưa dục vọng của cậu cương lên Hàn Quý Bắc thoải mái thở hắt ra, kéo tóc ý bảo đối phương dừng lại.

“Sao thế?” Thạch Quân Cận đưa ngón cái quẹt chất lỏng trong suốt bên miệng mình, khuôn mặt thanh tú ửng đỏ xinh đẹp, rõ ràng là đang rất ham muốn.

Hàn Quý Bắc cười, kéo đối phương ngồi lên đùi mình, tay không an phận mà dẫn lui xuống dưới, cầm lấy thứ ấy của đối phương đã sớm có phản ứng.

Đầu lưỡi liếm cần cổ trắng nõn, lưu lại một vệt ướt, cậu nhin không được lại hơi hé miệng, trên cái cổ trắng lưu lại một dấu răng.

“Anh Hàn... Anh cần nhiều chỗ thế, quần áo... che không được...” Thạch Quân Cận chịu đựng mà rên rỉ, thở dốc.

Người đàn ông thành thạo khiêu khích, luôn khiến cậu ta sa vào khoái cảm cùng thống khổ. Tựa như vừa mới thôi, dấu răng trên cổ truyền đến chút đau đớn, thứ giữa hai chân lại được âu yếm dịu dàng, làm cậu khoan khoái đến quên hết thấy.

“Thật xin lỗi, anh không cố ý.” Hàn Quý Bắc cười, con ngươi đen láy mang theo vẻ dịu dàng cùng tình ý.

“A... Nhẹ, nhẹ chút...” Thạch Quân Cận cong người, cảm giác ngón tay ướt át của đối phương cắm vào cơ thể mình, không ngừng vỗ về, mở rộng, rút ra đẩy vào.

“Đau không?” Hàn Quý Bắc mỉm cười thản nhiên có chút xấu xa.

Thân thể trắng nõn trước mắt cong lên, ngón tay bấm chặt bờ vai cậu, cậu nghe thấy đối phương phát ra tiếng nức nở không thể ức chế, phía bụng thoáng chốc cảm thấy một khoảng ướt át ấm nóng.

Tiếng thở dồn dập của đối phương lẫn tiếng rên rỉ, nghe đáng thương đến cần phải yêu thương cho tử tế, chính là Hàn Quý Bắc lại nhận ra mình hoàn toàn không muốn thế... cậu nghĩ thầm, nên phát tiết cho tốt, nhưng trong lòng không biết tại sao lại thấy nôn nóng.

Cơ thể cậu trai vô lực ngã xuống giường, bị cậu lật úp sấp xuống giường, hai chân quỳ nâng nửa người lên cao rất *** dâng.

Hàn Quý Bắc từ phía sau đưa thứ kia tiến vào, tinh tường nghe thấy tiếng nức nở đau đớn của đối phương.

Giống như cảm thấy hưng phấn cùng thống khổ của đối phương, Hàn Quý Bắc vẫn đang thẳng lưng, trong nháy mắt lại lộ vẻ khó hiểu.

... Mình rốt cuộc đang làm gì?

Sau khi xong, cậu nhanh chóng đi tắm, cơ hồ như là chạy nạn mà rời khỏi căn hộ của tình nhân.

Gió đêm mát lạnh, thổi vào mặt Hàn Quý Bắc khiến cậu không hiểu sao thấy tâm phiền ý loạn.

Cậu không hiểu sao mình lại thế, vì sao... lại... lại nhớ tới cái đêm khác thường hôm ấy?

Mới nãy khi ở trên giường, gương mặt Thạch Quân Cận khóc lóc, trong mắt cậu lại giống như Âu Dương Kính đêm đó khóc.

Cậu không tự chủ được mà tưởng tượng, người trên giường bị cậu làm cho khóc không phải Thạch Quân Cận, mà chính là cấp trên từ trước đến nay mặt không chút thay đổi, vì nghĩ thế, nên khiến cậu hưng phấn không ức chế nổi, nhưng Hàn Quý Bắc lại không thể hiểu sao mình lại có loại suy nghĩ không tưởng như thế.

Năm năm giường chiếu ấy, cho tới bây giờ cũng chưa từng có cảm giác này nhưng ngược lại, lúc đang ở trên giường dù rất thoải mái, nhưng thứ cậu hưởng thụ hoàn toàn chỉ là nhục dục, đối tượng trên giường không hề liên quan.

Cậu hiện tại, lại bắt đầu thấy hiếu kì với Âu Dương Kính, hiếu kì đến dị thường.

Ồ...bị mở... Á... bị chặt... Ồ nhảy nhảy Ya ya ya!!!bay ra

6. Chương 6

“Tổng giám đốc, Ngài bữa trưa muốn ăn gì?” Hàn Quý Bắc cất giọng hỏi người đàn ông đang lật xem công văn. Giữa trưa nếu tình cờ ra ngoài, bình thường là cậu phụ trách thay cấp trên để ý cơm trưa. Vô luận là đặt chỗ nhà hàng hay mua cơm hộp về, đều là việc của cậu.

“Hôm nay ăn Kaiseki.”

“Tôi đặt chỗ cho Ngài nhé?” Hàn Quý Bắc mở danh bạ các nhà hàng.

“Cậu cũng đi đi.” Âu Dương Kính thản nhiên nói.

“Tôi?” Hàn Quý Bắc hơi giật mình. Không biết cấp trên vì cái gì đột nhiên nói vậy, bình thường ngoại trừ cùng khách ăn cơm hoặc là có chuyện cần bàn bạc, giờ ăn trưa cậu thường không liên quan gì.

“Dù sao cũng cho vào báo cáo thu chi của công ty. Tối hay không tùy cậu.” Âu Dương Kính dường như không quan tâm mà xoay người, đưa mắt nhìn ánh nắng rọi rõ đến chói mắt ngoài cửa sổ.

“Vậy, tôi đi.” Hàn Quý Bắc tuy thấy có chút kì lạ, vẫn đồng ý.

Các nhà hàng cấp trên thường ngày ăn tuy rất ngon, nhưng giá cả đắt muốn chết, một bữa mấy nghìn đồng, cho vào thu chi của công ty đương nhiên là tốt nhất, nếu không thì giờ đã là cuối tháng, xem lại chỗ tiền lương không còn nhiều nhận gì của mình thì cậu tuyệt đối sẽ không theo ông chủ đi ăn tiệc như thế.

Nhưng thật sự có chút kì lạ, Tổng giám đốc như thế nào lại đột nhiên muốn mời mình đi ăn?

“Đi thôi.” Âu Dương Kính mặc âu phục, đi ra cửa.

Hàn Quý Bắc vội theo sau anh ta, không nói gì.

Kaiseki chú trọng đến sự tinh xảo, không nhiều, rõ ràng là lấy chất lượng đặc sắc bù cho số lượng.

Vào bữa, Hàn Quý Bắc cảm thấy tuy món ăn ngon, nhưng trong bụng chỉ cảm thấy no bảy phần, chứ chưa đủ no nề. Nhưng mà một bữa cơm mấy nghìn đồng, chính mình thật sự không thể yêu cầu gì hơn, nói thật đây là lần đầu một mình cậu đến chốn cao cấp này ăn cơm. Lúc trước tuy cũng hay ăn tiệc, nhưng đều vì chiêu đãi khách hàng hay cùng công ty hợp tác bàn chuyện làm ăn mà đến, còn đơn thuần chỉ để no bụng mà đến chỗ này thì cậu vẫn là lần đầu tiên.

Trước kia không chú ý cẩn thận, Hàn Quý Bắc giờ mới nhận ra cấp trên còn kén ăn hơn mình tưởng tượng, chỉ cần không thích gì, sẽ dùng đũa bỏ ra đĩa riêng, cho nên ăn xong thì đĩa bên cạnh cũng đầy cá khô hay củ cải đỏ hoặc đồ gì đó.

Bởi vì ngày trước tự tay nấu gì cho Âu Dương Kính thì anh ta cũng đều ăn sạch, khi dùng cơm với khách Âu Dương Kính cũng không làm quá như thế này, cho nên hôm nay nhìn thấy anh ta như đứa bé kén ăn, vừa thấy mới lạ vừa thấy buồn cười.

Đều là đàn ông ba mươi rồi, vì cái gì ở nơi này lại biểu hiện vẻ trẻ con kì quặc lại đáng yêu đến thế?

Cho dù kén ăn đến nghiêm trọng, dáng cấp trên cầm trong tay chiếc đũa gấp rau vẫn tao nhã đến đẹp mắt.

Đốt ngón tay nhỏ dài trắng nõn nhẹ phủ lên màu đũa đỏ sậm, móng tay hơi hồng nhạt nổi trên màu gỗ tối làm bật lên vẻ xinh đẹp nhu hòa, Hàn Quý Bắc chưa bao giờ biết cấp trên lại có đôi tay xinh đẹp đến vậy, cũng không biết đối phương dùng đũa lại có vẻ tao nhã như một bức tranh đến thế.

Dung mạo tuấn mỹ của đối phương cho tới giờ cậu không hề xem nhẹ, nhưng cậu vẫn là lần đầu nhìn vẻ chau mày thanh tú ngẫu nhiên lộ ra cùng một chút ghét bỏ. Một khi không cẩn thận ăn phải thứ gì không thích, Âu Dương Kính sẽ hơi chau mày, miệng mím lại tỏ rõ sự chán ghét.

Hàn Quý Bắc đối với cử chỉ không che giấu của đối phương lại cảm thấy thú vị.

“Nhìn gì vậy?” Người đàn ông nhận ra cái nhìn của cậu, hờ hững hỏi.

“Không có gì.” Cậu lắc đầu, nhìn đối phương nghi hoặc đến ngây người, nhịn không được nở nụ cười.

Vì sao người này có thể làm vẻ khờ dại như đứa nhỏ rồi lại làm vẻ lạnh nhạt như vậy? Cảm giác trái ngược hoàn toàn rồi bỗng hòa hợp đến hoàn hảo, tuy mâu thuẫn nhưng không khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Người kia tựa hồ chưa có nhận ra ý tưởng trong lòng cậu, chỉ là không tỏ ý hứng thú gì mà nhìn cậu một cái, tiếp tục ăn cơm.

Bên cạnh đối phương là ngọn đèn sáng mờ, bờ mi thật dài cong cong như một cánh bướm nhỏ, cậu chú ý tới đôi môi hơi mỏng vốn không đậm mày, nhưng có lẽ là bởi đang ăn, nên hai cánh môi hơi hơi đỏ, thoạt nhìn có vài phần quyến rũ không tả nổi.

Cậu sững sờ đến quên tiếp tục ăn, cho đến khi khước miệng cảm nhận được nhiệt độ lạ.

Người đàn ông thu lại ngón tay thon thả, hơi hơi đưa đầu lưỡi, liếm một hạt cơm trên ngón tay.

Hàn Quý Bắc ngây người mãi rồi trong nháy mắt nhận ra đối phương đã làm gì, tai dần đỏ lên.

“Cậu vẫn là học sinh tiểu học à? Cơm dính trên mặt kia.” Âu Dương Kính nói như không, nhận ra tai đối phương đã đỏ đến không thể đỡ hơn, trong lòng âm thầm cười.

Lúc ăn cơm không phải không nhận ra vẻ thất thần của đối phương, mà hơn nữa đối phương còn không chuyên tâm ăn cơm, khiến Âu Dương Kính không hài lòng khi cấp dưới đang ăn cơm cùng mình mà lại dám ở trước mặt anh ta thất thần.

Vì thế nhận ra hạt cơm bên miệng đối phương, Âu Dương Kính không nghĩ gì nhiều, liền vươn tay. Tuy hoàn toàn không có lường đến việc đối phương có phản ứng ngốc như vậy, nhưng ít nhất cũng thành công mà đem hôn vĩa đối phương không biết phiêu du tận cõi nào kéo về.

“Làm, làm thế làm gì, nói là được rồi...” Hàn Quý Bắc cúi đầu, nhận ra mình vì ngượng quá mà nói lắp bắp, càng cảm thấy xấu hổ đến khó thốt lên lời.

Giống như lâu lắm rồi chưa có trải qua cảm xúc như vậy, nói là ngượng ngùng, chưa nói đến đây là tình huống ngượng ngùng đầu tiên của cậu với người từng quan hệ với mình.

Cảm thấy mình thật mất mặt, nhưng càng thắc mắc không biết vì sao đối phương làm vậy... Cho dù trước kia bọn họ có thời kì quan hệ, Âu Dương Kính cũng không có làm chuyện như thế với cậu.

Hàn Quý Bắc đột nhiên nghe đối phương hừ một tiếng.

Ngẩng lên, trong nháy mắt cậu nhận ra, đối phương kì thật đang cười- nụ cười khê trên choker không ngờ đến, khóe miệng tinh xảo có chút mím lại, ánh mắt đen tròn chan chứa ý cười.

“Tôi thấy vui thôi.” Đối phương hạ giọng nói như thế.

Không biết vì sao, Hàn Quý Bắc chính là không dám nhìn thẳng cấp trên đang cười to đến mất vài phần lạnh lùng trên khuôn mặt.

Ăn cơm xong bọn họ yên lặng về, đến công ty rồi, Hàn Quý Bắc mới không hiểu tại sao mà thở phào nhẹ nhõm. Cậu không biết mình vì sao lại hồi hộp đến vậy, nhưng cậu cảm thấy hồi hộp như thế thật không nên, đối phương là cấp trên đã biết đến năm năm rồi, cũng không phải người nào mới quen hay người nào mới câu được, thật sự không nên hồi hộp.

Cho dù cấp trên mang nụ cười hiểm gập, cũng không nên hồi hộp đến thế đã lên giường nhiều lần như vậy, giờ mới hồi hộp thì quá giả tạo.

Hàn Quý Bắc vừa tự nhủ vừa nhập tài liệu vào máy.

“Hàn tiên sinh sao vậy? Mặt đỏ quá...” Giọng nữ êm ái vang bên tai, Hàn Quý Bắc hoảng sợ vội quay đầu lại.

Thư kí trực tiếp của Âu Dương Kính đang cười khê đầy nữ tính, tuy vóc dáng không cao nhưng luôn có tinh thần vui vẻ.

“Tôi không sao.” Hàn Quý Bắc cười lại, đưa tay sờ mặt mình, cảm thấy nóng kinh lên được.

Aaaaaa rõ ràng là không sao thì mắc gì mình lại đỏ mặt aaaaaaaaaa!

Cậu thấy hoảng, trên mặt cố giữ vẻ bình tĩnh.

“Thư kí Lưu, tìm tôi có việc gì?”

“A, tài liệu này giúp tôi chuyển cho Tổng giám đốc, là tài liệu khẩn.” Cô lộ ra nụ cười tươi.

“Cô trực tiếp đưa cũng được mà?” Hàn Quý Bắc chỉ chỉ phòng Tổng giám đốc bên cạnh.

Tuy ai muốn giao tài liệu cho Tổng giám đốc luôn phải qua bàn cậu trước, nhưng nếu thực là tài liệu khẩn thì có thể không cần tuân theo quy tắc này.

“Tôi có gõ cửa, nhưng Tổng giám đốc hình như không nghe thấy, có lẽ ngủ rồi chẳng?” Cô buồn bã xua tay.” Tôi đang còn nhiều chuyện gấp.”

“Thế tôi đưa giúp cô.” Hàn Quý Bắc cười thân mật, nhìn vóc dáng nhỏ xinh nữ tính hướng qua cậu cảm ơn rồi khuất khỏi tầm mắt, không khỏi thở dài.

Tuy nói lúc này là lúc cậu vạn phần không muốn đối mặt cấp trên, nhưng là công việc nên đành ngoan ngoãn vậy, cho dù bản thân khi nghĩ đến việc kia vẫn đỏ mặt, nhưng đối với Âu Dương Kính mà nói, đó cũng chẳng phải đại sự gì đáng gì tặc trong lòng đúng không?

Cậu đi đến trước cửa, đưa tay gõ gõ, bên trong không đáp lại, Hàn Quý Bắc lại gõ tiếp, bên trong vẫn im không một tiếng động.

Có lẽ cấp trên ngủ thật rồi? Vừa nghĩ vậy, cậu vừa từ từ mở cửa.

Có đôi khi Âu Dương Kính ngủ trên cái sofa vừa lớn vừa êm lại rất đắt tiền trong văn phòng, đơn giản là bởi ladder ra thang máy lên tầng cao nhất. Tầng cao nhất chính là phòng ngủ xa hoa thuộc về cấp trên, nghe nói là món quà của nguyên Chủ tịch chuẩn bị để chào mừng lúc đứa con cưng sắp vào nghề.

“Tổng giám đốc?”

Người kia không có trả lời.

Cho đến khi lại gần sofa, Hàn Quý Bắc mới xác minh được người kia đúng là ngủ thật.

Cấp trên nằm nghiêng trên sofa, cơ thể gầy co lại, mái tóc đen lòa xòa cơ hồ che nửa khuôn mặt.

Hình như là muốn ngủ cho thoải mái, đối phương chẳng những cựa quậy, ngay cả tất cũng cởi, bàn chân trần trắng nõn ở trên sofa đen tuyền càng khiến người ta mê mẩn mà cúc trên áo sơ mi cũng cởi ra, lộ cái cổ duyên dáng cũng yểu hờn ra.

Hàn Quý Bắc không tự giác nuốt nước miếng, ánh mắt lại chằm chằm nhìn cái eo nhỏ được bao bởi thắt lưng, cậu cảm thấy, tư thế nằm nghiêng khi ngủ của cấp trên quả thật hấp dẫn người khác.

“Tổng giám đốc, dậy đi...” Cậu đưa tay, đẩy bả vai đối phương.

Người kia bị cậu đẩy chỉ hừ một cái, trở mình, không có ý muốn dậy.

Hàn Quý Bắc lúc này mới nhớ, đối phương có bệnh là huyết áp thấp, muốn anh ta tỉnh lại không phải chuyện đơn giản, thử gọi vài lần nữa, đối phương vẫn như cũ. Hàn Quý Bắc bất đắc dĩ đành ngồi bên cạnh anh ta, tính chờ cấp trên vừa tỉnh thì đưa ngay tài liệu khẩn giao cho anh ta.

Việc tuy nhiều, nhưng cũng không tính thời gian, chỉ cần gần hết giờ cố làm là được, cho nên chờ Tổng giám đốc ở đây cũng không sao.

Không biết đợi bao lâu, cấp trên vẫn say ngủ, tiếng thở đều đều có thể nghe thấy rõ trong căn phòng yên ắng.

Hàn Quý Bắc ngồi yên, có lẽ là do bị vẻ say ngủ của đối phương cuốn hút, nhưng cũng vì thế mà thấy buồn ngủ.

Ngủ một chút hẳn sẽ không sao... Cậu vừa nghĩ vậy vừa dựa vào sofa mềm mại, chậm rãi nhắm hai mắt.

Âu Dương Kính từ lúc lơ mơ tỉnh lại phải mất đến mười phút sau mới tỉnh hẳn. Khi anh ta ngồi dậy trên sofa, mới phát hiện kì thật còn có người khác ở trong văn phòng của mình.

Cấp dưới ngồi dựa vào sofa, hai mắt nhắm chặt, hơi nghiêng đầu, hai tay khoanh trước ngực, trong tay là tài liệu gì gì đó.

Cái đó đại khái là muốn đưa cho anh ta rồi. Đối phương có lẽ thấy anh ta đang ngủ, cho nên mới ở đây chờ anh ta dậy.

Âu Dương Kính tiến lại gần, cố gắng không dùng lực mạnh, nhẹ đem tài liệu rút ra, tránh để đối phương tỉnh dậy.

Không biết vì sao, anh ta rất không muốn làm mất giấc ngủ của đối phương.

Cầm tài liệu trên tay xem nhanh, Âu Dương Kính trở lại bàn làm việc, nhìn tài liệu lần nữa rồi mới kí tên.

Âu Dương Kính nhìn cấp dưới ngủ say, một lúc lâu sao mới chậm rãi đứng dậy, sửa sang lại dung nhan của mình, thất lại cựa quậy, cầm tài liệu ra cửa.

Đưa thư kí tài liệu để giao cho phòng tương ứng, Âu Dương Kính về lại văn phòng, tiếp tục làm việc.

“...”Ngay ra nhìn trần nhà, Hàn Quý Bắc mất mười giây mới nhớ ra mình ngủ ở chỗ nào.

Tuy vẫn là căn phòng ấy, nhưng cậu nhớ rõ mình ngủ trên sofa chứ không phải nằm trên giường của cấp trên như bây giờ.

“Tỉnh rồi à?” Giọng người kia lãnh đạm truyền đến từ phía sau, Hàn Quý Bắc giật mình, vội đứng dậy, sau đó cảm thấy có cái gì đó rơi từ trên người mình xuống.

Trong tay cảm thấy ấm áp, cậu cúi đầu nhìn, nhận ra đó là áo vest, nhưng rõ ràng không phải của cậu.

“Tôi sao lại nằm ở đây...” Cẩn thận hỏi, có chút khó hiểu.

“Tôi thấy cậu ngủ không thoải mái nên đưa cậu qua đây.” Âu Dương Kính không đổi sắc mà trả lời, đột nhiên thấy trái tim mình đập nhanh hơn.

Anh ta không phải không hiểu vì sao khi nhìn đến dáng vẻ cuộn mình trên sofa không giống thường ngày ấy, lại nảy lòng tốt đưa đối phương qua giường nằm cho thoải mái, khiến cậu ta có thể ngủ càng say hơn, thậm chí còn khoác áo vest của mình cho đối phương, chỉ sợ đối phương bị cảm.

“Thật sao? Cảm ơn Ngài.” Hàn Quý Bắc đứng lên, cầm áo vest, nhẹ vuốt các nếp nhăn, mang trả lại cho cấp trên đứng gần đó.

Âu Dương Kính nhếch môi, như là muốn nói gì, cuối cùng lại thôi.

“Thật xin lỗi, tôi không cẩn thận ngủ mất...” Hàn Quý Bắc xấu hổ cười, đưa tay vuốt lại mái tóc lộn xộn.

Gần đây có lẽ quá mệt, cứ nhiên lại ngủ say đến không nhận ra mình bị đưa qua chỗ khác.

“Không sao, đến giờ về rồi, cậu có thể về.” Âu Dương Kính xoay người, mặc lại áo khoác.

Không phải không nhận ra, trên vải vẫn còn lưu hơi ấm của đối phương, nhưng sau khi mặc lại áo khoác, lại không hiểu sao cảm thấy tim đập mạnh mà loạn nhịp vì chút hơi ấm ấy.

Không phải lần đầu cảm nhận hơi ấm của đối phương, cũng không phải chưa từng cùng trần trụi ôm lấy đối phương, nhưng mà cảm nhận hơi ấm ấy qua ngoại vật dù sao cũng là lần đầu tiên.

“Thế...” Hàn Quý Bắc muốn nói “Tôi đi trước”, không ngờ lại thốt ra: “Tổng giám đốc, Ngài rảnh không?”

Nhìn vẻ sưng sốt trên mặt đối phương, cậu trong nháy mắt thấy hối hận.

Vì cái gì lại bị thôi thúc nói ra câu hỏi bất ngờ này, chuyện mà cậu trả lời đến cả bản thân cậu cũng không rõ.

Thời gian như bị kéo dài ra, chờ cậu trả lời thật đáng sợ, không khí quá yên lặng càng kì lạ, Hàn Quý Bắc cắn chặt môi dưới, lo lắng không biết mình kế tiếp nên làm gì.

Dù cậu trả lời là có hay không, chính là nếu trả lời có thì bản thân nhất định phải nói ra vì sao lại hỏi như thế, cần nói thế nào mới đúng... Hỏi như thế rõ ràng là muốn mời cấp trên, nếu mời thì đi đâu làm gì? Ăn cơm sao(vừa vặn cũng đến giờ rồi)? Có lẽ nên thế chăng?

“Tôi rảnh.” Âu Dương Kính trả lời, không biết vì sao thái độ nhu hòa một chút. Có lẽ nhờ công của việc không mím môi, cùng với giãn đôi mày chau ra.

“Thật sao... Vậy, vậy...” Hàn Quý Bắc vội vàng nói lấp, đến nói cũng không rõ. Thực tế, cậu căn bản còn không biết nói gì.

Cấp trên chỉ im lặng nhìn cậu, không có ý thúc giục.

“Tổng giám đốc, tôi muốn, muốn mời anh ăn cơm...” Có lẽ quá vội nên Hàn Quý Bắc ngay cả kính ngữ cũng quên dùng.

Âu Dương Kính nhìn cậu, cùng cảm xúc hỗn loạn của cậu, thoáng khép đôi mi dài.

“Được rồi.”

Rõ ràng nhẹ nói hai chữ, lại giống như chùy sắt nặng nề đập vào ngực Hàn Quý Bắc.

...Đối phương đồng ý rồi.

Hàn Quý Bắc ngẩn ra, cảm giác không biết nên khóc hay cười dâng lên từ từ.

“Nhưng, vì sao lại mời tôi ăn cơm?”

Nghe đối phương hỏi một câu tuy ngắn mà đầy lực, Hàn Quý Bắc sưng sốt.

Đúng vậy, vì cái gì không có việc gì lại mời cấp trên ăn cơm?

Hàn Quý Bắc suy nghĩ, lại không nghĩ ra lí do thích hợp nhưng lại không thể nói thẳng với đối phương là chính mình cũng không biết vì cái gì, cậu thậm chí muốn nói gì cũng không biết...

“Vì hôm nay ăn trưa tính vào thu chi của công ty sao?” Âu Dương Kính nhìn bộ dạng khốn quẫn đến không ngờ của đối phương, đoán.

“A, đúng... Đúng là thế...” Bậc thang trước mắt còn không mau leo?

Hàn Quý Bắc âm thầm thở nhẹ nhõm.

Âu Dương Kính lại nở nụ cười.

“Muốn đi đâu ăn?”

Hàn Quý Bắc suy nghĩ một chút, nói tên một quán chuyên về đồ cay Tứ Xuyên.

“Được, đi thôi.”

Âu Dương Kính cẩn thận lướt qua người Hàn Quý Bắc, đẩy cửa, đứng ngoài chờ cậu.

Hàn Quý Bắc ngẩn người, chú ý thấy nụ cười hiếm gặp của đối phương, được ánh sáng ngoài cửa chiếu vào, trở nên sáng rõ.

Lúc ăn tối, Hàn Quý Bắc may mắn không làm phải cử chỉ mất mặt nào, tuy không biết vì sao, nhưng cậu tự nhiên thấy thái độ nói chuyện của cấp trên nhu hòa hơn rất nhiều.

Lại lái xe đưa đối phương về nhà, Hàn Quý Bắc không sợ đối phương phiền não không biết mai đi làm kiểu gì vì xe đã để ở bãi đỗ công ty. Cấp trên cậu là người có tiền, xe để đi có ít nhất ba cái, cho nên căn bản không cần lo chuyện này.

“Tổng giám đốc, tới rồi.” Hàn Quý Bắc dừng xe, quay đầu nói.

Cấp trên bên cạnh không có thái độ gì, mái tóc đen mềm buông rủ, che khuất trán. Hàn Quý Bắc lúc này mới chú ý mình từ nãy giờ vẫn hơi xao xuyến vì cái gì đó, hóa ra là tóc.

Lúc làm việc, cấp trên thường dùng sáp chải tóc chải ngược tóc lên để lộ trán cao, để hết vẻ trẻ con của bản thân, nhưng hiện giờ Âu Dương Kính không chỉ tóc rũ xuống, mà thậm chí trên mặt cũng có vẻ thả lỏng, vẻ biếng nhác thoải mái này, trước kia chỉ có sau khi bọn họ lên giường mới thấy. Lúc ở công ty, Âu Dương Kính tuyệt đối không lộ ra.

“Hôm nay cảm ơn cậu.” Anh ta nói như vậy, hướng qua nhìn cậu, đưa tay cởi dây an toàn.

“Không cần khách sáo vậy ạ.” Hàn Quý Bắc lễ phép trả lời, cũng nhìn lại đối phương.

Trong xe đột nhiên im lặng, hai người không nói gì cả.

Hàn Quý Bắc chú ý thấy đối phương không có ý xuống xe, nhưng lại không dám nhìn ánh mắt mãnh liệt quá mức của đối phương, nên đành cúi đầu.

Cậu không biết cấp trên muốn làm gì, nhưng cậu thực sự hiểu tình huống này thật kì lạ, trước kia cũng chưa từng có.

Bình thường cậu đưa đến công ty rồi về nhà sau đó chính là làm chuyện đó. Bọn họ sôi sục trên giường, làm tình, sau đó ở trong phòng tắm thì lại thêm lần nữa. Nhưng hiện giờ bọn họ không còn loại quan hệ đó, gặp tình hình này xấu hổ là không tránh khỏi.

Không biết bao lâu sau, Hàn Quý Bắc rút cuộc ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt kì lạ nóng bỏng kia.

“Tổng giám đốc... Ngài không xuống xe sao?” Hàn Quý Bắc ôn hòa hỏi, cố gắng để cách nói không biến thành đuổi người kia, tuy rằng cũng không có khả năng ấy.

“Đúng nhỉ.” Âu Dương Kính vẻ bình thản như nước, ánh mắt lại nóng như lửa.

Anh ta không biết mình vì cái gì còn chưa xuống xe, nhưng anh ta biết có chỗ nào đó sai rồi, sau bữa ăn tối ngon miệng, chỉ dùng hai câu để kết thúc đêm nay như vậy thì quá nghèo nàn.

Ngoại trừ lúc cùng ăn với người nhà bên ngoài, nếu không có mục đích gì, Âu Dương Kính cũng không tùy tiện cùng người khác ăn tối.

Hơn nữa, quan hệ của anh ta cùng Hàn Quý Bắc, đơn giản chỉ là cấp trên cấp dưới, quan hệ giường chiếu trong quá khứ quá mơ hồ quan hệ của bọn họ lúc đó cực kì phức tạp, phức tạp đến mức bản thân Âu Dương Kính cũng không hiểu rõ.

Âu Dương Kính lúc trước cũng có nhiều mối quan hệ *** thuần túy, nhưng không có ai giống như Hàn Quý Bắc, ngoài việc cùng anh ta làm tình còn xử lí các việc vặt hàng ngày khác, như chọn cafe hay nấu cơm cho anh ta ăn, thậm chí còn đón anh ta đi làm cho dù Hàn Quý Bắc có chức danh là trợ lí Tổng giám đốc, việc cậu ta làm còn nhiều hơn mức lương cậu ta nhận.

Tuy đối tượng trước mắt không biết nên xác định quan hệ thế nào, nhưng luôn kết thúc về đêm, đương nhiên không quá buồn tẻ.

Âu Dương Kính lặng lẽ giấu đi cái nhìn mãnh liệt, thay vào đó cười trêu chọc.

Standard

Sôi trào

Tác giả: Huỳnh Dạ

Dịch: Quicktrans kaka

Biên tập: Phiêu Linh

Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại

Tình trạng bản gốc: Hoàn

Note: Bản dịch này không mang mục đích thương mại và chưa được sự đồng ý của tác giả.

Hàn Quý Bắc nhìn khuôn mặt cấp trên từ từ lại gần, còn chưa ý thức được đối phương muốn làm gì, thì đã cảm thấy môi ẩm ướt, mũi phảng phất hơi thở quen thuộc của người kia.

Không có đưa đầu lưỡi qua, thậm chí còn không ngậm lấy đôi môi cậu... Đó cơ hồ chỉ là nụ hôn khẽ chạm lên môi cậu. Âu Dương Kính nhắm mắt, bờ mi thật dài hơi rung động, Hàn Quý Bắc ngửi thấy mùi thuốc lá, thời khắc đó mới bừng tỉnh nhận ra mình không có nhắm mắt lại.

...Nhưng mà, làm sao phải nhắm mắt? Cậu căn bản không biết cấp trên lại làm hành động này, cho nên nhất thời choáng váng, quên mất thói quen nhắm mắt khi hôn...

Hơn nữa nói đó là “hôn” thì kì thật phải nói là “chạm môi”

Là môi hai người khẽ áp vào nhau, đơn thuần là cảm thụ cảm giác ẩm ướt, đầu mũi chạm vào nhau mang đến cảm giác thân thiết khó hiểu.

Cho đến khi người kia rút cuộc cũng trở về chỗ của mình, Hàn Quý Bắc mới giật mình cảm nhận vành tai nóng rất.

Rõ ràng không có bị khiêu khích, cũng không bị lôi kéo, chỉ đơn giản là một cái hôn trẻ con, cậu lại vì thế mà thẹn thùng, trầm mặc sau đó một lúc lâu, mới nhớ tới một chuyện quan trọng nhất thời cậu quên mất.

“Tổng giám đốc, vì sao lại hôn tôi?” Hàn Quý Bắc cắn môi, nhìn thẳng người đàn ông đã ngồi lại như cũ.

“Muốn hôn thì hôn thôi.”

Âu Dương Kính đẩy cửa xe, mang túi tài liệu tao nhã mà xuống xe.

“Cái gì với cái gì...” Hàn Quý Bắc chau mày, không thể lý giải.

...Muốn hôn thì hôn? Lời này rốt cuộc có ý gì?

“Cậu không thích à?” Âu Dương Kính đóng cửa xe, hơi khom người, ghé bên cạnh cửa kính xe.

Không biết vì sao, Hàn Quý Bắc cảm thấy, cấp trên nhà mình có nhìn có vẻ hơi bị vô tội.

“Tôi có bạn trai rồi.” Hàn Quý Bắc cố nói, nhưng ở trước mặt đối phương lại mất cả khí thế.

“Vậy, thì sao?” Âu Dương Kính chớp mắt, trên mặt là vẻ vô (số) tội.

“Cho nên không thể hôn bừa được.” Hàn Quý Bắc cố gắng kìm cơn kích động. Cậu chưa muốn bị mất việc.

“Ai quan tâm?” Âu Dương Kính đưa tay vò mái tóc rối của cậu, làm vẻ mặt mờ ảo chỉ có khi cư xử với vật cứng của mình, có thể nói đó là vẻ mặt cưng chiều.”Tôi muốn thế nào là thế ấy, cậu không phải hôm nay mới biết tôi đâu.”

Còn chưa kịp lí giải câu này của đối phương có dụng ý ở chỗ nào, thì nghe đến câu “Hôm nay cảm ơn bữa tối của cậu”, trước mắt chỉ còn bóng dáng cao lớn của đối phương xa xa.

Môi như vẫn còn hơi ẩm của anh ta.

Mũi như vẫn còn hơi thở của anh ta.

Nhưng gió đêm lạnh lùng lùa vào cửa xe, Hàn Quý Bắc nhin không được mà run rẩy, lập tức đóng cửa kính.

Cậu không thể lí giải mục đích của cấp trên.

Nhưng lại không tự chủ mà nhớ tới khuôn mặt cười mà như không cười khi cấp trên vò vò tóc cậu.

:Sao đột nhiên lại tới?” Tình nhân cười tươi khi thấy cậu.

“Rảnh thì tới thôi.” Hàn Quý Bắc áp chế cảm giác áy náy trong lòng, miễn cưỡng nở nụ cười.

Tình nhân kéo cậu vào phòng, hôn lên mặt cậu.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng Hàn Quý Bắc lúc đó quả thật bị hành động của tình nhân làm cho sợ.

... Giống nhau ở chỗ đều là nụ hôn nhẹ đến không thể nhẹ hơn, nhưng không phải hôn trên môi...

Thạch Quân Cận nhận ra người mình đang kéo đi chợt dừng lại, vì thế quay đầu, đối phương đang sờ sờ lên môi, vẻ mặt hoang mang thoáng đập vào mắt.

“Sao thế?”

“Không sao.” Hàn Quý Bắc lại cười tươi, đi theo cậu trai, vào phòng khách ngồi.

Trên bàn có không ít văn bản, đồ dùng, cũng một ít giấy viết linh tinh, để lộn xộn.

“Em đang bận à?”

“Vâng, phải giúp giáo sư dịch tài liệu nghiên cứu sang tiếng Anh.” Thạch Quân Cận ngồi xuống bên cậu, mệt mỏi. “Tiếng Anh của em căn bản dở muốn chết, tra từng từ một cũng muốn điên lên.”

“Muốn anh giúp không?” Hàn Quý Bắc cười, nhẹ cầm bàn tay hơi lạnh của đối phương.

“Thật à? Tiếng Anh anh tốt lắm à?” Cậu trai lộ vẻ mặt vui sướng, sau đó lại làm vẻ hoài nghi.

“Không thể nói rất tốt, nhưng cũng không kém lắm.” Hàn Quý Bắc không vì vẻ hoài nghi của đối phương mà vẫn cười ôn hòa.

“Thật nhá? Tốt quá!” Cậu trai khuôn mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Cậu cười hưởng ứng, cảm giác không yên trong lòng cũng dần bình tĩnh lại.

Như vậy mới đúng...

Âu Dương Kính cời âu phục, ngâm mình trong bồn tắm lớn, cảm nhận làn nước ấm áp.

Chân lông khắp người tựa như nở hết ra, hơi nước trong phòng tắm khiến anh ta cảm thấy thư thái.

Nhớ lại Hàn Quý Bắc sau khi bị anh ta hôn, đầu tiên là ngây người sau đó là vẻ thẹn thùng, Âu Dương Kính nhìn không được mà cười ra tiếng một mình.

Tuy có chút ngớ ngẩn, nhưng anh ta không ngại.

Bộ dạng đó của cấp dưới có thể nói là khó thấy, có thể cả đời số lần xuất hiện không quá năm đầu ngón tay.

Âu Dương Kính không hiểu sao mình lại làm chuyện này với cấp dưới đã đoạn tuyệt quan hệ giường chiếu với mình, chỉ cảm thấy bộ dạng của người kia quá đáng yêu, đáng yêu đến mức anh ta không rời mắt được.

Trước kia lúc còn quan hệ, Hàn Quý Bắc cũng chưa bao giờ lộ ra vẻ thẹn thùng như thế.

Lần đầu tiên lên giường mặc dù đối phương có chút ngây ngô nhưng lại cũng đầy ham muốn, ngược lại chính mình, tuy chỉ có một chút, nhưng quả thật cũng bị đối phương làm cho kinh ngạc, vốn chỉ muốn tìm người chơi đùa, không nghĩ loại quan hệ này có thể duy trì nhiều năm như vậy, có lẽ là nhờ công Hàn Quý Bắc.

Người kia thật sự là bạn tình tuyệt hảo, đồng thời cũng là một cấp dưới tuyệt vời, mọi chuyện của bản thân đại khái đối phương đều rõ như lòng bàn tay, bất kể là nguyên tắc làm việc hay người anh ta thích. Cho dù Hàn Quý Bắc đến giờ cũng không có can thiệp vào việc riêng của anh ta, nhưng Âu Dương Kính tin đối phương nhất định đều quan tâm đến mọi chuyện, chỉ là cái gì cũng không nói mà thôi.

Sau lần đầu họ lên giường, sau khi Hàn Quý Bắc lần đầu tiên vì anh ta làm bữa sáng, Âu Dương Kính nâng mức lương của đối phương lên. Anh ta không hỏi cảm tưởng của Hàn Quý Bắc về chuyện này, chỉ hơi hiểu là Hàn Quý Bắc hình như đã chấp nhận... Bọn họ cứ thế lên giường, sau đó Hàn Quý Bắc vì anh ta mà càng ngày càng làm việc nhiều, nhiều đến mức anh ta lại phải bắt đầu lo lắng thêm một lần nữa tăng lương cho đối phương.

Giờ hồi tưởng lại, cách trả thù lao kiểu đó hình như là sai lầm.

Không nên làm như vậy.

Anh ta trả tiền, nên đối phương giải quyết mọi việc với thái độ rất rõ ràng, làm việc như không có khả năng phát sinh tình cảm cá nhân.

Âu Dương Kính nhớ tới lần gặp mặt đầu tiên của bọn họ.

Giống như chuyện đã xảy ra quá lâu rồi, đến nỗi anh ta cơ hồ không nhớ rõ chuyện ấy, thời điểm Hàn Quý Bắc mới vào công ty nhậm chức, công việc đầu tiên là làm thư kí trực tiếp cho anh ta.

Lúc ấy Hàn Quý Bắc còn rất ngây ngô, gơ tay nhắc chân vẫn còn như học trò non nớt, Âu Dương Kính khi ấy cũng không nghĩ nhiều, chính là bắt đầu quan sát đối phương kĩ càng, sau đó thì đưa ra lời mời.

Hàn Quý Bắc đại khái cũng biết ánh mắt anh ta đặt trên người mình, cho nên khi nói chuyện luôn tránh ánh mắt anh ta, tựa hồ không dám nhìn thẳng.

Giờ nhớ lại, có lẽ đó cũng là một kiểu ngượng ngùng, ngày đó đưa ra lời mời, anh ra liền đưa Hàn Quý Bắc về nhà, sau đó làm tình, đối phương trần trụi bị ép xuống sàn, đáng vẻ thử khó nhọc ấy khiến Âu Dương Kính khắc sâu trong lòng.

Không phải không thể lên trên giường, nhưng là Âu Dương Kính không muốn, khi đó Hàn Quý Bắc dù bị kích thích đến không chịu nổi, cũng không quên dè dặt vuốt ve chính mình, khi đó cậu ta tuy đang bị động, nhưng ánh mắt từ dưới nhìn lên Âu Dương Kính lại nóng bỏng đến dị thường.

Nhưng mà, nếu nhớ không lầm, thì về sau liền thay đổi... Sau khi anh ta tăng lương cho Hàn Quý Bắc...

Hàn Quý Bắc không hề trốn tránh ánh mắt anh ta nữa, cũng không dùng ánh mắt mãnh liệt như lần đầu tiên làm tình nhìn anh ta.

Cũng chính từ lúc đó đã phát triển loại quan hệ như bây giờ.

Âu Dương Kính thời gian đó còn yêu thầm bạn thân, cho nên cái gì cũng không quan tâm, nhưng anh ta hiện tại bắt đầu có chút hối hận... Nếu khi đó, không dùng kiểu đối xử ấy với đối phương thì đã tốt hơn.

Nếu không như vậy, bọn họ cũng sẽ không lằm vào mối quan hệ bạc nhược đến mức chỉ cần thuận miệng nói một câu là đã kết thúc như thế này.

7. Chương 7

Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng tình nhân thở đều đặn, ngoài ra là một khoảng yên lặng, Hàn Quý Bắc ngồi dậy từ trên giường, cơ thể trần trụi cảm thấy man mát.

Đêm qua cậu ở lại căn hộ của tình nhân, tuy rằng giúp đối phương làm việc một đêm, cuối cùng lại vẫn là theo yêu cầu của đối phương mà lên giường.

Tuy mệt đến chết, nhưng tình nhân lại kiên trì đến cùng rồi mới đi ngủ. Hàn Quý Bắc không thể lí giải nổi sự kiên trì ấy của tình nhân, nhưng cũng không cự tuyệt, dịu dàng đưa nhau phát tiết xong thì cũng ngủ.

Cho dù rất thông minh, cậu cũng không thể lí giải tình nhân trẻ cuối cùng là suy nghĩ những gì.

Thường nghe nói đàn ông xem ham muốn là quan trọng nhất, nhưng Hàn Quý Bắc không biết Thạch Quân Cận cũng là người như thế.

Đối phương thực sự thích làm tình, không chỉ luôn yêu cầu cậu đến qua đêm, lại càng không coi chuyện đó là điều khó xử.

Cho dù bọn họ bị vây trong thứ tình cảm mãnh liệt, thì kiểu chung sống này cũng rất ăn ý. Còn hơn vui vẻ nói chuyện phiếm, đối phương tựa hồ còn thích cùng cậu tiếp xúc cơ thể hơn.

Hàn Quý Bắc khe khẽ thở dài, nếu muốn nói cậu không có cảm giác gì nhất định là giả, nhưng nếu đối phương không nói ra nguyên nhân trước, cậu sẽ không mở miệng hỏi.

“Anh Hàn?” Giọng cậu trai khàn khàn gọi.

Hàn Quý Bắc thu hồi vẻ mặt đang có, hướng đối phương lộ ra nụ cười tươi: “Tỉnh rồi à?”

“Ừm. Bữa sáng anh muốn ăn gì, em đi mua.” Thạch Quân Cận cào cào mái tóc, ánh mắt có chút mơ màng.

“Không cần, đợi lát nữa anh còn phải về nhà một chuyến.” Hàn Quý Bắc hôn lên má đối phương, đi xuống giường.

“Thế à?” Cậu trai xoa mắt, vẻ mặt có chút bất mãn. “Anh không muốn ăn sáng với em hử?”

“Không phải. Sắp đi làm rồi anh phải về nhà thay quần áo mà.” Hàn Quý Bắc cười cười, mặc lại quần áo, chậm rãi cài nút tay áo.

“Vậy được rồi.” Cậu trai đứng lên, cơ thể lỏa lồ trắng nõn, không chút xấu hổ mà đi qua hôn lên mặt Hàn Quý Bắc.” Lái xe cẩn thận nha.”

“Ừ, gặp sau.”

Hàn Quý Bắc nhìn cửa phòng tắm đóng lại, bên trong vang lên tiếng nước ào ào. Cậu đi ra phòng tình nhân, nhẹ nhàng đóng cửa.

Sau hơn mười phút đi xe, Hàn Quý Bắc đẩy cửa nhà mình, trong nhà thực im lặng, không hề có tiếng động, Hàn Quý Bắc cởi giày, lướt qua hành lang, đi vào phòng khách, lại nhận ra kì thật có người ở nhà.

“Anh? Anh chưa đi làm à...” Hàn Quý Bắc nhớ giờ làm của anh hình như sớm hơn cậu, chỗ làm cũng khá xa...

Hàn Trọng Nam ngồi trên sofa, vẻ mặt ngờ ngàng, trên người là âu phục chỉnh tề.

“Hôm nay có việc, xin nghỉ.” Sau một lúc lâu, anh ta mới lấy lại tinh thần nói như vậy.

“Có chuyện gì quan trọng đến mức phải nghỉ?” Hàn Quý Bắc cười trêu chọc, đi qua bếp lấy nước. ” Đây không giống tác phong của anh.”

“Dù sao thì cũng như vậy rồi, Thời Anh nhờ em nhé. Anh hôm nay không về.” Hàn Trọng Nam miễn cưỡng nói.

“Biết rồi.”

Hàn Quý Bắc buông cốc nước, từ phòng bếp ra phòng khách, chú ý thấy trên bàn có hai cái lọ nhỏ trong suốt, bên trong có thuốc con nhộng màu đỏ với thuốc viên màu trắng.

“Anh bệnh à?” Cậu không khỏi chau mày.

Tuy nói đã qua tuổi ba mươi, nhưng anh trai cho đến bây giờ đều không chú ý đến sức khỏe, cũng không lo gì cho cơ thể mình, cho dù sinh bệnh cũng tỏ thái độ thờ ơ, khiến cho cậu vừa nhìn đã lo lắng.

“Không, thuốc giảm đau, bác sĩ kê.” Hàn Trọng Nam nhìn thẳng cậu.” Gần đây hơi bị đau đầu.”

“Anh giờ lại sinh tật đau đầu à?” Hàn Quý Bắc hỏi thẳng, lại nhận được nụ cười trấn an của đối phương.

“Không nghiêm trọng, đừng lo.”

“...Em xin anh đấy, anh trai. Phải lo cho cơ thể mình cho tốt chứ.” Hàn Quý Bắc cùng anh trai nhìn nhau một lúc lâu, rốt cuộc không vừa lòng mà nói.

“Anh biết rồi.” Người đàn ông hướng cậu nhẹ cười.

Hàn Quý Bắc không tin mà lắc đầu: “Anh biết cái gì tốt nhất mà...”

Hàn Trọng Nam thu hồi nụ cười, khuôn mặt anh tuấn mang thần sắc nghiêm túc.

“Đừng như vậy, anh thực sự hiểu mà.”

Hàn Quý Bắc nhìn sắc mặt anh lớn, rốt cuộc hiểu rõ vì cái gì tất cả người thân đều rất yêu chiều người anh trai thông minh trời phú, tướng mạo xuất chúng của cậu.

Ánh mắt dịu dàng nghiêm túc kia, bất luận là ai cũng không có khả năng cự tuyệt.

Hàn Quý Bắc tắm rửa xong, thay quần áo, liền vội vàng lên xe phóng tới công ty.

Cũng không phải sợ muộn, trên cơ bản, theo chức vụ của cậu mà nói, căn bản là không có quy định đặc biệt nào về thời gian đi làm, nhưng Hàn Quý Bắc vẫn là phải đến công ty trước Âu Dương Kính.

Cấp trên tuyệt đối là một người nghiện công việc, đối với công việc hứng thú hơn bất kỳ điều gì, mà việc của cậu là phụ tá cho cấp trên, cho nên thời gian làm việc bình thường của cậu là sát với cấp trên.

Nhưng khác hẳn mọi ngày, hôm nay lúc cậu vào tới văn phòng, cấp trên đã đến trước rồi.

Cửa bancông không đóng, nên Hàn Quý Bắc từ cửa ra vào đã nhìn thấy cấp trên đứng ngoài bancông hút thuốc.

Mái tóc đen chải ngược ra sau, lộ ra cái trán vuông, gò má trắng nõn được ánh sáng ngoài cửa sổ mạ một lớp vàng nhạt, đôi mắt đen láy say sưa nhìn ra ngoài, phản chiếu chút nắng sớm sáng rõ.

Hàn Quý Bắc nhìn khuôn mặt nghiêng duyên dáng của cấp trên, cơ hồ đã quên bản thân đang muốn giải thích với đối phương về chuyện đi muộn.

Cho đến khi nhận ra đối phương giật mình, đứng thẳng người, tựa hồ muốn xoay người lại, cậu trong nháy mắt mới hồi phục tinh thần, mở to mắt, vội xoay người, đến chỗ ngồi của mình, giả bộ không có việc gì.

Cấp trên đi tới bàn làm việc của cậu, Hàn Quý Bắc ngẩng đầu, làm vẻ bình tĩnh.

“Hôm nay, sao lại đi muộn?” Âu Dương Kính biết chất giọng lãnh đạm của mình sẽ khiến những lời này nghe như chất vắn, nhưng anh ta không thể khắc chế lại cảm giác thúc đẩy muốn hỏi như thế.

Ngày hôm qua bọn họ có một tối không tối, tuy chỉ là một bữa cơm, nhưng Âu Dương Kính đối với chuyện này lại quan tâm quá mức anh ta nhận thức được.

Đã đặc biệt đi làm sớm, không ngờ anh ta muốn gặp nhau sớm một chút, thì người kia lại đến muộn, không yên tâm cũng là điều bình thường.

Âu Dương Kính nghĩ vậy, chứ không có phát hiện ra mình có chuyển biến, lúc trước cho dù đêm hôm trước có trôi qua tốt đẹp, anh ta cũng không vội muốn gặp người kia đến vậy, thậm chí điều đó còn làm giảm thời gian ngủ của anh ta nữa.

“Ngủ quên một chút, thực xin lỗi.” Hàn Quý Bắc thành thật nhận lỗi, chú ý thấy giọng cấp trên tuy lãnh đạm, lại tựa hồ không có ý trách gì cậu.

“Tài liệu chuẩn bị một chút đi, lát đi họp.” Âu Dương Kính nói, người vẫn đứng ở bên bàn làm việc Hàn Quý Bắc, không có ý rời đi.

Hàn Quý Bắc đáp lại, nhận ra cấp trên còn đứng trước mặt, mới muốn hỏi đối phương còn có chuyện gì, lại ngại cả người ra.

Cấp trên hơi khom người, nhanh chóng lại gần, ở trên môi cậu hôn khẽ một cái.

“Chào buổi sáng.”

Hàn Quý Bắc giật mình che miệng, ánh mắt kinh ngạc nhìn thẳng người kia, đối phương lại làm bộ không có việc gì.

“Lẽ phép của cậu đâu?” Giọng người kia vẫn là lạnh lùng, không biết vì sao, nhưng Hàn Quý Bắc xin thề, cậu thật sự nghe thấy ý cười trong giọng cấp trên.

“Chào buổi sáng.” Cậu lí nhí nói, nhìn theo cấp trên với nụ cười hiềm gặp trở về văn phòng.

Lại bị hôn.

Chỗ bị hôn nóng nóng, như là cảm giác bị thiêu cháy.

Hàn Quý Bắc không biết bản thân cảm thấy gì, nhưng thực sự, cậu không thể giận nổi hành động như làm nũng mà cũng như vô cùng thân thiết ấy.

Thái độ ấy làm cho cậu cảm thấy đối phương quả thực giống trẻ con, bản thân cậu cũng không ngại khi bị hôn như thế, nhưng dù sao cũng đã có đối tượng kết giao rồi, lần sau nếu cấp trên lại làm thế, phải thẳng thắn cự tuyệt anh ta.

Âu Dương Kính buông cái chén trên tay, tầm mắt đặt ở người đang thu dọn tài liệu trong phòng họp, mái tóc đen mềm mại luôn chỉnh tề nay lòa xòa, phủ trên thái dương trắng ngọc của cậu ta.

Âu Dương Kính nhìn cậu, đáy lòng bỗng xao động, muốn đưa tay vén những sợi tóc ấy lên. Nhưng tưởng tượng vẫn chỉ là tưởng tượng, anh ta chung quy vẫn không hề động thủ.

Không biết vì cái gì, gần đây lúc nhìn thấy cấp dưới, luôn nảy sinh ý nghĩ muốn lại gần đối phương, gần một chút cũng tốt, hôn một cái cũng được, càng muốn ôm chặt lấy đối phương, dùng tay cảm nhận sống mũi cao tính tể hay bờ mi tao nhã của đối phương, cũng muốn ngắm nhìn đôi mắt trong sáng xinh đẹp đang phản chiếu hình ảnh của mình.

Loại tâm tình khó nói này, như là tâm ý muốn đối xử thật tốt với vật yêu, hoặc đơn thuần chỉ là muốn lại gần đối phương hơn một chút...

Anh ta chính là chỉ muốn gần thêm một chút.

Chỉ đơn thuần mà lại như khát vọng mãnh liệt.

Trước kia không chú ý, hóa ra màu da Hàn Quý Bắc còn đậm hơn mình, không trắng kiểu anh ta mà gần như màu mật ong.

Còn đôi mày, lúc bối rối thường chau lại, nhưng dù là vẻ mặt như thế, anh ta vẫn thấy đẹp.

Bờ mi không thưa cũng không rậm, nhưng khi đối phương cúi xuống suy nghĩ chính là khiến anh ta nhìn không được mà tim đập nhanh hơn.

Vì cái gì trước kia không phát hiện ra? Kì thật Hàn Quý Bắc cười tươi rất đẹp, đẹp đến mức làm cho anh ta nói không nên lời.

Âu Dương Kính bỗng nhớ tới đêm qua, sau đó, rất tự nhiên, nhận ra có chỗ nào đó thay đổi.

Đêm qua Hàn Quý Bắc lái xe đưa anh ta về nhà, trong trí nhớ, đó hình như là lần đầu tiên cấp dưới lái xe, anh ta không ngồi ghế sau mà là ghế trước.

Cũng là một trong số ít những lần không phải là quan hệ *** mà anh ta gần bên cấp dưới đến vậy.

Giờ nhớ lại, đêm qua khi anh ta hôn cấp dưới cảm thấy được mùi nước hoa nhàn nhạt, giống như còn quanh quẩn nơi đầu mũi không tan. Chưa từng chú ý, Hàn Quý Bắc tựa hồ có thói quen vẩy chút nước hoa mùi nhạt lên người, cùng với mùi cơ thể cậu ta thì cực kì dễ ngủ.

Vì cái gì trước kia đều không chú ý là cấp dưới kì thật rất hấp dẫn như thế? Âu Dương Kính nghĩ vậy.

Sau đó đạt được kết luận là “Bối vì lúc đó bản thân đang yêu thầm người khác”.

Cho nên... Bởi vì không còn thích Trần Duẫn Giang, cho nên mới xoay qua chú ý Hàn Quý Bắc sao?

Âu Dương Kính bị chính ý nghĩ của mình làm hoảng sợ. Sau đó lại đem hợp lý hóa tâm trạng hỗn loạn của mình thì cảm thấy thực kinh ngạc, nếu nhất định phải định nghĩa tâm tình của mình với cấp dưới thì chỉ có thể là “Yêu mến”.

Trước kia khi còn trẻ cũng từng có loại trải nghiệm này, đơn giản là khi đối phương cười khê, thì thấy tai nóng bừng và tim đập nhanh hơn. Chỉ là chuyện năm đó lâu lắm rồi, dần dà anh ta cũng quên chính mình cũng từng có tâm tình như vậy.

Dù sau những ngày trong quá khứ ấy, Âu Dương Kính rất rõ ràng mình và Trần Duẫn Giang vĩnh viễn chỉ có thể là bạn thân, ham muốn dữ dội vốn có trong tận đáy lòng cũng dần bị thời gian bào mòn đến cạn kiệt, cuối cùng chỉ còn chút cảm giác rung động, còn như là đau lòng không dứt nổi.

Đều là cảm giác nói không lên lời, chỉ có thể cố gắng áp chế tâm tình của mình, anh ta không muốn trải qua thêm một lần như thế.

Hàn Quý Bắc chưa bao giờ có cảm giác không biết diễn tả thế nào như lúc này.

Tình nhân không ở trong căn hộ, điện thoại cũng không liên lạc được, cậu vì thế phải dùng chìa khóa đối phương đưa mở cửa, tiến vào căn hộ, định chờ đối phương về.

Nguyên là muốn cùng đối phương ăn một bữa, sau đó đi xem phim, nhưng không biết từ nguyên nhân nào, cậu chính là không cố liên lạc tiếp với đối phương.

Mà bây giờ, cậu nhủ thầm muốn biết suy nghĩ của đối phương, Hàn Quý Bắc bật đèn, ngồi xuống sofa, ánh đèn huỳnh quang chiếu đến chói mắt.

Cậu nhắm mắt, nhớ lại việc mình muốn nhìn bên trong căn phòng kia chỉ do tò mò. Chính là chỉ muốn nhìn một chút, xem thử đối phương không muốn cậu thấy rốt cuộc là cái gì.

Cho nên cậu mở cánh cửa, bước vào căn phòng mà đối phương tuyên bố chỉ dùng để tài liệu.

Nhưng đập vào mắt chỉ là một căn phòng bình thường. Lộ ra một cái giường đơn, lộ ra bàn làm việc, còn có vài đồ dùng lẻ loi, chứng tỏ dấu vết có từng có người sống ở đây.

Hàn Quý Bắc trong lúc tức giận nhất thời, nghĩ đến chuyện đối phương cùng mình kết giao, kì thật đã ở chung với người khác.

Nhưng nghĩ cẩn thận lại, cậu không có cách gì khẳng định được suy nghĩ của mình.

Tuy lừa gạt cậu, nhưng Thạch Quân Cận không phải loại người hai mặt. Hàn Quý Bắc thoáng cảm thấy chuyện này có ẩn tình, nhưng lại không nói nổi là ẩn tình gì.

Cậu cùng tình nhân quen biết nhau, tới nơi này qua đêm vô số lần, nếu đối phương thực sự ở cùng người khác, cậu như thế nào cho đến giờ cũng chưa từng gặp người kia?

Không lâu sau cậu có được đáp án từ một bức ảnh trong ngăn kéo.

Người kia một tay ôm Thạch Quân Cận, cười đến rất vui vẻ, cảnh sau lưng là một khoảng cửa trời và biển, lấp lánh.

Tuy biết là chưa từng gặp, nhưng Hàn Quý Bắc chính là cảm thấy người kia rất quen. Rất quen thuộc, rồi lại có chút xa lạ... Hàn Quý Bắc suy nghĩ mãi, mới bừng tỉnh hiểu ra.

...Là chính cậu.

Sở dĩ có cảm giác vừa quen vừa lạ ấy, là bởi người trong ảnh kia, rất giống mình, Hàn Quý Bắc ngơ ngác nhìn tấm ảnh, đáy lòng bỗng nổi lên cảm giác phức tạp.

Người kia cười đến vô cùng rạng rỡ, đại khái không chú ý tới Thạch Quân Cận ánh mắt không nhìn ống kính, mà hơi nghiêng đầu, trộm nhìn người đó.

Ánh mắt xót xa lại nóng bỏng ấy... Hàn Quý Bắc không cần nghĩ cũng hiểu là gì.

Trong lúc đợi tình nhân về căn hộ, Hàn Quý Bắc vừa nghĩ tới ánh mắt Thạch Quân Cận trong ảnh, vừa thở dài cho chính mình.

Ánh mắt không chỉ có ngưỡng mộ mà còn cảm phục và quyến luyến ấy... Tuyệt đối là tình yêu trong sáng.

Âu Dương Kính lạnh lùng nhìn người làm bạn rộn sắp cơm, mặt không chút thay đổi.

Cha và mẹ đang ngồi đối diện anh ta, cử chỉ tao nhã mà nếm rượu vang.

Anh ta biết bản thân vì cái gì bị gọi về, cũng biết song thân muốn nói cái gì với anh ta, nhưng anh ta chỉ cảm thấy mất kiên nhẫn.

“Tiểu Kính, con năm nay ba mươi rồi nhỉ?” Người đàn ông lớn tuổi nói những lời này như mở màn, đối lại Âu Dương Kính chỉ thản nhiên nhìn qua.

“Thì sao ạ?” Âu Dương Kính thờ ơ trả lời, dao nĩa trong tay đang cắt miếng thịt dê nướng. Động tác cùng giọng điệu của anh ta cứ thờ ơ như vậy, đến mức cả người như toát ra một không khí tao nhã đến không kiềm chế được.

“Có phải đã nên lo lắng đến chung thân đại sự rồi không?” Người phụ nữ buông chén rượu, bình tĩnh nhìn anh ta.

Âu Dương Kính chỉ cảm thấy không kiên nhẫn, hai người gọi là song thân trước mặt rõ ràng đều biết anh ta thích đàn ông, thế mà vẫn cố chấp không chịu tiếp nhận sự thật, mỗi lần về lại luôn muốn anh ta hẹn hò hoặc là giới thiệu phụ nữ cho anh ta quen, mà trời thì đã biết anh ta đối với đàn bà căn bản không có chút hứng thú nào.

“Nếu hai người đã quên, con có thể nói lại lần nữa.” Anh ta nuốt miếng rau đã nhai kĩ, không cố ý mà gần từng tiếng rõ ràng.” Con thích đàn ông. Con là gay, là đồng tính!” Đã miễn cưỡng kiểm soát phần nào cơn giận, Âu Dương Kính nhìn thẳng song thân trước mắt.

“Tiểu Kính, khẳng định như vậy nào đã chắc chắn.” Người đàn ông hướng anh ta cười ôn hòa, trong mắt vẫn như cũ có ý cứng chiều cùng sự kiên định không thể xem nhẹ.” Con tuyệt đối cần một người thừa kế.”

Âu Dương Kính làm mặt lạnh, không nói một lời, ở trước mặt song thân, anh ta luôn bị coi là đứa nhỏ, cho dù giờ anh ta đã lớn, cũng vẫn như thế.

“Con không cần người thừa kế.” Anh ta bướng bỉnh nói, không muốn thỏa hiệp.

“Con cần.” Cha cười, trong mắt thấy anh ta như là đứa nhỏ đang cố tình gây sự.

Âu Dương Kính buông dao nĩa trong tay, cầm khăn ăn trắng muốt lau khóe miệng:” Con không muốn kết hôn cũng không muốn có con, như vậy chưa đủ rõ sao?” Tuy ở ngoài mặt nhìn không ra, nhưng kì thực anh ta đã giận.

“Con không phải không có người để kết giao sao? Chỉ bằng thử kết giao với cô bé cha giới thiệu nhé?” Người đàn ông khuyên bảo, như là không có nghe đến mấy câu anh ta vừa mới nói.

“Không muốn.” Anh ta quả quyết từ chối.

“Vì cái gì lại không muốn?”

“...Bởi vì con có người để yêu rồi.” Nói lời này, Âu Dương Kính có điểm sợ hãi.

Trong đầu nháy mắt hiện lên nụ cười của con người trầm tĩnh ấy, vẻ bình tĩnh ấy.

Cậu trai khóc.

Cậu ta nhìn thấy cậu từ gian phòng đó đi ra, trong nháy mắt đã hiểu hết.

“Em yêu anh ta?” Hàn Quý Bắc hỏi như vậy.

Cậu trai khóc nức lên rồi gật đầu, rồi lại lắc đầu.

“Yêu anh ta, vì sao lại ở cùng anh?” Hàn Quý Bắc cắn răng hỏi, cổ nén cảm giác lạnh lẽo cùng chua xót nơi đáy lòng, cậu biết bản thân không muốn nghe đáp án chính xác.

“Người ấy... Mấy năm trước... Đã chết rồi...” Giọng nghẹn ngào đứt quãng, cậu trai cắn môi khóc khiến người ta thấy thương yêu, Hàn Quý Bắc lại chỉ thấy choáng váng, ngay cả nên làm gì cũng hoàn toàn không biết.

Cậu nên khóc hay nên tức giận? Cậu trai dối trá kia dường như cũng rất thương tâm... Loại tâm tình vừa đau đớn vừa khổ sở ấy, chính bản thân vì sao lại không thể chấp nhận?

“...Thực xin lỗi... Vốn chỉ là tình một đêm... Nhưng mà, hai người... Thật sự giống nhau... Em cũng biết khi đó không nên nhận lời anh... Em không thể chịu nổi... Đời này không bao giờ... có thể thấy anh ấy nữa... Em tự nhủ nhất định phải quên anh ấy... Sau đó... Anh tựa như hiện ra... Thực xin lỗi... Người em yêu... Vẫn chỉ có... Anh ấy...”

Sau đó vô luận đối phương giải thích gì, Hàn Quý Bắc cũng đều không biết, cái gì cũng không nghe nổi, cái cậu muốn nghe, cho tới giờ không phải lời xin lỗi, quả nhiên không có ai đơn giản là yêu cậu.

Đây là sự thật của việc đối phương bị ám ảnh *** sao? Ám ảnh đến mức, có thể lấy sự mập mờ để xoa dịu sự nghi ngờ cùng lo lắng, thậm chí chữa lành tội lỗi của mình sao?

Hàn Quý Bắc trở lại xe, ngồi ngẩn ra, bên tai nghe được tiếng tí tách, tí tách, thật ồn ã.

Ngoài cửa là một màn đêm, sự ẩm ướt tràn ngập bầu không khí, nghĩ ra là mưa, thì mưa lập tức ngừng, trên mặt đường nhựa lưu lại một khoảng ướt át. Hàn Quý Bắc khởi động xe, lại không biết mình sẽ đi đâu.

Nếu có người quen nhìn thấy vẻ mặt cậu lúc này, nhất định sẽ không nhận ra người con trai với vẻ hoang mang kia chính là Hàn Quý Bắc vốn luôn trầm tĩnh.

Cậu nhắm mắt, muốn khóc, lại không rơi nổi nước mắt, chưa từng có lúc nào lại cảm thấy thống khổ cô đơn đến vậy.

Cô đơn đến mức bất cứ khi nào cũng có thể chết.

Cậu chính là hy vọng có người yêu cậu, chỉ yêu con người cậu mà thôi.

Chính là như thế mà thôi.

Hàn Quý Bắc dừng xe, xuống xe rồi đóng cửa, sắp bước tới cửa nhà, lại chú ý thấy có người đứng phía trước cửa, khuôn mặt quen thuộc, hình bóng quen thuộc, là cấp trên của cậu.

Khuôn mặt tuấn mỹ của đối phương trong đêm tối không giảm ánh hào quang, vẫn như cũ mà tuyệt đẹp, thân hình cao to tựa vào bức tường xám trắng, ngón tay kẹp một điếu thuốc, khói mờ vẩn vút bay lên, vẻ mờ lung phủ trên khuôn mặt đối phương.

Hàn Quý Bắc chưa kịp nghĩ vì cái gì cấp trên lại đứng trước cửa nhà cậu hút thuốc, chỉ trầm mặc nhìn đối phương, như là đợi đối phương mở miệng trước.

“Cậu... Làm sao vậy?” Người nói trước là Âu Dương Kính.

Anh ta vẫn là lần đầu nhìn thấy khuôn mặt vốn ít biểu hiện của cấp dưới là một vẻ lạnh lẽo.

“Không sao.” Hàn Quý Bắc miễn cưỡng cong môi, nở nụ cười.” Nhưng Tổng giám đốc, ngài tìm tôi có việc gì?”

“Tôi chỉ muốn...” Người đàn ông hơi quay đầu đi chỗ khác, có chút ngượng ngùng.”Chỉ là muốn nhìn cậu một chút.”

Hàn Quý Bắc ngơ ngàng nhìn đối phương, lần đầu cảm thấy nghe không hiểu cấp trên nói gì.

...Chỉ là muốn nhìn cậu một chút...

Rốt cuộc là có ý gì...

“Cậu... Cảm thấy khó hiểu lắm?” Người đàn ông hơi cúi đầu, như là không dám nhìn thẳng cậu. Vành tai trắng dần đỏ lựng.

Anh ta chính là bỗng nhiên cảm thấy rất muốn, rất muốn nhìn thấy người trước mặt, cho nên cứ tới đây. Toàn bộ đều hành động theo một sự thúc đẩy, là việc lần đầu tiên trong cuộc đời bình ổn của anh ta xảy ra.

Hàn Quý Bắc bị đối phương làm kinh ngạc, không biết nên nói cái gì, cấp trên nói như thế, theo kinh nghiệm chính bản thân mà nói, giống như... Chỉ có một khả năng...

“Tổng giám đốc, ngài...” Hàn Quý Bắc còn chưa kịp nói xong, đã bị đối phương mạnh mẽ cắt ngang.

“...Tôi muốn ở bên cậu.”

Tuy bị vây bởi bóng tối, chính là vẻ mặt Âu Dương Kính vẫn kiên định như cũ, không thể nghi ngờ.

Hàn Quý Bắc xem xét đối phương, mới dần phát giác, nói ra như thế, có thể là đột phá lớn nhất đời Âu Dương Kính.

Người đàn ông không chỉ đỏ bên tai, ngay cả cổ cũng dần ửng lên.

Tuy không hợp cho lắm, nhưng Hàn Quý Bắc lại cảm thấy người đàn ông trước mắt toát ra vẻ gần như là ngây ngô, e lệ, thực quyến rũ.

“Anh nghiêm túc?” Cậu rút cuộc nhìn không được mà đặt câu hỏi.

Đối phương buông xuôi tay không có trả lời, khuôn mặt vốn không thay đổi, nay lại dần biến thành cảnh mặt đỏ tai hồng.

Cậu nhìn dáng vẻ không biết làm sao của đối phương, nhìn không được nở nụ cười.

Mỉm cười như nổi thống khổ vì mới chia tay tình nhân đã chợt tan thành mây khói, cả người nhất thời thấy nhẹ nhõm.

Âu Dương Kính xấu hổ đứng một chỗ, hướng qua bức tường dùng sức dụi tắt điều thuốc, anh ta không biết lúc này nên nói gì, hoàn toàn không lường trước được phản ứng của Hàn Quý Bắc, càng không nghĩ đối phương sau khi nghe điều gần như là thông báo của anh ta lại mỉm cười.

Xấu hổ một hồi, Âu Dương Kính đi qua phía Hàn Quý Bắc, ôm lấy eo đối phương, cho đối phương một nụ hôn nóng rực.

Hôn xong, mặt hai người đều đỏ.

Hàn Quý Bắc nghĩ thầm, nụ hôn này như là trút hết nhiệt tình, giống như nụ hôn lúc họ mới lên giường, Âu Dương Kính hơi lùi lại, trên mặt mơ hồ cảm thấy hơi thở nóng bỏng của đối phương.

Không biết tại sao, hai tai đều nóng, đôi mắt sâu của Hàn Quý Bắc trong bóng đêm có chút ướt át, có chút dịu dàng.

“Anh thật sự nghiêm túc?” Cậu hỏi lần nữa.

Người đối diện tựa hồ không muốn trả lời ngay vấn đề, Hàn Quý Bắc vì thế vươn tay, đưa khuôn mặt anh ta lại gần mình. Ngón tay chạm đến đầu cũng nóng, tuy ánh sáng lơ mơ, nhưng cậu vẫn nhận ra sự xấu hổ hiếm có nơi đối phương.

Âu Dương Kính cup mắt, mới đầu không dám nhìn Hàn Quý Bắc, cho đến một lúc lâu sau, mới chậm rãi nâng khuôn mặt bị đối phương chạm vào.

“Tôi nghiêm túc.”

Tiếp theo, như để chứng minh lời mình nói, cũng để che giấu sự ngượng ngùng của bản thân, Âu Dương Kính lại hôn lên môi Hàn Quý Bắc.

Âu Dương Kính hôn mãi, chỉ cảm thấy hoang mang. Đã bao năm không cảm thấy cảm giác không biết nên để tay chân ở đâu cho đúng như thế này, đến nỗi hiện tại không thể trấn an được tâm tình đang bối rối, để có thể lấy lại vẻ bình tĩnh vốn có.

Đôi môi mềm ẩm của đối phương nhẹ cọ trên môi mình, đầu lưỡi linh hoạt liếm trên răng, cẩn thận lướt nhẹ qua hàm trên mẫn cảm. Hàn Quý Bắc mặc cho đối phương hôn, trong màn đêm lạnh lùng, thỉnh thoảng cảm thấy một sự ấm áp.

Giờ cậu không muốn biết lời đối phương nói là thật hay giả, cậu chỉ biết, chính mình cần con người ấm áp đến mức muốn rơi lệ trước mắt. Cậu muốn được đối xử dịu dàng, được đối phương cẩn thận ôm ấp trong tay, mà không phải cô đơn trở về phòng, cô đơn đến mức chỉ có thể tự lo cho vết thương lòng.

Động tác Âu Dương Kính ngày càng kịch liệt, ôm chặt lấy cậu, thậm chí còn dùng sức mút lưỡi cậu, khiến cậu cảm thấy một dòng điện chạy dọc theo lưng đến tê dại, vì thế không khỏi dựa vào lòng đối phương.

Hành vi sôi nổi giống như cả đời này không muốn buông đối phương ra cũng khiến Âu Dương Kính thành công lấy lại bình tĩnh, giảm bớt độ nóng bất thường trên mặt.

Rốt cuộc lại một lần nữa buông nhau ra, Hàn Quý Bắc thở gấp, nhận thấy đôi môi đỏ mọng của đối phương hơi ướt át.

“Anh... Không phải thích Trần tiên sinh sao?”

“Từng là thế, hiện tại là... cậu.” Người đàn ông nói thâm, không giấu nổi ham muốn.

Hàn Quý Bắc nhìn ánh mắt đối phương, tựa hồ muốn tìm thấy trong đó một chút đùa cợt, nhưng trong ánh mắt ấy, chỉ tràn đầy sự nghiêm túc.

Là thật rồi.

Hàn Quý Bắc thoáng chốc cảm thấy không nói nên lời.

Những lời người này nói... Đều là thật! Không biết làm gì cho phải, cũng không biết nên cảm thấy thế nào.

Cấp trên ở cùng năm năm... Tự nhiên lại thú nhận như vậy?

“Cho dù cậu có bạn trai cũng không sao, tôi sẽ không từ bỏ cậu.”

Gi?

Nhìn thần sắc nghiêm túc của đối phương, Hàn Quý Bắc không biết nên làm gì đồng thời lại nổi ý trêu chọc.

“Anh muốn làm người thứ ba?” Cậu nói giọng bình thường.

“...Không muốn.” Âu Dương Kính trả lời vô cùng nhanh.

“Vậy anh...” Hàn Quý Bắc trái tim như treo một tảng đá to, cảm thấy cô đơn đến không ngờ.

Đối phương nghiêm túc như vậy, nhưng mà chỉ là nói thể thôi sao?

“Sau khi cậu chia tay cậu ta, cậu đương nhiên có thể chính đáng ở bên tôi.” Âu Dương Kính trên mặt tỏ vẻ hiển nhiên.

“Anh muốn tôi vì anh, chia tay bạn trai hiện tại?” Hàn Quý Bắc ngẩn ra, nhin không được bật cười.”...Anh cảm thấy mình có giá đến vậy sao?”

“Chẳng lẽ không?” Dùng từ như hỏi lại, nhưng kì thật Âu Dương Kính không có ý muốn hỏi đối phương.

Bản thân tuyệt đối tự tin, anh ta thật sự không tin đối tượng hiện tại của Hàn Quý Bắc có điều kiện hơn mình.

Hàn Quý Bắc đầu tiên là ngẩn ra nhìn đối phương, sau mới nghĩ thông suốt điều gì đó.

“Nhưng lúc tôi và cậu ấy lên giường, tôi đều là số 1.” Ngụ ý chính là cậu không muốn làm số 0.

“... Cậu muốn ở trên tôi?” Âu Dương Kính sắc mặt bỗng trở nên kì dị.

Này là lần đầu trong đời, có người biểu hiện ý đồ này với anh ta, cảm giác thật bất ngờ.

Nhưng mà, không khiến người ta chán ghét.

“Nếu tôi nói là đúng?” Hàn Quý Bắc nhẹ cười, mang theo chút ý muốn làm khó dễ.

Cậu tuyệt đối không tin Âu Dương Kính sẽ vì cậu mà cam tâm xuống vị trí bị động, nếu không có gì khác thì với cá tính của cấp trên cậu, người luôn kiểm soát ham muốn rất giỏi, người như vậy sao có thể trao quyền chủ động trên giường cho cậu?

“Không sao.” Âu Dương Kính không chút lùi bước nhìn Hàn Quý Bắc.” Nếu cậu thực sự muốn.”

Hàn Quý Bắc nghe vậy cứng họng không nói lên lời, bắt đầu hoài nghi tai mình có phải có vấn đề rồi không.

Nếu cậu không nghe nhầm mà cấp trên cũng không nói nhịu, thì câu nói ấy có ý là...

“Nếu cậu muốn, tôi có thể chứng minh.” Âu Dương Kính nói chắc chắn.

“Sao... Chứng minh thế nào...” Hàn Quý Bắc đầu trống rỗng, theo bản năng trả lời đối phương.

“Giờ tới nhà tôi, tôi chứng minh cho cậu xem.”

Bởi vì chưa từng bị yêu cầu như vậy, cho nên chưa từng làm loại chuyện này, nhưng bây giờ, trước mắt là người mình vẫn nhớ thương, anh ta biết bản thân thực sự nguyện ý làm như vậy

Âu Dương Kính nhìn đối phương có vẻ mặt ngây thuôn ra không nói được gì, nở nụ cười rất nhẹ.

8. Chương 8

Trong phòng có chút tối tăm, chỉ có một vầng sáng heo hắt từ ánh đèn, ngọn đèn ấm áp màu cam chiếu vào cơ thể người đàn ông, tỏa bóng mờ ảo.

Người đàn ông đứng trước cậu, trên mặt rất bình tĩnh, ngón tay linh hoạt nhẹ cởi bỏ quần áo trên người, dần lộ ra khoảng trắng nõn trên cơ thể. Hàn Quý Bắc nhìn cấp trên động tác không chút do dự, cảm thấy không khỏi hoang mang.

Cậu không biết bản thân hiện giờ đứng ở đây vì mục đích gì, chỉ vì muốn xác nhận độ thực lòng của cấp trên thôi sao?

Kỳ thật căn bản không cần như thế, năm năm quen biết, Hàn Quý Bắc đủ hiểu người đàn ông trước mặt thật sự nghiêm túc.

Mà cậu cũng chỉ là kẻ tồi tệ, muốn có được hơi ấm cùng tình cảm của đối phương, để tự an ủi nỗi cô đơn cùng yếu đuối không chỗ sẻ chia của chính mình.

Người đàn ông từ từ cởi lớp áo trong, lộ ra cơ thể trắng trẻo mảnh mai mà rắn chắc.

Không biết có phải bản thân nhầm lẫn hay không, Hàn Quý Bắc cảm thấy một tích tắc khi lớp áo kia rơi xuống mặt đất, đầu ngón tay người kia tựa hồ có chút run rẩy.

Là lưỡng lự sao?

Còn chưa kịp nghĩ sâu xa về đáp án của vấn đề này, ánh mắt cậu lại bị hành động của người kia hấp dẫn.

Ngón tay thon dài tao nhã cởi bỏ khóa thắt lưng, người đàn ông không biết là lưỡng lự hay đang xấu hổ, động tác chậm dần, ngay cả quần lót cũng tiêu tốn không ít thời gian.

Trong phòng im ắng, chỉ nghe thấy tiếng cởi bỏ quần áo nho nhỏ, cùng với tiếng thở gấp của Hàn Quý Bắc.

Cậu chỉ là một con người, mà trước mắt là một cơ thể đẹp đẽ, tuyệt đối có thể khiến cậu bắt đầu có phản ứng, trong tình huống này cậu làm sao có thể áp chế ham muốn chân thực sâu trong đáy lòng cậu được đây?

Rốt cuộc người đàn ông trước mắt cậu đã hoàn toàn trần trụi, không tì vết, cơ thể có rèn luyện với những đường cong tao nhã tuy không đầy đặn, nhưng từng khoảng trên cơ thể lại thật cân xứng làn da trắng nõn không chỉ có cảm giác tinh tế, mà khi vuốt ve lại càng cảm thấy sự dẻo dai khó nói lên lời.

Người đàn ông trước mắt này, đẹp đến như vậy đó.

Ngũ quan tinh xảo tựa như bức họa sơn thủy Giang Nam vẫn trầm tĩnh như trước, trên khuôn mặt tuấn dật thanh tú vẫn như cũ là một vẻ không đổi, chỉ có hai bên tai hơi ửng đỏ, phản bội lại công sức giữ bình tĩnh của chủ nhân.

Hàn Quý Bắc vẫn đứng chỗ cũ, áo mũ chỉnh tề thường thức cơ thể duyên dáng của người kia, trong đầu tràn ngập quá khứ đẹp của bọn họ trên giường, nhưng trong lòng cậu lại bắt đầu phát sinh một chút bất an.

Cậu không biết mình nên xoay người đi thẳng, hay là nên thuận theo tâm ý của người kia mà ôm lấy cơ thể anh ta?

Người đàn ông trước mắt gọi là Âu Dương Kính kia với cậu mà nói, không phải là một sự tồn tại bình thường. Điểm ấy từ lâu Hàn Quý Bắc đã biết, cậu biết chính mình không từ bỏ được đối phương, cho nên đến giờ vẫn còn làm việc bên cạnh đối phương, mà không xin từ chức.

Khuôn mặt người đàn ông khi khóc, nụ cười yếu ớt nơi khóe môi, sự lãnh đạm không chút thay đổi, cậu vẫn không thể xóa khỏi trí nhớ mà những điều ấy, quỷ tha ma bắt là có thể khiến cậu tim đập nhanh hơn, thích cũng được, mà không thích cũng thế, Hàn Quý Bắc chính là không rời bỏ đối phương.

Có lẽ thứ cậu theo đuổi chính là một ảo ảnh... Là bóng dáng của kẻ yêu Trần Duẫn Giang đến mê đắm, nhưng hiện tại Âu Dương Kính tựa hồ như không hề yêu người kia, ngược lại còn yêu chính cậu.

Tuy không biết có nên tin hay không, nhưng mà đối với lời thông báo không thể cường lại của đối phương, cậu không muốn nghi ngờ tâm ý anh ta.

Âu Dương Kính thẳng lưng, cho dù toàn thân trần trụi, cũng không định vứt bỏ tôn nghiêm của bản thân.

Cho dù xuất phát từ vấn đề ngoài ý muốn mà trao thân cho đối phương, nhưng cho đến giờ, anh ta lại không có chút cảm giác gọi là hối hận.

Hàn Quý Bắc vẫn đứng trước anh ta, lần nữa không cử động, không biết đang suy nghĩ gì, Âu Dương Kính cố nén cảm giác ngượng ngùng đang từ từ nổi lên, cố gắng khiến cho mình có vẻ như không thêm để ý gì không thêm để ý việc đang lỏa lồ trước đối phương, cũng không thêm để ý đến chuyện sắp xảy ra.

Ngay tại lúc anh ta đang cực kì nhẫn nại, thì cảm thấy trên người có chút ảm áp, là Hàn Quý Bắc từ từ đi tới, dùng một thái độ dịu dàng không biết nên diễn tả thế nào, nhẹ ôm lấy anh ta. Trong nháy mắt, Âu Dương Kính cảm thấy ngực nóng bừng, cũng ôm chặt lại đối phương.

“Anh... Muốn đi tắm trước không?” Giọng Hàn Quý Bắc ngập ngừng vang lên giữa sự im lặng.

Âu Dương Kính không trả lời, chỉ buông Hàn Quý Bắc ra, quay đầu hướng về phòng tắm, nghe thấy tiếng cửa đóng, Hàn Quý Bắc cảm thấy nhẹ nhõm đến không ngờ.

Chỗ vừa bị đối phương chạm đến vẫn nóng, cậu lấy hộp thuốc trên bàn vỗ nhẹ ra một điều thuốc, châm lửa, hít sâu, cảm giác khói thuốc quán trọn lấy phổi mình, rồi mới chậm rãi trôi nhẹ ra ngoài từ miệng.

Mùi thuốc lá quen thuộc khiến cậu hơi thả lỏng cơ thể và tinh thần.

Âu Dương Kính mặc áo choàng tắm, từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy Hàn Quý Bắc bên ngọn đèn mờ, vẻ mặt ẩn trong làn khói thuốc.

Nhưng anh ta không tự chủ lại cảm thấy tim bắt đầu đập nhanh hơn, đối phương ngồi trên sofa, hơi nghiêng người, tuy tư thế ngồi không chỉnh chu, lại có vài phần biếng nhác không gì sánh được.

“Làm sao vậy?” Hàn Quý Bắc chú ý tới ánh mắt kì lạ của anh ta, vừa dụi tắt thuốc, vừa nhin không được mà cất tiếng hỏi.

“Không có gì.” Âu Dương Kính ngồi xuống sofa, vươn bàn tay có chút lạnh nhẹ nắm lấy tay đối phương.

Hàn Quý Bắc có lẽ bị anh ta làm cho giật mình, trong nháy mắt phản ứng là vội giãy ra, nhưng nhận ra anh ta không có ý muốn buông tay, liền để yên cho đối phương nắm tay mình.

Nhưng Âu Dương Kính không chỉ đơn thuần là nắm tay Hàn Quý Bắc, ngón tay anh ta nhẹ vuốt ve ngón tay Hàn Quý Bắc, từ mu bàn tay đến khe hở, từ các ngón tay đến lòng bàn tay, không buông tha chỗ nào.

Hàn Quý Bắc nhin không được mà run rẩy.

Vẫn nói tay đứt ruột xót, ngón tay mãi cảm bị ve vuốt như vậy, nơi bị chạm qua nhồn nhột, thế nên không muốn có phản ứng thì cũng khó.

Nhưng Âu Dương Kính không có hài lòng với sự vuốt ve như thế, anh ta kéo tay Hàn Quý Bắc, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay, sau đó lại vươn đầu lưỡi, ở trên đó lưu lại một vết ướt át.

Hàn Quý Bắc không nhìn Âu Dương Kính, cũng không cự tuyệt động tác khiêu khích của đối phương, nhưng Âu Dương Kính lại nhận thấy hơi thở cấp dưới dần gấp gáp, không khỏi cười thầm.

Vì thế, càng lúc càng táo tợn, anh ta ngậm lấy một ngón tay Hàn Quý Bắc, cứ như không mà mút lấy đầu ngón tay, đầu lưỡi cạ qua móng tay, cuối cùng dọc theo cạnh bên ngón tay mà liếm láp toàn bộ, ở đầu ngón tay lưu lại một nụ hôn.

Hàn Quý Bắc rốt cuộc nhin không được dùng sức rút tay về, nhìn vào mắt Âu Dương Kính, có vài phần ham muốn.

Đôi mắt đen của đối phương có chút ướt át, da thịt trắng nõn được áo choàng bông bao bọc, chỉ lộ ra cổ cùng xương quai xanh. Lông mày hơi cong, đôi mắt đẹp hơi khép, đôi môi bình thường không có chút màu máu nay vì nụ hôn mơn trớn mà có vài phần đỏ tươi.

Cơ thể cao ráo dựa bên sofa, Hàn Quý Bắc chỉ chú ý thấy tấm lưng rắn chắc hơi khom tạo một độ cong mê người.

Kim lòng không được mà vươn tay chạm vào.

Thắt lưng xinh đẹp ấy bị cậu chạm vào, truyền đến một sự run rẩy, Hàn Quý Bắc muốn nhìn về mặt cấp trên lúc này, lại nhận ra đối phương không biết từ lúc nào đã nghiêng đầu qua, mái tóc đen lòa xòa che khuất một bên mặt.

Giống như không còn nhẫn nại nổi, Hàn Quý Bắc nhanh chóng lại gần, từ cái cổ trắng nõn của đối phương mà đặt một nụ hôn. Vành tai mềm mại, cái cằm đầy đặn, gò má ửng đỏ, thái dương trơn mịn... Cậu không buông tha chỗ nào, không gián đoạn mà đặt xuống những nụ hôn nóng bỏng, cho đến cuối cùng, mới hôn lên đôi môi đối phương đã mong chờ từ lâu.

Còn chưa kịp chiếm lấy, đã bị đối phương phản công trước. Nụ hôn quen thuộc không tốn chút sức nào đã tìm thấy nơi mãi cảm của cậu, đầu lưỡi ẩm mềm liếm láp, còn mút lấy đầu lưỡi cậu.

Hàn Quý Bắc không tự chủ được mà thở hắt ra, trong tai Âu Dương Kính nghe như một tiếng thở dài.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Âu Dương Kính bị ép trên sofa, chấp nhận bị tập kích từ bên trên.

Lại một nụ hôn nữa, Hàn Quý Bắc nóng bừng bên tai đồng thời cảm nhận một luồng nhiệt quen thuộc chạy khắp cơ thể.

Không có xin sự đồng ý của đối phương, tay cậu tự động đi vào trong lớp áo choàng của đối phương, tìm thấy nơi hơi nhô ra, vừa nhẹ vừa mạnh mà xoa nắn. Đối phương kêu khẽ một tiếng, như đau đớn mà như van xin, giọng êm dịu đến mức khiến cậu không nhin được mà càng vồ về đầu ngực đối phương, cho đến khi người kia đẩy cánh tay, cậu mới giảm bớt lực.

Cấp trên vốn lãnh đạm nay hớn hển bên dưới cậu, vẻ lạnh lùng vốn có như đã tan biến, chỉ còn lại vẻ mặt ửng đỏ đầy khao khát.

Hàn Quý Bắc nhìn thấy người đàn ông bên dưới mình, trong lòng rất thoải mái, ham muốn lại càng kích thích, Âu Dương Kính là lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt ấy trước cậu.

Trước đây cho dù hai người có kịch liệt đến mức nào, bị giày vò vẫn là cậu, mà người sắm vai đùa giỡn vẫn luôn là anh ta hiện giờ đổi vai, cậu cũng khiến cho đối phương lộ ra vẻ ngượng ngùng như thế.

Bình tĩnh mà xem xét, vẻ mặt không biết nên làm sao của người kia, cùng với sự ửng hồng không thể ức chế ấy, đều khiến cậu thú vị.

Hai người quần quýt một chỗ, cho nên Hàn Quý Bắc có thể dễ dàng nhận ra đối phương đã có phản ứng, giống như mình. Cậu vòng tay xuống, cách một lớp áo choàng, dịu dàng âu yếm nơi cương cứng của đối phương, đối phương lại rên lên một tiếng, dùng chất giọng run rẩy khó khăn nói: “Đừng ở đây...”

“Vậy thì lên giường.” Cậu nâng người đàn ông tựa hồ mất hết sức lực, không nhận ra trên mặt anh ta nhất mắt có chút xấu hổ.

Âu Dương Kính cảm thấy mình quả thực rất mất mặt, quả thực đã sống uống phí ba mươi năm liền.

Chỉ là hôn rồi lại hôn, chỉ là sờ soạng mà thôi, căn bản không có làm gì, thế mà anh ta lại toàn thân rã rời, ngay cả tự đứng dậy cũng có chút khó khăn. Tựa hồ như bởi đối phương gần mình như thế nên có thể dễ dàng khiến bản thân mất hết khí lực.

Được đối phương quan tâm nâng dậy, Âu Dương Kính bối rối đến muốn chui quách vào cái lỗ nẻ nào đó cho rồi.

Giường đệm êm ái bị trọng lượng cơ thể hai người đàn ông làm cho lún xuống, Âu Dương Kính nhìn đối phương cởi bỏ áo choàng tắm của mình, tiện tay ném xuống đất, nhin không được mà nhắm mắt.

Bên tai truyền đến tiếng loạt xoạt, Âu Dương Kính trộm hé mắt nhìn, nhận ra Hàn Quý Bắc đang cởi quần áo.

Quần áo từng thứ từng thứ rơi xuống đất, đợi đến khi Hàn Quý Bắc toàn thân trần trụi, Âu Dương Kính đáy lòng bỗng hồi hộp, có chút muốn dừng lại, rồi lại cực lực kiềm chế mình.

“Anh.. Căng thẳng phải không?” Giọng nói quen thuộc hỏi như vậy.

Âu Dương Kính cúi đầu, không thừa nhận cũng không bác bỏ, gần như là cam chịu.

Sau đó, nghe thấy đối phương cười khẽ.

Vừa tức giận muốn đấm cho đối phương một cú, thì trong nháy mắt lúc ngẩng đầu lên, anh ta rút cuộc nhìn thấy rõ vẻ mặt của đối phương sau khi nói xong.

Có chút chua xót, có chút dịu dàng... Là nét nhu hòa, cảm xúc bình thường vốn không biểu lộ.

“...Là lần đầu sao?”

Âu Dương Kính nhìn đối phương, không rõ đối phương vì sao lại có thể hỏi trực tiếp như vậy. Chính là anh ta lúc này hoàn toàn quên mất, bản thân lúc trước ở trên giường cũng đã từng nói những câu còn trực tiếp hơn, câu trả lời của đối phương luôn là vẻ cự tuyệt.

Hàn Quý Bắc vươn tay, nhẹ xoa gò má trơn nhẵn, cảm thụ nỗi thẹn khó che giấu của người kia, ngón tay nhẹ lướt qua yết hầu, bàn tay chậm rãi cử động, chậm rãi nâng cái cảm nhẹn của đối phương, sau đó cong ngón cái, có chút giống như vô tình mà chạm vào cảm đối phương.

Âu Dương Kính không khỏi chau mày, cứ cái đà này, có vẻ Hàn Quý Bắc tiếp theo sẽ hôn, chính là động tác thả rồi lại bắt như thế kia, thể hiện rõ là muốn xem biểu hiện không biết làm sao của chính anh ta. Anh ta không thích như vậy, giống như Hàn Quý Bắc là thợ săn, còn anh ta chính là con mồi của đối phương, chỉ có thể vừa chạy vừa đợi đối phương tóm lấy mình.

“Có muốn hôn không?” Hàn Quý Bắc tựa hồ rất muốn trêu đùa.

Trên thực tế, cậu chính là cảm thấy, cái vẻ quần bách không biết nên làm gì của đối phương thực đáng yêu.

“...” Âu Dương Kính có chút nổi giận, rồi lại không thể không im lặng. Cự tuyệt không phải ý định của anh ta, nhưng đồng ý cũng không phải tác phong anh ta vốn có.

Cảm giác như bản thân bị đối phương đùa giỡn, nhưng từ lúc đứng ở trước cửa nhà đối phương, anh ta đã đánh mất quyền chủ động.

... Những người yêu trước, nhất định phải chịu khổ.

“Để tôi hôn anh...” Đã muốn là không hề hỏi ý kiến, Hàn Quý Bắc nói xong, liền tiến tới hôn lên môi đối phương.

Mà người kia cũng không có cự tuyệt cậu, cũng không cự tuyệt đầu lưỡi cậu tiến vào miệng.

Theo bản năng mà dịu dàng hôn đối phương, cảm giác đối phương có hưởng ứng lại, Hàn Quý Bắc thấy hạnh phúc, càng kìm không nổi ý muốn biểu hiện nhiệt tình của mình.

Hôn một lúc lâu, Âu Dương Kính mới nhận ra mình không biết từ khi nào đã bị áp đảo trên giường, tuy nói đây là mục đích ban đầu, nhưng việc chấp nhận mà không do dự thì vẫn có chút khó khăn.

Tay đối phương ve vuốt trên người anh ta, cuối cùng di chuyển xuống dưới, cầm lấy thứ đã hơi cương nóng rực mà chà xát. Âu Dương Kính kìm tiếng kêu, cảm giác Hàn Quý Bắc hôn dọc theo cổ anh ta xuống dưới, cuối cùng ngậm lấy đầu ngực, dùng sức mút.

Âu Dương Kính nhắm mắt căng người, cắn chặt môi dưới.

Nơi căng cứng bị xoa nắn không chút tiếc thương, mang đến một cảm giác thoải mái cực kỳ khác với việc được đối xử dịu dàng. Âu Dương Kính chỉ có thể cảm giác nơi ấy của mình được ve vuốt càng ngày càng nóng, giống như máu toàn thân đều dồn xuống vậy.

Hàn Quý Bắc nhận ra nơi mình đụng chạm dần dần ẩm ướt, vì thế không chút do dự dùng ngón tay vỗ về điểm mẫn cảm phía trước, đổi lại là tiếng rên không kiềm nổi của đối phương, cùng với phản ứng run lên kịch liệt của cơ thể.

Miệng vẫn như cũ liếm mút đầu ngực đối phương, nơi nhỏ bé ấy bị cậu mút đến sưng lên, ngay cả màu sắc cũng từ màu nâu vốn có chuyển sang màu son. Trước kia không có đụng chạm kỹ cơ thể đối phương, nên đến giờ mới biết, đầu ngực đối phương thực rất mẫn cảm.

Chính là bị mút mạnh một chút, liền cong người không chịu nổi một tiếng, Hàn Quý Bắc cảm thấy Âu Dương Kính mê người đến khó hiểu.

Đồng thời, cảm giác cái chốt khổng lồ chế ham muốn trong đầu đã mở cái “tách”.

“Nhẹ một chút...” Giọng Âu Dương Kính vang lên cùng chút run rẩy.

Hàn Quý Bắc không trả lời, chỉ hôn lên mặt trong đùi rõ ràng là rất mẫn cảm của đối phương, để lại trên đó một dấu hôn, ngón tay dính chất bôi trơn, bắt đầu nhẹ nhàng mà mân mê cửa huyệt khép chặt.

“Thả lỏng người đi, của anh chặt quá.” Hàn Quý Bắc cắn cắn bắp đùi đối phương, lưu lại dấu răng nhằn nhật, khổng lồ lực vô cùng tốt, tuy có đau cũng không cần dứt da đối phương.

Âu Dương Kính từ từ nhắm hai mắt, không dám nhìn chuyện sắp xảy ra tiếp theo.

Chính mình từ bỏ tự tôn, từ bỏ kiêu ngạo, không phải vì giây phút này sao? Chính là phải tỏ rõ lòng thành của mình. Cho dù là phương thức này...

Ngón tay thon dài chậm rãi tiến vào cửa huyệt chặt cứng, không chút bất ngờ mà khuếch trương, ý đồ mở rộng để tiến vào hành lang.

Âu Dương Kính nắc lên, cắn chặt răng. Nơi ấy bị dị vật xâm lấn tạo cảm giác thực sự khổ sở, không chỉ đau đớn, mà còn có cảm giác nhục nhã khi cơ thể bị xâm phạm... Ngón tay đối phương ngừng co rút, khi Âu Dương Kính đang kiềm chế, lại nhận ra có gì đó ướt mềm bao lấy thứ phía trước vừa mới bắn một lần của anh ta.

Là Hàn Quý Bắc thay anh ta... khẩu giao.

Thứ phía trước bị mút lấy, huyết chật hẹp phía sau từng chút từng chút bị ngón tay người kia cương quyết khai thông, một bên là khoái cảm, một bên là đau đớn, hai loại cảm giác kích thích hoàn toàn tương phản lại khiến Âu Dương Kính một lần nữa cương.

Cho dù nhắm hai mắt không nhìn tới chuyện đang xảy ra, mặt anh ta vẫn nóng lên.

Hai chân đặt trên vai đối phương, nơi cực kì kín đáo, cực kì không muốn ai nhìn thấy lại bại lộ, loại khó xử đến khôn quần này vẫn là lần đầu anh ta trải qua.

Phía trước được liếm mút thật sự khoan khoái, Âu Dương Kính nhận ra nơi đó của mình lại dần tiết chất lỏng, rồi trên phía sau cảm thấy trướng đau, không biết đối phương đã cho mấy ngón tay vào, cảm giác đau xót xa lạ dọc theo xương sống mà chạy vụt lên não.

Đầu đầy mồ hôi, mặc kệ là của bản thân, hay là của đối phương... Anh ta đau đến đổ mồ hôi lạnh, còn đối phương đại khái là chịu đựng đến một đầu đầy mồ hôi nóng.

Hàn Quý Bắc thực sự dịu dàng, theo màn dạo đầu dài dằng dặc, đến khi bản thân anh ta bắt đầu tiên, không biết qua bao lâu, mà đối phương đã có ý cẩn thận âu yếm anh ta, thậm chí vì nhận ra anh ta quá căng thẳng mà kéo dài thời gian khuếch trương.

Nhớ lại quá khứ, bản thân cùng đối phương khi lên giường, tuyệt đối không có chuyện dạo đầu lâu như vậy. Đầu là đàn ông, đương nhiên đều biết dự vọng đã sinh thì khó có thể nhẫn nại, mà lúc bản thân chủ động, cũng chưa bao giờ cẩn thận âu yếm đối phương như vậy mà khi đối phương đã đáp ứng, anh ta bình thường không có khả năng chờ đợi lâu cho lắm, có thể cho vào được hay không đều không lường lự.

Nhưng mà Hàn Quý Bắc dịu dàng như vậy, có thể bởi vì đây là lần đầu của anh ta, nhưng mà vô luận thế nào, Âu Dương Kính cũng biết ơn sự dịu dàng giờ phút này của đối phương, đó là điều hiện giờ anh ta cần nhất.

Ngón tay chậm rãi rút ra, thay bằng một thứ cứng lớn ngay giữa háng anh ta, Âu Dương Kính từ từ nhắm mắt, lại khiến cho giác quan toàn thân càng thêm mãnh cảm, đối phương làm một động tác nhỏ cũng đều cảm thấy vô cùng rõ ràng.

Khoang miệng mềm ẩm của người kia buông dự vọng của anh ta ra, Âu Dương Kính khó chịu mà run một chút. Dự vọng kia vẫn còn gồng gượng, không chút phát tiết, khi này còn được liếm mút lấy lòng, cho nên đến giờ đã hưng phấn đến không thể nhịn.

Còn chưa kịp phản ứng gì, thất lưng đã bị người kia nâng lên, ở bên dưới chèn một cái gối mềm, lót phần eo anh ta.

Không phải trẻ con ngây thơ, cũng không phải chưa từng quan hệ, anh ta đương nhiên biết Hàn Quý Bắc kế tiếp sẽ làm gì. Nhưng biết cũng chỉ để biết, căng thẳng lại vẫn không dừng được.

Thứ nóng bỏng cương cứng ấy thử cọ nhẹ nơi cửa vào, Âu Dương Kính toàn thân run rẩy, sau đó cảm giác thứ kia đẩy cống vào, theo sự trơn trượt mà tiến tới.

Đó là thứ mà ngón tay cũng không thể sánh nổi về sự thô chắc, ngay sau khi bị tiến vào anh ta đau đến khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Cảm giác trên trán lại rùng rùng mồ hôi lạnh, mà thứ kia của bản thân đang chờ phát động cũng có chút xiu xuống.

Anh ta chưa bao giờ biết, bị người đàn ông khác tiến vào, lại thống khổ như thế, thống khổ như có thể chết ngay đi được.

“Rất đau sao?” Hàn Quý Bắc đưa tay xoa nhẹ gò má tái nhợt của đối phương, thay anh ta lau mồ hôi lạnh, cùng những giọt lệ đang dần tích nơi khóe mắt.

Đại khái là rất đau, đối phương ngay cả môi cũng cắn đến rướm máu, bộ dạng thực yếu ớt.

“Đừng chịu đựng... Kêu lên cũng không sao đâu.” Cậu hôn môi người kia, chỉ hy vọng đối phương đừng cắn đôi môi đáng thương này nữa.

Âu Dương Kính nhìn cậu, trên mặt tràn đầy sự chịu đựng cơn đau, rồi gượng cười gượng: “Không sao, cậu tiếp tục đi.” Dứt lời, liền đưa chân vòng qua eo Hàn Quý Bắc, làm hành động thúc giục.

Âu Dương Kính thấy trong mắt Hàn Quý Bắc sự đau lòng, nhưng anh ta cũng biết đối phương kiềm chế cũng rất khó khăn, bởi vì thế nên không muốn đối phương kiềm nén, cũng không muốn đối phương vì sự đau đớn của mình mà áp chế ham muốn.

“Nhấn nại một chút.” Hàn Quý Bắc bắt đầu xâm nhập sâu vào cơ thể đối phương, lại không biết tâm tình lúc này của mình là gì. Chưa bao giờ biết hóa ra cấp trên luôn lãnh đạm cao ngạo lại có thể vì cậu nhấn nại đến mức này.

Người bên dưới vì cậu xâm nhập mà căng cứng người, Hàn Quý Bắc bị anh ta kẹp chặt, thiếu chút nữa phát tiết.

Cơ thể Âu Dương Kính vì *** mà ửng đỏ rất tự nhiên, nhưng sắc mặt vẫn là một màu trắng nhợt, Hàn Quý Bắc đưa tay, vuốt ve dọc vụng đã xù phân nửa của đối phương, không quên xoa nắn hai tinh hoàn. Mặt khác không vội đưa đẩy, ngược lại thứ đã hoàn toàn tiến vào kia không hành động gì thêm, chỉ là ghé lại hôn Âu Dương Kính.

Nếu bản thân phán đoán không sai, Âu Dương Kính hẳn là thích hôn cậu.

Quả nhiên, sau khi hôn, cơ thể đối phương thả lỏng rõ ràng, chỗ bên dưới cũng không kẹp chặt nữa, mà thứ kia đang được ve vuốt cũng dần cương lên.

Hàn Quý Bắc cũng thả lỏng, tuy ham muốn rất mãnh liệt, nhưng cậu không muốn làm tổn thương đối phương, cũng không mong đối phương chỉ có nỗi thống khổ để ghi nhớ.

Nghĩ là có thể, Hàn Quý Bắc mới hơi đẩy thất lưng, nhận lấy một tiếng kêu đau đớn của Âu Dương Kính.

“Vẫn rất đau sao?” Cậu nhìn Âu Dương Kính hỏi.

“Tạm tạm...” Âu Dương Kính nhú mày, sắc mặt vẫn tái nhợt.

Hàn Quý Bắc chậm rãi rút ra dọc vụng bản thân, chỉ chừa lại một chút trong cơ thể đối phương, từ phía sau nhanh chóng tiến vào, cảm nhận vách hang nóng mềm kia bao chặt lấy chính mình, không khỏi nóng lên, bắt đầu thông thả đưa đẩy.

Âu Dương Kính nhận ra hình ảnh trước mắt trở nên mơ hồ, không biết do mình rơi nước mắt hai bởi vì đau quá.

Chỗ bị xâm nhập nóng rát lại đau, dọc vụng phía trước tưởng đến đau, rõ ràng hết thấy đều khiến anh ta không thoải mái đến cực điểm, nhưng khi nhìn thấy lửa tình cùng khao khát trong mắt Hàn Quý Bắc, anh ta lại cảm thấy thực đáng giá.

Cá tính của Hàn Quý Bắc... Nói dễ nghe là hiền hòa, nói khó nghe chính là tùy tiện, cậu ở trước mặt anh ta chưa từng có chút biểu hiện ham muốn nào dư thừa, cho dù là ham muốn hưởng thụ vật chất, cho dù là đưa cậu ta mức lương thực nhiều cậu ta cũng không đổi sắc mặt, vẫn bình thản như cũ.

Nhưng Âu Dương Kính thực sự muốn biết, là khuôn mặt thật của Hàn Quý Bắc giấu bên dưới lớp mặt nạ vô hình, phàm là con người sống trên đời đều có dọc vụng, vô luận là tốt là xấu, dọc vụng là thứ gông xiềng nhân loại không thể thoát khỏi, anh ta muốn biết, thứ Hàn Quý Bắc thực sự muốn rốt cuộc là gì.

Từng chút từng chút đưa đẩy, chỗ bị ma sát không gián đoạn phát ra tiếng động *** mỹ ướt át, còn có tiếng va chạm cơ thể trầm đục.

Âu Dương Kính bị xâm phạm kịch liệt, nhưng không chống cự, chỗ bị vào ra liên tục đau muốn chết, đã mất đi cảm giác, chỉ có thể cảm nhận sự ma sát mãnh liệt tạo nên sức nóng.

Ngay trước khi bắt đầu phun chất dịch đặc quánh, cách không xa cao trào, tay người kia xoa nắn chỗ ấy, lực càng ngày càng mạnh khiến anh ta thoải mái đến mức phải kêu lên.

Khuôn mặt anh tuấn của người đầy mồ hôi kia có chút mơ hồ, theo động tác tiến lùi vẩy mồ hôi lên người anh ta, anh ta cũng không để ý, chỉ có thể cảm thấy máu toàn thân đều hướng về giữa hai chân, chỉ cần vượt mạnh vài cái, anh ta sẽ tới đỉnh... Chỉ cần một chút nữa...

Người kia phút chốc lại dừng tất cả động tác, Âu Dương Kính mở mắt nhìn, lại trông thấy cậu nhẹ cười, sau đó phát hiện tầm nhìn đã thay đổi.

Người kia nâng cơ thể anh ta lên, khiến anh ta ngồi trên đùi cậu, mà chỗ tiếp xúc của hai người lại càng thêm gần bó, Âu Dương Kính nóng mặt, không biết nhìn đi đâu.

Trước mắt là khuôn mặt tuấn tú của đối phương, khuôn mặt hơi ửng hồng, mang theo chút thỏa mãn, còn có chút khát khao.

“Tự mình làm... Được không?”

Nói như vậy, Hàn Quý Bắc không phủ nhận chính mình quá hà khắc với đối phương. Nhưng nói cách khác, cậu chính là muốn xem, đối phương có thể vì cậu làm việc ấy, chính là muốn biết, cấp trên cao ngạo đến tột cùng thích cậu đến đâu... Âu Dương Kính cắn chặt răng, lại một lần nữa cảm thấy thẹn đầy một bụng.

Đương nhiên không ngu đến mức không biết Hàn Quý Bắc đang thử anh ta, nhưng yêu cầu của đối phương thực sự rất... rất mất mặt mà.

Nhưng nhớ lại, quá khứ bản thân cũng đã từng yêu cầu đối phương chuyện này, đối phương làm được, bản thân vì cái gì lại không?

Âu Dương Kính dựa vào một sự quật cường không biết sinh ra từ đâu, hai tay nắm lấy bả vai Hàn Quý Bắc, cắn môi dưới, bắt đầu lên xuống vận vẹo eo mình, chiều theo đối phương.

Hàn Quý Bắc nhìn động tác của Âu Dương Kính, đáy lòng nóng lên, nổi lên một tâm trạng phức tạp.

Đối phương ngoan ngoãn phục tùng như vậy, đều xuất phát từ một câu yêu cầu của cậu...

Chỗ kết hợp càng ngày càng nóng, Âu Dương Kính cố di chuyển eo, khiến dục vọng của Hàn Quý Bắc tiến càng sâu hơn, càng khiến đối phương thoải mái hơn một chút, lại nhìn đến bàn tay đang nắm lấy thứ cương cứng giữa bụng hai người nhẹ nhàng xoa nắn.

Thứ kia của đối phương trong cơ thể anh ta càng ngày càng trưởng, cửa huyết bị ma sát nhưng lại mang đến một khoái cảm dị thường. Âu Dương Kính cả người run lên, cho tới giờ không ngờ rằng, chính mình có thể có được khoái cảm khi bị ra vào như thế...

Hàn Quý Bắc âu yếm thứ ấy của người kia, nhận thấy đối phương đã sắp lên đỉnh, lập tức bóp nhẹ vài cái, khiến người kia cúi đầu rên rỉ, phun đầy chất lỏng nóng rực khắp bụng cả hai.

Sau cơn cao trào, Âu Dương Kính dừng động tác, toàn thân vô lực ngồi trong lòng cậu, không nhận ra thứ nóng cứng kia vẫn còn trong cơ thể mình, chỉ có thể hé miệng thở dốc, hưởng thụ dư vị cao trào.

Trong nháy mắt khi không còn ý thức được gì, Âu Dương Kính nhanh chóng bị người còn chưa có thỏa mãn đẩy ngã xuống giường, cơ thể đã hoàn toàn thả lỏng chỉ có thể tùy ý cậu dùng sức xâm nhập mà không chống cự gì.

Bị kịch liệt đưa đẩy một hồi, Âu Dương Kính cảm thấy một sự ấm áp lan dần lan dần tới nơi bị ma sát, ngay trước khi cậu bất ngờ đẩy rồi bắn ra chất dịch nóng bỏng. Sau đó cảm thấy cơ thể vô lực của cậu thả xuống bên cạnh mình, ngay cả dục vọng đã hơi mềm cũng không rút khỏi người anh ta.

Bởi vì thấy như vậy cũng như cùng đối phương cảm nhận dư vị rất thoải mái, cho nên Âu Dương Kính cũng không đẩy người kia ra. Hai người yên lặng dựa vào nhau, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt cùng hơi thở dần bình ổn.

“Xin lỗi, đã bắn ở bên trong.” Tuy là giải thích, nhưng không biết vì sao Hàn Quý Bắc cảm thấy đối phương sẽ không giận.

“Không sao cả.” Vành tai người kia dù ửng lên, nhưng vẻ mặt lại vẫn như không có việc gì.

Giường nệm vốn trắng tinh bị bọn họ biến thành một đồng lộn xộn, trên đó có những dấu vết đáng ngờ, tựa hồ là dấu vết dịch thể của cả hai.

Âu Dương Kính nhìn giường của mình, không biết nói gì.

“Đi tắm rửa một chút nhé.” Hàn Quý Bắc nói, rõ ràng có ý mời mọc cấp trên.

Âu Dương Kính chần chờ một lúc lâu, rồi cuộc gật đầu.

9. Chương 9

Hàn Quý Bắc nghĩ bản thân đại khái vĩnh viễn sẽ không quên sáng sớm hôm ấy, khi tỉnh lại, người đàn ông ngủ bên cạnh cậu, vẻ mặt thực sự yên lặng.

Cậu xuống giường, nhặt lên quần áo của mình mặc vào, sau đó đến phòng tắm rửa mặt qua một chút, rồi rời phòng cấp trên.

Ngày hôm ấy là ngày nghỉ, không phải đi làm, cậu vì thế về nhà, thay quần áo, tắm rửa một cái.

Hàn Quý Bắc biết bản thân còn cần suy nghĩ thêm, vô luận thế nào, về cấp trên, cậu còn muốn nhiều hơn thế.

“Em đang làm gì thế?”

“A?” Hàn Quý Bắc ngẩng đầu, chỉ thấy Hàn Trọng Nam đang huơ tay trước mặt cậu.

“Làm trò ngốc gì đó” Hàn Trọng Nam tức giận lắc đầu, vẻ mặt lại không có chút giận.” Còn chút thời gian thôi, rốt cuộc phải mua cái gì?”

Hàn Quý Bắc phục hồi lại tinh thần, mới nhớ mình đang cùng anh trai đứng trong công ty bách hóa với mục đích là mua quà cho sinh nhật sắp tới của đứa cháu nhỏ.

“Mua cái gì đây?” Hàn Trọng Nam dòm khắp nơi, vẻ nôn nóng.

“Vội như vậy làm gì, năm trước cũng đâu thấy anh quan tâm đến sinh nhật Thời Anh như vậy đâu.” Hàn Quý Bắc không quan tâm nói.

“Em biết cái gì? Anh năm nay cẩn thận như thế vì năm nay nó đã sang tuổi mười bốn rồi.” Tuy ở ngoài mặt lạnh nhạt, nhưng có người đã nói trên thực tế đó lại là quá cưng chiều con.

“Mười ba với mười bốn khác gì nhau?”

“Gì thì cũng rất quan trọng!” Hàn Trọng Nam thẹn quá mà gào lên tức giận, nhưng tất nhiên đã phải hạ âm lượng xuống rồi.

“Được rồi, được rồi.” Hàn Quý Bắc hướng ứng cho có lệ.” Mua laptop nhé?”

“Năm ngoái tặng rồi.” Hàn Trọng Nam chán nản nhìn thẳng em nhà mình.

“Chúng ta cứ đi dạo trước rồi tính sau.” Hàn Quý Bắc đề nghị.

“Cũng được.” Hàn Trọng Nam đồng ý, vì thế hai anh đàn ông tiện thể lượn khắp các quầy trong công ty bách hóa.

Nhưng sau khi lượn phượn hết các nơi, bọn họ vẫn không thể mua nổi quà cho đứa nhỏ nhà mình.

“Làm sao giờ?”

“Không biết.” Hàn Trọng Nam vò tóc, hướng ra cửa.

Hàn Quý Bắc bỗng đưa tay kéo anh ta lại.” Anh chờ chút.”

“Làm gì?”

“Mình qua bên kia xem.” Cậu tiện tay chỉ vào một quầy đồ hiệu.

“Em muốn mua túi hàng hiệu cho nó hả?” Hàn Trọng Nam vẽ mặt hồ nghi.

“Dù sao cũng có nhiều kiểu cho con trai, có thể mua ví da hay cái gì đó cho nó.”

Hai người đi qua, chia nhau đi xem các thứ trong quầy.

“Anh Hàn?”

Chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hàn Quý Bắc trong đầu trống rỗng.

Người con trai trước mắt khuôn mặt vẫn thanh tú, nhã nhặn như cũ.

“Em sao lại ở đây?” Không thể nói là không ngạc nhiên, Hàn Quý Bắc vẫn cố gắng trấn định tâm tình của mình.

“Em theo bạn đến đây mua đồ.” Thạch Quân Cận đưa ngón tay chỉ, mấy cô cậu trẻ tuổi đang đứng gần đó nói chuyện vui vẻ.

“Như vậy sao...” Hàn Quý Bắc chỉ nói ba chữ này, liền không biết nói gì tiếp.

Nhìn tình nhân trước kia, cậu cũng không còn xấu hổ, ngay cả cảm giác đau lòng khi chia tay cũng đã biến mất. Vì vậy lâu sau đó, cậu mới phát giác mình kì thật hiếm khi nghĩ về tình nhân cũ.

“Lúc ấy, thật sự xin lỗi.” Cậu trai về áy náy, hơi cúi đầu.

“Không cần giải thích, chuyện này là quá khứ rồi.” Hàn Quý Bắc cười, đưa tay nhẹ vò tóc đối phương.

Đối phương lại nghiêng đầu, cup mắt, vẽ mặt có chút đau thương.

“Không, em vẫn chưa cùng anh nói rõ ràng, thật sự xin lỗi... Khi đó...”

“Đã không sao nữa rồi.” Hàn Quý Bắc đáp.

Thạch Quân Cận trên mặt giống như sắp khóc: “Người ấy... Thật sự đã nhiều năm. Em ở quán bar lúc nhìn thấy anh thật sự đã bị dọa một phen... Hai người, thật sự giống nhau...”

Hàn Quý Bắc trầm mặc, không nói một câu.

“Kì thật người ấy chỉ là bạn cùng phòng với em mà thôi, bọn em căn bản không có kết giao. Em thậm chí yêu anh ấy đã lâu, chính là anh ấy... Anh ấy vốn có bạn gái...” Thạch Quân Cận nén giọng, chau mày, vẽ mặt mất kiên nhẫn.

“Chuyện này không cần nói với anh.” Hàn Quý Bắc thờ ơ nói, trên mặt vẫn bình tĩnh.

“Em thật sự rất hối hận... Đã không nhân lúc anh ấy còn sống nói là em yêu anh ấy...” Thạch Quân Cận mở mắt nhìn Hàn Quý Bắc, hốc mắt bắt đầu đỏ lên.

Hàn Quý Bắc chần chờ, rốt cuộc đưa tay kéo đối phương qua, nhẹ ôm lấy đối phương, bàn tay vỗ vỗ an ủi trên lưng đối phương.

“Đừng khóc.”

“Vâng, thật xin lỗi...”

“Cũng đừng quá ân hận.”

“Ồ...”

Hàn Quý Bắc bắt đầu dĩ an ủi đối phương, cho đến khi đối phương ngừng nức nở. Nhưng không biết từ khi nào, người đi ngang qua đều nhìn qua phía bọn họ, thì thầm với nhau còn có vẻ mặt hoài nghi.

Đợi cho hình bóng đối phương đi xa, Hàn Quý Bắc lần đầu cảm thấy mình thật là người tốt, cư nhiên có thể tổ thái độ hiền lành đến vậy với tình nhân cũ.

“Yo!”

“Anh, anh đứng đó lúc nào vậy?” Hàn Quý Bắc không phủ nhận mình có bị hù chút ít. Vốn lúc chưa chia tay đã định dẫn Thạch Quân Cận về gặp anh trai, nhưng không ngờ lần đầu tiên anh trai thấy đối phương lại trong trường hợp này.

“Lúc em kêu cậu kia đừng khóc.” Hàn Trọng Nam cười cười, hướng về phía Hàn Quý Bắc một gói to.

“Anh mua xong rồi?”

“Ừ, đi thôi.”

“Em với cậu kia chia tay lâu chưa?” Hàn Trọng Nam thắt dây an toàn, khởi động xe.

“Ba tháng... Sao lại hỏi vậy?”

“Giờ không có bạn trai à?” Hàn Trọng Nam không buông tha mà truy vấn.

“Để làm gì, anh giới thiệu giúp em à?” Hàn Quý Bắc đùa.

“Đúng vậy.” Hàn Trọng Nam không chút do dự trả lời.

Trong xe thoáng chốc trầm xuống.

Sau một lúc lâu, vẫn là Hàn Quý Bắc mở miệng trước: “Như thế nào đột nhiên muốn giới thiệu giúp bạn trai cho em?”

“Anh gần đây có quen một người đồng tính, hình thức cũng không tệ, tuy cá tính có chút vấn đề, nhưng là người tốt.” Hàn Trọng Nam điềm nhiên nói, vẫn ổn định lái xe.

“Ông anh trai lần đầu tiên lại nói muốn giới thiệu bạn trai cho em nha...” Hàn Quý Bắc trợn mắt.

“Em cũng phải nghĩ xem mình bao tuổi rồi, nên ổn định cho tốt đi, nếu không em nói sau này anh làm thế nào đi gặp cha mẹ đã mất đây?” Hàn Trọng Nam bắt lực nhìn cậu.

“Sao giờ đã nói đi gặp cha mẹ, anh mới có ba mấy...” Hàn Quý Bắc nói xong bỗng nhiên ngừng lại.

Không biết có phải cậu nghĩ nhiều hay không, chính là lúc Hàn Trọng Nam nói những lời này, hình như là... nghiêm túc.

“Anh rất không yên lòng chính là em cùng Thời Anh, nó thì ổn rồi, ít nhất không thích đàn ông, chỉ còn em... Thật sự làm anh lo lắng.” Hàn Trọng Nam không chút đổi sắc nói, tay cầm lái nắm chặt, ngay cả các đốt ngón tay đều trắng bệch.

“Anh trai, anh...” Hàn Quý Bắc trong lòng sinh sự cảm bất an.

Anh trai nói mấy câu ấy như thế nào cũng giống như dặn dò trăng trối...

“Thế nào, muốn ăn cơm với người kia một lần không? Anh giúp em hẹn.”

“Không cần.” Hàn Quý Bắc thản nhiên từ chối: “Giờ có người theo đuổi em rồi.”

“Ai?”

“Ông chủ em.”

“Là anh ta à...” Hàn Trọng Nam hình như thở dài.

“Anh rốt cuộc sao vậy, nói đi nói lại mãi chuyện này...” Hàn Quý Bắc lo lắng hỏi.

“Con người họa phúc sớm tối, những lời này em chưa từng nghe sao?”

“Nghe rồi.” Hàn Quý Bắc thấy mi mắt giật một cái, nhin không được mà nắm tay lại.

“Chuyện gì tới lúc của nó thì vẫn phải đối mặt thôi.” Hàn Trọng Nam vẽ mặt hờ hững.

Hàn Quý Bắc trầm mặc, không nói nữa.

Cậu một chút cũng không muốn nghe anh trai nói những lời như vậy.

“Sao thế?” Giọng cấp trên vang lên.

“Không sao.” Hàn Quý Bắc miễn cưỡng cười: “Nhanh ăn đi thôi, đồ ăn nguội rồi.”

Âu Dương Kính buông đũa: “Nếu em có chuyện muốn nói, anh là một người đủ yên lặng để lắng nghe.”

Hàn Quý Bắc vẻ mặt hôm nay không thoải mái, giống như tâm tư hướng về chuyện khác, không ngừng thất thần...

“Em...” Hàn Quý Bắc dừng một chút, đành mở miệng: “Anh trai của em... Gần đây rất kì lạ...”

“Nếu cần giúp, cứ tìm anh.” Âu Dương Kính bình tĩnh hỏi han, vẻ mặt cùng lời nói đều ung dung, trong nháy mắt thôi nhưng lại khiến Hàn Quý Bắc an tâm khó nói lên lời.

“Cảm ơn anh, Tổng giám đốc. Nhưng mà không cần đâu, em có thể tự giải quyết.” Hàn Quý Bắc cười.

“Lúc này đừng gọi anh là Tổng giám đốc, kêu tên hay họ anh là được rồi.” Âu Dương Kính bất đắc dĩ nói.

Mặc kệ bao bao lần, Hàn Quý Bắc vẫn quen gọi anh ta chức danh khi làm việc... Không biết như thế có phải là thú vui của nhân viên, hay người ta không thích gọi tên mình?

“Xin lỗi.” Hàn Quý Bắc áy náy, trên mặt vẫn có ý cười.

Từ đêm hôm đó, bọn họ vẫn là quan hệ cấp trên cấp dưới như cũ.

Khi cậu còn chưa biết nên đối mặt thế nào với cấp trên, đối phương lại nói chờ câu trả lời của cậu, nhưng từ lúc ấy cũng một tháng rồi.

Hàn Quý Bắc cảm thấy trước tiên nên điều chỉnh cho tốt tâm tình của mình rồi mới đi gặp đối phương, thì Âu Dương Kính tựa hồ thực sự quyết tâm đợi câu trả lời của cậu, từ lúc ấy đã nén vẻ cao ngạo vốn có, cố gắng tiếp cận cậu.

Cậu tự nhận thấy mình không phải thánh nhân, sao lại không xao lòng vì cố gắng của đối phương chứ? Nhưng xao lòng là một chuyện, tình cảm lại là chuyện khác.

Hàn Quý Bắc không rõ mình có yêu đối phương thật không, cho nên tuy tâm tình đã ổn định, vẫn từ từ chưa có câu trả lời thỏa đáng cho đối phương.

Cậu chỉ biết, lòng mình không muốn tổn thương đối phương, không muốn biến Âu Dương Kính lại giống như với Trần tiên sinh lúc trước, giống như đứa trẻ trở trời trong đêm mà khóc lóc, cũng không muốn Âu Dương Kính khổ sở vì cậu mà uống say.

Cậu còn chưa nhận ra, nỗi yêu thương và xót xa của bản thân với Âu Dương Kính, đã sớm vượt qua sự đồng cảm của người bình thường.

“A...” Môi bỗng nhiên bị lấp đầy, Hàn Quý Bắc thở ra, nhắm mắt lại.

Gần đây thường bị cấp trên đánh lén, mặc kệ là chỗ nào, chỉ cần hai người ở bên nhau, đối phương sẽ không do dự hôn trộm cậu, có khi là hôn phớt, có khi là hôn lưỡi cuồng nhiệt.

Tuy chưa được hỏi đã bị hôn, nhưng Hàn Quý Bắc lại không chán ghét.

Hôn xong, đối phương lộ ra vẻ mặt ngại ngùng làm cậu xao lòng. Cấp trên vốn lãnh đạm tuy vẫn không đổi sắc, nhưng dần dần trước mặt cậu đã lộ ra nhiều loại biểu tình, dù là tốt hay xấu, quả thực giống như hoàn toàn tin cậy cậu.

Cảm giác tin cậy này khiến cậu không tự chủ được mà thấy vui mừng.

Môi, lại cảm nhận đầu lưỡi mềm ẩm nhẹ quét qua, khẽ đặt một nụ hôn phớt.

Chuyên tâm một chút.” Người đàn ông biểu tình không thay đổi nhiều, chính là Hàn Quý Bắc tinh tường nhận thấy đối phương có chút không tự nhiên.

Vào lúc này lại mải nghĩ việc khác, hẳn là bản thân không đúng rồi.

Nhưng không không chế được suy nghĩ của mình.

Rõ ràng ban đầu là làm việc, nhưng bất tri bất giác, trong đầu đều là chuyện của người kia, đối phương nói hay làm việc, thậm chí là một nụ cười hờ hững, trong đầu chất đầy mấy thứ ấy, bởi vì thế mà làm chậm trễ công việc, vẫn là lần đầu tiên từ lúc sinh ra đến giờ.

Cậu không thể khắc chế mình đừng nghĩ đến đối phương.

Đột nhiên, Hàn Quý Bắc cảm thấy bên hông mát lạnh, không khỏi mở mắt, nhìn đến người còn đang hôn mình đang kéo áo sơ mi của cậu xuống dưới, lộ ra phần eo. Mà ngón tay anh ta đang lướt trên lưng, có chút như vô tình mà chuyển động, mang đến chút nhồn nhột.

Miệng Hàn Quý Bắc bị anh ta nhiệt tình mút, nhưng cậu nhìn khuôn mặt anh tuần đang từ từ nhắm mắt lại kia, trong đầu choáng váng, ngực truyền đến cảm giác hơi đau.

Cho tới bây giờ vẫn không hiểu, lúc Âu Dương Kính hôn cậu, thường có vẻ mặt bất an và nghiêm túc như vậy. Là cậu khiến đối phương có vẻ mặt ấy sao? Bởi vì cậu xảo quyệt lần nữa không đưa ra câu trả lời thuyết phục, cho nên lúc người kia ôm cậu thì trên mặt cũng là biểu tình này...

Hàn Quý Bắc không dám thừa nhận chính mình vì sợ hãi nên chưa đưa cho Âu Dương Kính câu trả lời.

Tuy dấy lòng bởi vì không biết có thật sự yêu đối phương hay không nên chậm đưa ra đáp án, nhưng kì thật cũng không phải như thế.

Cậu sợ bản thân yêu Âu Dương Kính sâu sắc quá mức. Nếu thật sự yêu đối phương, lại bị đối phương vứt bỏ, cậu làm thế nào để sống đây? Sống ba mươi năm rồi, vẫn là lần đầu tiên, có loại tâm tình không lúc nào là không nghĩ đến đối phương.

Cho dù Âu Dương Kính bây giờ yêu cậu thì sao? Không ai dám chắc tình yêu ấy có thể duy trì bao lâu... Nhưng Hàn Quý Bắc sớm biết, chính mình là một kẻ tham lam, nếu bọn họ thực sự bên nhau, thứ cậu muốn không phải là một phút chốc ngắn ngủi, mà là cả đời, tồn tại vĩnh viễn suốt quãng đời còn lại của cậu...

Nói vậy, bởi cậu sợ mình bị tổn thương, sợ chính mình phải trả giá, cuối cùng là phải sống lẻ loi một mình.

Cô đơn như vậy, hiu quạnh đến vậy... Cậu không muốn lại phải trải qua.

“Sao vậy?” Âu Dương Kính tựa hồ phát hiện vẻ mặt khác thường của cậu, nên dừng nụ hôn lại.

Hàn Quý Bắc không trả lời, chỉ kéo tay đối phương, bình tĩnh hỏi: “Anh yêu em không?”

“Em biết rất rõ câu trả lời mà.” Âu Dương Kính luôn lạnh nhạt, vẻ mặt lại có chút tức giận.

“Anh yêu em không?” Cậu không để ý mà hỏi lần nữa, nhưng lúc này sắc mặt đối phương thực sự thay đổi.

“...Anh yêu em.” Âu Dương Kính vẻ mặt lãnh đạm, đồng thời nhìn thẳng: “Mặc kệ em có yêu anh không, dù sao thì anh cũng yêu em... Nói anh mặt dày theo đuôi cũng được, dù sao, dù sao anh...”

Hàn Quý Bắc trong nháy mắt giật mình.

Người đàn ông trước mặt trán đã hơi nổi gân xanh, cư nhiên lại dùng giọng chả ngọt ngào gì nói ra câu “Anh yêu em”.

Bản thân có lẽ đã bắt đối phương chờ lâu quá rồi...

“Anh sẽ yêu em bao lâu?”

“A?” Âu Dương Kính còn chìm đắm trong suy nghĩ, không nghe thấy đối phương hỏi.

“Anh sẽ yêu em bao lâu? Anh sẽ ở bên em bao lâu?” Hàn Quý Bắc nâng cao giọng, bình tĩnh nhìn ánh mắt đối phương.

Âu Dương Kính ngơ ngàng vài giây, lập tức mở miệng: “Nếu có một ngày em bắt đầu không còn thích anh, anh sẽ không quấn bên em thêm nữa.”

Hàn Quý Bắc nghi hoặc như cơn mây: “Quấn bên em?”

Âu Dương Kính hình như cảm thấy mất mặt mà quay đầu đi.

“Nếu em không thích anh, anh sẽ không miễn cưỡng ở bên cạnh em.” Chính là, vẫn sẽ tiếp tục yêu em, nhớ mong em.

“Cho nên, nếu em không thích anh, thì anh cũng không thích em nữa?”Hàn Quý Bắc cất tiếng hỏi.

“...Không, cho dù em không thích anh, anh vẫn sẽ yêu em.”

“Vì cái gì?” Hàn Quý Bắc hỏi, cảm giác trên mặt bắt đầu nóng lên.

Cậu biết bản thân chờ mong câu trả lời của đối phương.

Âu Dương Kính nhìn cậu, thật sâu, khiến Hàn Quý Bắc trong nháy mắt cảm thấy ánh mắt người đàn ông này tuyệt đối có khả năng mê hoặc lòng người.

“Bởi vì... Anh thấy vui thôi.” Âu Dương Kính hờ hững nói.

Hàn Quý Bắc ngẩn ra một lúc lâu, bên tai nóng như lửa đốt.

Cậu nhớ đến lời đối phương nói sẽ không miễn cưỡng ở bên cậu, rốt cuộc hiểu đối phương vì sao lại nói thế.

Âu Dương Kính không muốn cậu nghĩ tình cảm của anh ta chính là một loại gánh nặng. Bất luận có phải là thật sự yêu hay không, cũng không phải chuyện Hàn Quý Bắc phải bận tâm, vì căn nguyên vốn là “Anh ta thấy vui” mà thôi.

Âu Dương Kính không cần Hàn Quý Bắc chịu trách nhiệm với tình cảm của anh ta, cũng không định hoàn trả cho tình cảm ấy.

Người kia cái gì cũng không cần, cũng không định đòi hỏi gì ở cậu, anh ta nói yêu cậu chính bởi vì “Anh ta thấy vui”, hiểu cách khác, cho dù Hàn Quý Bắc không yêu anh ta, anh ta cũng vẫn như cũ mà yêu Hàn Quý Bắc.

Đó không phải đòi hỏi được đáp lại, chỉ thuần túy là yêu, không có mục đích gì, không có rắp tâm gì, không phải vì muốn cùng cậu lên giường, cũng không phải muốn có được thứ gì từ cậu, càng không phải muốn giữ lấy cậu... Cấp trên của cậu, người đàn ông từ trước đến giờ luôn lãnh đạm, vốn vẫn ngây thơ như thế.

Hàn Quý Bắc cắn môi, cố áp chế cảm xúc đang dâng đầy trong lòng.

Tình cảm đến như hồ nước sâu, chỉ cần thấy xuống viên đá nhỏ, là sẽ gợn sóng... Chỉ cần châm chút lửa, liên tục tăng nhiệt độ, cuối cùng sẽ có một ngày nhờ đó mà sôi trào.

Âu Dương Kính không suy nghĩ nhiều đến thái độ của cậu, cũng không hề nghĩ đến một con đường để lui, khiến cõi lòng vốn cô quạnh lạnh lẽo của Hàn Quý Bắc chợt ấm lên, cơ hồ không thể nói nên lời.

Lần đầu tiên có người đối đãi như vậy với cậu.

Đối đãi cẩn thận như vậy, yêu thương như vậy... Với cậu.

Trong đầu trống rỗng, Hàn Quý Bắc chỉ biết mình lại bị hôn, lại bị ôm chặt.

Con người rất trân trọng cậu ấy ở ngay trước mắt, dùng vẻ mặt tựa như thương yêu mà nhìn cậu.

Hàn Quý Bắc biết Âu Dương Kính luôn không nói dối, không phải vì không thể, mà bởi vì anh ta coi thường. Người ấy chính là như thế đấy, so với lừa gạt không đứng đắn, chi bằng tự tin mà nói ra sự thật, sau đó kêu ngạo mà đối mặt với sự thật ấy.

Người như thế... Nói ra câu “Anh yêu em” như thế.

Hàn Quý Bắc không biết nên định nghĩa luồng nhiệt đang cuộn trong ngực mình là gì, nhưng tận đáy lòng rất rõ ràng, bản thân thực sự rất yêu Âu Dương Kính.

Không phải vì đối phương để cậu ôm, cũng không phải vì đối phương rất tuần tú tao nhã, lại càng không phải vì đối phương yêu cậu.

Chỉ bởi vì, người ấy là Âu Dương Kính, trời sinh đã lãnh đạm, luôn coi mình là trung tâm, nói chuyện thẳng tưng chính là Âu Dương Kính. Chỉ bởi thế mà thôi.

“Thật sự quá kiêu ngạo... Cái gì mà “Bởi vì anh thấy vui thôi” hả?” Hàn Quý Bắc cúi đầu, không nhìn đối phương.

Âu Dương Kính vẫn lãnh đạm như cũ, trong mắt lại là tia bất đắc dĩ. Anh ta vươn tay, nâng cằm đối phương, lại nhận ra đối phương kì thật đang cười.

Cười đến mức khóe mắt trở nên ướn ắt, mà khóe môi vẫn cong lên hạnh phúc, anh ta chưa bao giờ thấy Hàn Quý Bắc cười như vậy.

“... Anh rốt cuộc muốn gì ở em?” Lúc hỏi như vậy, Hàn Quý Bắc thấy tia kinh ngạc rồi nhanh chóng biến mất trong mắt đối phương, rồi lại khôi phục về bình tĩnh vốn có.

“Anh cũng không rõ.” Âu Dương Kính thận trọng nói.” Chỉ là muốn biết một chuyện...”

“Muốn biết cái gì?” Hàn Quý Bắc khó hiểu.

“Anh muốn biết, những điều em suy nghĩ.”

“...Là ý gì?”

“Trong lòng em, mong muốn nhất điều gì?”

...Mong muốn nhất điều gì? Cho dù đối phương biết đáp án đích thực, cũng không có ý nghĩa gì.

Biết đến thì sao? Không biết đến thì thế nào? Cái gì không phải của mình thì vĩnh viễn sẽ không có được.

“Anh vì sao lại muốn biết?” Hàn Quý Bắc khàn giọng hỏi.

Âu Dương Kính nhìn có vẻ bình tĩnh lạ thường:” Anh đoán được em muốn cái gì.”

Trải qua mấy tháng ở chung, anh ta tựa hồ dần dần nhìn thấu đối phương. Anh ta rốt cuộc biết, đối phương không đòi hỏi gì, kì thật là do khó xử sợ đã mở miệng mà lại không có được, chính là sợ bị cự tuyệt bị đẩy ra, cứ bất an cùng trông trải gánh lấy loại sợ hãi khó xác định này.

Hàn Quý Bắc cảm thấy, ở trong mắt đối phương thấy được sự dao động của chính mình.

“Là thế ư? Vậy thì sao?” Hàn Quý Bắc bắt đầu không kiềm chế được:” Chẳng lẽ anh muốn nói anh nguyện cả đời ở bên em cho đến ngày anh chết sao? Loại chuyện này anh có làm được không?” Cho đến cuối, cậu hình như chỉ có thể gào lên.

Âu Dương Kính chính là nhẹ xoa gò má cậu, sau đó rút tay về.

“Chuyện này muốn để em quyết định.”

“Cái gì?” Hàn Quý Bắc hơi trừng mắt.

“Muốn hay không muốn anh cả đời ở bên em, quyền quyết định là ở em.” Âu Dương Kính kiên định nói, ánh mắt sắc như muốn nhìn sâu vào cõi lòng Hàn Quý Bắc.”... Muốn, hay không muốn?”

“Em...” Hàn Quý Bắc chỉ nói được một từ “Em” liền ngậm miệng lại.

Cậu không biết nên trả lời đối phương như nào. Trả lời “muốn” hay “không muốn” thật ra rất đơn giản, nhưng câu hỏi của Âu Dương Kính tuyệt đối không đơn thuần chỉ là hỏi.

“Nhưng trước khi trả lời, anh muốn em nhớ kĩ một chuyện.” Âu Dương Kính giọng thật hồ hởi, nhưng đồng thời cũng thật rõ ràng: “Nếu em thật sự hy vọng anh cả đời ở bên em, thì em cả đời cũng phải yêu anh.”

Hàn Quý Bắc nhìn đối phương, cảm giác lông tơ sau gáy nháy mắt dựng hết lên. Loại khí thế đáng sợ này thích hợp để thông báo như thế này à?

“Nhưng mà, anh không phải yêu em sao?”

“Đúng thế, nhưng đây với đó là hai việc khác nhau. Nếu em không yêu anh, thì anh cũng không miễn cưỡng ở bên em.”

“Anh...” Hàn Quý Bắc nghẹn lời.

Cậu có ngu đến đâu cũng nghe ra, đối phương đang ép cậu tỏ thái độ.

Âu Dương Kính cũng không thèm để ý xem có ở bên cậu hay không, chính là vẫn yêu cậu. Nhưng bản thân biết đối phương yêu mình đến vậy, làm sao lại không muốn đối phương ở bên mình đây?

Việc đã đến nước này, chỉ còn vấn đề duy nhất: Hàn Quý Bắc rốt cuộc có yêu Âu Dương Kính hay không?

“Hiểu rõ thì hãy trả lời.” Âu Dương Kính nhẹ nhàng buông một câu.

Hàn Quý Bắc sững sốt một chút, lộ ra nụ cười khổ.

“Anh thật sự không biết sao? Đương nhiên là em yêu anh.”

Không biết có nên nghi ngờ bản thân nghe nhầm hay không, nhưng ba chữ “Em yêu anh” trong nháy mắt vẫn khiến Âu Dương Kính lộ ra vẻ không thể tin nổi, vài giây sau thì trong lòng vui mừng đến nỗi không nói nên lời.

Anh ta vẫn nghĩ, Hàn Quý Bắc bình thường giống như hồ ly xảo quyệt ấy, sẽ không khinh địch mà tự thừa nhận tình cảm, xét ở khía cạnh khác, kỳ thật Âu Dương Kính đã quên mất trong lòng Hàn Quý Bắc vốn cô đơn cùng bất an, quên mất đối phương kì thật rất muốn được yêu.

“Kia là vẻ mặt gì? Không tin sao?” Hàn Quý Bắc cười cười.

“Không phải. Chỉ là không nghĩ, em lại thừa nhận thật.” Âu Dương Kính thẳng thắn nói.

“Nếu em yêu anh, thì anh sẽ không bỏ đi?”

“Đúng. Nếu em không tin, muốn kết hôn cùng đăng kí cũng không vấn đề gì, muốn tới Hà Lan làm lễ cưới cũng có thể, để cho toàn thế giới biết cũng không sao.” Có lẽ là rất vui, Âu Dương Kính hiếm khi nói nhiều đến vậy, trên mặt còn mang theo hăng hái cùng sốt ruột không che giấu.

Hàn Quý Bắc bỗng dưng muốn cười.

Bắt đầu từ khi nào, mà cấp trên lại thành người có thể nói ra “Kết hôn”, “Đăng kí” các kiểu như thế?

Biến đổi không thể che giấu này, tựa hồ như đều vì cậu. Để cậu không còn vì chuyện này mà ngẫm bất an nữa.

Theo cá tính của Âu Dương Kính mà nói, nguyện ý đưa ra đề nghị này, cũng nguyện ý cùng cậu lấy thân phận đồng tính mà đứng trong lễ đường, nhận chúc phúc cùng thóa mạ của người đời, đồng thời cũng đem chuyện bọn họ ở bên nhau công bố đến nhiều đời sau.

Phải cần bao nhiêu dũng khí cùng giác ngộ, mới có thể khiến Âu Dương Kính nói ra chuyện như thế với cậu?

Hàn Quý Bắc suy đoán, không khỏi trầm mặc, trong lòng vẫn vui mừng vì mấy câu của đối phương.

Cứ thế mà kết luận, Âu Dương Kính nguyện ý “cả đời” hoàn thành mong muốn của Hàn Quý Bắc.

Anh ta biết Hàn Quý Bắc muốn không phải là lén lút mà là quang minh chính đại, không phải vui vẻ chốc lát mà là cả một đời.

Không phải chỉ có phụ nữ mới cần hứa hẹn, đàn ông cũng cần không kém. Âu Dương Kính rất rõ chuyện này, cho nên mới nguyện ý nói vậy.

Anh ta không muốn đối phương bất an, cũng không muốn đối phương tủi phận.

Hàn Quý Bắc là người anh ta yêu nhất, mà anh ta luôn muốn cậu vui vẻ. Nếu kết hôn hay đăng kí có thể khiến đối phương an tâm, công bố quan hệ của bọn họ có thể khiến đối phương cảm thấy yên ổn, như vậy Âu Dương Kính đương nhiên rất vui vẻ mà làm.

“Em vừa nghĩ, anh có phải yêu ai liền biến thành chàng ngốc luôn không?” Hàn Quý Bắc mỉm cười, nói chọc ngoáy.

Với ý tưởng của Âu Dương Kính Hàn Quý Bắc rất cảm động, nhưng đối phương căn bản không có lo gì đến hoàn cảnh bản thân, vạn nhất nhận lấy kết cục thân bại danh liệt, chẳng lẽ vẫn nghĩ là anh ta thấy vui thôi sao?

“Không có.” Âu Dương Kính bình tĩnh phản bác, trong lòng cũng đại khái hiểu được Hàn Quý Bắc nói đúng.

Anh ta vốn là thế, từ nhỏ đã thế, chỉ có thể thích duy nhất một thứ gì đó, cũng chỉ có thể thích một người, kiểu cố chấp quá đáng đến mức này cũng không phải điều Hàn Quý Bắc có thể nghĩ ra.

“Nhưng mà, ngốc nghếch đến quá ư là đáng yêu.” Hàn Quý Bắc nói rất khẽ, lại hàm chứa ý cười không che giấu.

Âu Dương Kính nhất thời trợn mắt.

Từ nhỏ đến lớn, ngoài cha mẹ, thật đúng là chưa có ai dám nói anh ta đáng yêu.

Nhưng cũng không giạt mình bao lâu, sau một lúc, Âu Dương Kính đã bị đối phương hôn nhiệt tình.

Sau đó môi lưỡi quấn lấy nhau, thật lâu, không thể cưỡng lại.

10. Chương 10

“Anh trai, anh...”

“Làm sao vậy?” Người đàn ông tùy ý liếc cậu một cái.

“Anh... Anh có phải bị bệnh nan y rồi không?” Hàn Quý Bắc cố lấy dũng khí hỏi ra miệng.

Gần đây ngẫu nhiên nhìn thấy cảnh Hàn Trọng Nam nuốt thuốc con nhộng hoặc thuốc viên, cậu không chấp nhận được đối phương không có chuyện gì xảy ra.

Người đàn ông nhìn cậu, đột nhiên phì cười: “Em nói nhầm gì đó? Anh nhìn qua giống người bị bệnh nan y sao?”

Hàn Quý Bắc ngây ra, hấp tấp nói: “Anh trai, đừng dối em, anh gần đây rất kì quái...”

“Anh kì quái làm sao?” Hàn Trọng Nam khó hiểu hỏi lại.

“Anh uống thuốc liên tục, không phải sao?”

“Em nói... Thuốc?” Hàn Trọng Nam nghi hoặc nhắc lại: “... Cái đó là vitamin mà.”

“Vitamin?”

“Người ta tặng anh, nói uống vào có thể chống lão hóa.” Người đàn ông nói, trên mặt lộ ra ý cười thản nhiên.

“Anh... Nhưng mà không phải hôm trước anh dùng cách nói giống như dặn dò trăng trời nói muốn giới thiệu bạn trai giúp em sao?” Hàn Quý Bắc gào lên đầy kích động.

“Cái đó thì...” Hàn Trọng Ban cào cào tóc, cười nói: “Chỉ là đùa cho vui, ngẫu nhiên muốn em nghiêm túc xem xét về tương lai thôi.”

“Cái gì?”

“Đối với tương lai, bây giờ em thật sự muốn thế nào chưa? Anh ít nhất còn một đứa con, em thì sao? Cứ cô đơn đến chết như vậy sao?” Hàn Trọng Nam trầm giọng nghe thật bình tĩnh dịu dàng, mà cũng không chút lưu tình chỉ ra vấn đề.

Hàn Quý Bắc nóng đầu, không chút do dự thốt ra: “... Em không phải một mình.”

“Không phải sao?” Hàn Trọng Nam nhẹ giọng hỏi, rồi thật hiếm thấy, nhận được một nụ cười ngượng ngịu trên mặt Hàn Quý Bắc.

Sau đó anh ta vui mừng nhận ra, bản thân không còn cần phải ưu phiền bận tâm lo nghĩ cho cậu em trai này nữa, trách nhiệm đó, hiện giờ có thể chuyển cho người khác rồi.

Ở sân bay.

“Làm như vậy, thực sự không sao chứ?” Hàn Quý Bắc có chút lo lắng.

“Không sao cả.” Âu Dương Kính khẽ nói bằng giọng.

“Nhưng mà Chủ tịch có lẽ...”

“Không cần lo cho ông, ông không chấp nhận là chuyện của ông, anh không quan tâm.” Âu Dương Kính tức giận nói.

Hàn Quý Bắc nhìn người yêu trước mắt, hồi tưởng lại chuyện hôm trước.

Âu Dương Kính dẫn cậu về nhà gặp vợ chồng Chủ tịch đã sắp về hưu, nhưng Hàn Quý Bắc rất rõ là Âu Dương Kính căn bản không có nói trước với họ chuyện hai người đang quen nhau, thế nên khi cậu đứng trước mặt Chủ tịch mà tay thì bị Âu Dương Kính nắm lấy, thì vợ chồng Chủ tịch vốn từ đầu chào hỏi rất thân thiện với cậu phút chốc mặt xanh lè.

Trước đây Hàn Quý Bắc khi làm việc vẫn thường tiếp xúc thường xuyên với Chủ tịch khi ấy chưa về hưu, cho nên cha Âu Dương Kính vốn rất quen thuộc cậu, bất quá đứa con mình lại quen với hậu bối ưu tú trong công ty, chuyện này khiến Chủ tịch hoàn toàn rơi vào trạng thái không thể tin nổi.

Sau đó không khí lạnh đến nỗi sau khi bữa cơm im lìm chấm dứt, Âu Dương Kính liền kéo cậu bỏ đi.

Sau đó vài hôm, Chủ tịch đích thân gọi điện đến, nói Âu Dương Kính phải một mình về nhà, Hàn Quý Bắc không biết bọn họ rốt cuộc đã nói những gì, nhưng đại khái cũng có thể đoán ra, mà Âu Dương Kính về mặt còn lạnh nhạt hơn ngày thường cũng đồng thời thuyết minh lại kết quả cuộc nói chuyện.

Lúc ấy Hàn Quý Bắc đang đợi ở nhà Âu Dương Kính, sau khi đối phương trở về, chỉ thấy mặt đối phương không chút thay đổi nhưng trán thì gân xanh giật giật.

“Chúng ta đi Hà Lan đi.”

“A?” Hàn Quý Bắc ngây người tròn mắt.

“Đúng rồi, anh quên hỏi em trước.” Âu Dương Kính đưa tay vào túi, lấy ra một cái hộp nhỏ bọc vải nhung đen tuyền, trên mặt từ từ lộ ra nụ cười.” Em có đồng ý kết hôn với anh không?” Vừa nói, vừa mở hộp ra, bên trong có hai chiếc nhẫn bạch kim lấp lánh, tạo hình đơn giản trơn tru, không gắn kim cương.

“Cái, cái gì?” Tuy hoàn toàn không nghĩ sẽ được cầu hôn, nhưng Hàn Quý Bắc sau giây phút hoảng hốt cũng lập tức bình tĩnh lại.” Chúng ta không có quốc tịch Hà Lan, cho dù kết hôn, cũng không có hiệu lực pháp luật.”

“Không sao, anh là người Hà Lan, chỉ cần em kết hôn với anh là được rồi.” Âu Dương Kính thản nhiên nói, lại thấy người yêu đứng đối diện anh ta đang choáng váng.

“Anh lúc nào thì nhập quốc tịch Hà Lan thế hả?”

“Vừa sinh ra đã có rồi. Mẹ anh cũng có quốc tịch Hà Lan mà.” Âu Dương Kính nói: “Em còn chưa có trả lời chuyện anh nói.”

“Chuyện gì?”

“...Em có đồng ý kết hôn với anh không?”

“Em... đồng ý.”

Chần chờ một lúc, Hàn Quý Bắc mới nói ra được.

Hoàn toàn không nghĩ tới, bản thân là một người đàn ông trưởng thành lại có ngày được người đàn ông khác cầu hôn...

Nhưng Âu Dương Kính hiển nhiên bất mãn với chút do dự ấy của cậu.

“Em vừa rồi không muốn kết hôn với anh đúng không?”

“Không phải.”

“... Em cái gì cũng không cần lo, anh sẽ lo hết.” Âu Dương Kính bình tĩnh nói, gơ cái hộp về phía cậu. Tay đầu.”

Hàn Quý Bắc nghe lời vươn tay ra, để đối phương nhẹ ve vuốt ngón tay cậu, rồi sau đó lấy ra một cái nhẫn, đeo vào ngón áp út bàn tay trái của cậu.

Cảm giác lạnh lạnh của chiếc nhẫn lại khiến cậu thấy rất an tâm, sau đó cậu cầm chiếc nhẫn còn lại, cũng thay đổi phương đeo vào.

Âu Dương Kính nở nụ cười, Hàn Quý Bắc cũng cười.

Sau khi tổ chức lễ cưới đơn giản ở Hà Lan, Hàn Quý Bắc cùng Âu Dương Kính quay về biệt thự của nhà Âu Dương ở Anh, định hưởng một tuần trăng mật vui vẻ.

Nhưng mà sau vô số lần điện thoại réo, Âu Dương Kính rất quyết đoán mà tháo pin di động, cự tuyệt không nhận điện thoại của cha mẹ.

“Không lo sao? Điện thoại...” Hàn Quý Bắc dán trên giường, thở dốc.

Âu Dương Kính quay lại giường, nhẹ đưa tay vuốt cái trán đầm mồ hôi của đối phương.

Thắt lưng thon thả của Hàn Quý Bắc lơ lửng trong không khí, thành công mà khiến người kia thêm thưởng.

“Không có gì đâu, lúc này không cần lo cho họ.” Âu Dương Kính giọng dần trở nên khàn đặc, tay cũng bắt đầu không an phận mà hướng đến nửa phía trước bên dưới của đối phương sờ soạng.

Hàn Quý Bắc bị sờ đến run rẩy, yếu ớt rên một tiếng.

“Tay... Đang sờ đâu đó...” Loại tình huống này, Hàn Quý Bắc chỉ có thể vô lực phản đối.

Bởi vì trước đó đã lao lực một hồi rồi, cậu đến giờ vẫn mất hết sức lực, chỉ có thể xuôi lơ trên giường, chờ đến lúc khôi phục lại khí lực.

“Ở chỗ anh đang sờ thôi.” Tay người đàn ông không hề hối lỗi mà di chuyển: “Hôm qua em cũng sờ anh thế này.”

Hàn Quý Bắc nghe xong lời này không ngăn được mặt đỏ bừng lên, lúng túng nói: “Đừng nói to như vậy được không... Em không giống anh, ngón tay còn...” Lời tiếp theo, cậu không định trắng trợn nói ra mồm, bởi vì rất mất mặt.

“Rất thoải mái đúng không? Chẳng lẽ em không thích?”

“Cũng... Cũng không phải...” Giọng càng ngày càng nhỏ, Hàn Quý Bắc mặt tựa hồ muốn chôn luôn vào gối.

Biết đối phương ngược, Âu Dương Kính càng xấu xa mà ra tay, ép đối phương lộ mặt.

“Giờ mới bắt đầu ngược à? Có phải muộn quá rồi không?”

“Anh quan tâm em làm gì.” Hàn Quý Bắc có chút giận mà cắn tay đối phương, để lại một dấu răng tròn xoe.

“Lại còn cắn anh? Không trả thù thì không phải tác phong của anh.” Âu Dương Kính nói như vậy, trên mặt lại là nụ cười thần nhiên.

Anh ta quyết đoán mà lật chăn ra, khiến cho cặp đùi thon dài mê người của đối phương lộ ra.

“Em đoán xem anh muốn cắn chỗ nào đây?”

“Cái, cái gì... A...” Hàn Quý Bắc không chịu nổi mà rên rỉ, chỉ có thể nhìn người kia vùi vào giữa hai chân mình, khiến cho cậu bị kích thích mãnh liệt đến không thể kháng cự.

Người này, nhất định là điên rồi... Hàn Quý Bắc im lặng nghĩ, cho đến khi bị người kia kéo vào lửa dục, ham muốn kịch liệt đốt cháy cơ thể, sợi dây lý trí đứt cái phụt, khiến cho cậu bắt đầu chủ động đón nhận sự va chạm của người kia mới thôi.

11. Chương 11: Phiên Ngoại : Đêm Nóng

Ngay từ đầu sự tình phát sinh như thế nào, Hàn Quý Bắc kì thật không có ấn tượng gì mấy, chỉ lảng máng nhớ, cái đêm ấy, Âu Dương Kính lấy ra một chai rượu, muốn cậu uống cùng anh ta.

Hiện giờ nhớ lại, có lẽ đối phương cảm thấy cô đơn, suy cho cùng thì bản thân cậu sau đó có năm ngày công tác ở miền nam, nhưng mà Âu Dương Kính lúc đó, tuy vẻ mặt lãnh đạm, đôi mày lại như có chút ưu sầu mà chau lại, thực làm cậu đau lòng không thôi.

Bởi vì cảm thấy đối phương lộ ra vẻ mặt này thật đáng yêu, cho nên Hàn Quý Bắc thường không hay uống rượu mới đồng ý với lời thỉnh cầu trong im lặng tràn đầy đôi con ngươi của đối phương.

Ban đầu, cậu thực sự nghĩ đối phương chỉ muốn cùng nhâm nhi.

“...Sao vậy?” Người đàn ông liếc nhìn cậu, động tác trên tay vẫn nhanh nhẹn lưu loát.

Chất lỏng đỏ thắm chảy vào ly, ánh sáng vàng từ ngọn đèn thắm qua, trong trẻo đến khó nói lên lời.

Hàn Quý Bắc trong một giây có chút ngẩn ngơ, dừng lại ở động tác của người đàn ông khi đưa ly rượu qua, có chút mất hồn mà đón lấy cái ly lành lạnh.

“Quý Bắc?” Âu Dương Kính lại gọi.

Cậu lúc này mới giống như lấy lại tinh thần, hơi mở to mắt, giống như giờ phút này mới ý thức được mình không nên thất thần như thế.

“Xin lỗi.” Hai chữ này theo bản năng thốt ra, lại đổi lấy nụ cười khê của đối phương: “Không cần giải thích... Nếu thực sự muốn đền bù cho anh, đợi lát nữa thì chủ động hơn một chút đi.” Lời nói nghe lảng mạn ấy thoát ra từ đôi môi mỏng tao nhã kia, không biết vì sao lại sinh ra một bầu không khí gợi tình đến vậy.

Rõ ràng ngữ điệu bình thản, vẻ mặt hững hờ, vì cái gì bản thân lại vì câu nói của đối phương mà tim đập mãi thôi.

Hàn Quý Bắc nghĩ thế, thì đối phương đột nhiên nghiêng người qua làm cậu hơi hoảng.

Âu Dương Kính nhấp một ngụm rượu, đầu khẽ dựa trên vai cậu, mái tóc đen mềm chạm vào cổ, mang đến cảm giác nhồn nhột đến tê dại.

Từ góc độ này nhìn xuống, chỉ thấy hàng mi thật dài hơi cụp xuống của đối phương, che giấu chút thất vọng, hàng mi chau có vài phần ưu sầu hờ hững.

“Anh không vui à?” Hàn Quý Bắc hỏi như vậy, nhưng không mong anh ta trả lời. Đối phương trầm mặc dựa trên vai cậu, vẫn như cũ mà nhấp thứ rượu đỏ sẫm kia.

Đến chai rượu thứ hai, Hàn Quý Bắc ngã trên sofa, hai má hơi hồng, cảm thấy hơi say một chút.

Người đàn ông vẫn tựa vào người cậu, lẳng lặng không nói lời nào, gần như uống hết ly này đến ly khác thứ rượu đắt tiền ấy.

Đôi môi mỏng hồng nhạt trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp vẫn như ngày thường mang theo hơi thở hững hờ cố nén, làn da dưới làn áo trắng lại càng thêm nổi bật, đôi mắt trong veo bình tĩnh lộ rõ men say, ánh mắt long lanh như nước nhìn xa xăm, nhưng lại có chút như vô tình mà hấp dẫn ai đó.

Hàn Quý Bắc nhìn người đàn ông với tư thế mê người, ngay cả rượu cũng quên uống, chỉ ngơ ngác ngắm người yêu.

Rồi đối phương nhảy bèn phát hiện cái nhìn của cậu, khuôn mặt ngà ngà say đột nhiên cười, lại gần hôn lên môi Hàn Quý Bắc.

Đầu lưỡi thông thả xâm nhập giữa hai hàm, dọc theo răng nanh khẽ lướt qua, dừng lại một chút nơi hàm trên vốn mẫn cảm, có chút như vô tình liếm nhẹ, thỉnh thoảng còn mút đầu lưỡi mềm mại.

Hàn Quý Bắc bị hôn đến thở hổn hển, hô hấp không tự nhiên, lúc phát hiện ra thì đã không còn kịp nữa, quần áo trên người đã bị cởi bỏ hết bấy, tám phần, bị quăng lung tung khắp nơi.

Người đàn ông hôn cậu cúi đầu rên khẽ, tựa hồ rất thích thú.

Hàn Quý Bắc buông ly rượu, dứt khoát tự mình cởi nốt những thứ còn lại trừ quần lót, thuận tiện cho người kia ve vuốt cơ thể cậu.

Hàn Quý Bắc nhìn anh ta cởi đồ, trong đầu chỉ cảm thấy hưng phấn bỗng bình đến dị thường, còn có cảm giác mơ hồ sau khi uống rượu.

Đối phương cởi bỏ đồ động tác không nhanh cũng không chậm, đợi cho đến khi toàn thân trần trụi, thì Hàn Quý Bắc dựa trên sofa cũng đã hưng phấn đến mức thân dưới cương cứng rồi- có lẽ bởi vì nụ hôn dài khi này, có lẽ bởi vì cảm giác ngượng ngùng khi cả hai cùng trần trụi như nhau, có lẽ bởi vì cơ thể thon thả màu ngọc của đối phương.

Người đàn ông nhẹ ép cậu trên sofa, đầu lưỡi ẩm mềm liếm mát trên ngực, ở đầu ngực nhạt màu khẽ mát, cho đến khi nơi ấy trở nên đỏ thắm mới cam tâm đưa đầu lưỡi xuống dưới.

Hàn Quý Bắc nhin không được mà khẽ rên, cong người lên.

Nơi bị liếm tuy rất nóng, nhưng lại hơi sinh ra cảm giác nhồn nhột tê dại đến kì diệu...

Môi lưỡi người kia không có dừng lại, dọc theo xương sườn mà di chuyển, lưu lại những dấu hôn loang lổ, đồng thời cũng lưu lại những vệt nước bọt trắng bạc.

Khi bụng bị hôn, Hàn Quý Bắc phút chốc toàn thân căng cứng.

Nơi mẫn cảm này, bị đầu lưỡi mềm quét một vòng, không biết nên gọi cảm giác này là khoái cảm hay cái gì nữa, tóm lại là cảm giác tê dại đến không còn từ ngữ nào hình dung nổi...

Chỉ tiếc cảm giác tê dại ấy không duy trì lâu, thân dưới đột nhiên chợt lạnh, lớp vải duy nhất còn lại bị cởi ra, đôi môi nóng bỏng chuyển xuống thân dưới cậu, liếm rồi hôn xương chậu, thậm chí còn dùng đầu lưỡi nhẹ liếm lớp lông.

Hàn Quý Bắc cảm thấy thẹn mà cắn môi, không biết nên nhìn đi chỗ nào, đối phương lại vẫn chưa tỉnh ngộ mà ngược lại còn há miệng ngậm lấy thứ đang cương cứng kia, dùng khoang miệng ấm áp chiều chuộng cậu.

Từ góc nhìn của Hàn Quý Bắc, khuôn mặt ửng đỏ, cách nhắm mắt nhú mày, cùng đôi môi duyên dáng đang ngậm thật sâu thứ ấy của bản thân cậu thật sự là *** đáng đến không nói nên lời.

Mục đích của đối phương cũng không dừng lại, sau khi nơi ấy bị nhả ra, thì tình hoàn bên dưới cảm giác cực nóng, Hàn Quý Bắc cong thắt lưng, cố gắng để bản thân không quá nhanh bị đối phương hút vào cơn khoái cảm, nhưng mà cố gắng của cậu liền bị đầu lưỡi của đối phương phá hỏng.

Môi lưỡi nóng rực của đối phương hôn qua nơi ấy cùng tình hoàn, rồi lại tiếp tục lui xuống, Hàn Quý Bắc hoảng hốt cảm giác chân mình bị nâng lên, sau đó một thứ gì đó vừa mềm vừa ẩm nhẹ đụng chạm cửa huyết đang khép chặt giữa hai đùi.

Cậu nháy mắt lấy lại tinh thần, ý thức được động tác đang hoạt động trên người mình là gì, đồng thời cũng đưa tay đẩy đầu người kia ra, muốn cự tuyệt việc đối phương dùng cách này để chạm vào nơi đáng xấu hổ của mình.

Người đàn ông hôn nơi giữa hai đùi cậu lại không để ý tới sự chống cự ấy, chính là cố chấp muốn dùng môi lưỡi để hiển ngang xâm nhập vào nơi khó nói kia.

Đầu lưỡi liếm láp càng lúc càng nhanh, Hàn Quý Bắc ghen ngào, nhất thời lại đỏ mặt.

Âu Dương Kính chưa từng làm thế với cậu, cho nên khi chính thức gặp phải, khoái cảm mãnh liệt cùng sự quần bách đều có thể đoán trước được.

“...Không, đừng liếm chỗ ấy...” Hàn Quý Bắc bối rối nói, ngay cả mắt cũng xấu hổ đến mức bắt đầu ươn ướt.

“Không thoải mái sao?” Âu Dương Kính chậm lại động tác, hạ giọng hỏi.

Hàn Quý Bắc vừa thẹn vừa xấu hổ, không biết nên trả lời câu hỏi đối phương ra sao.

...Huống chi, cậu căn bản không có mặt mũi nào nói thật.

“...Hàn là rất thoải mái nhỉ.” Giọng Âu Dương Kính hồ hững nói thế.”... Phía trước không phải đã ướt rồi sao?”

Bị đối phương nói thế, Hàn Quý Bắc cả tai cũng đỏ bừng.

Người kia nói chính là sự thật, bản thân phía trước không biết từ khi nào đã chảy ra một chút chất dịch trong suốt, hiển nhiên động tác vừa rồi của người kia thật sự có khiến cho cậu đạt được khoái cảm.

... Từ khi nào thì bản thân lại trở nên *** đang như thế?

Đáp án của vấn đề này, Hàn Quý Bắc thực sự không dám nghĩ tới.

Tiếng động phát ra khi liếm mút cực kì rõ ràng, Hàn Quý Bắc bối rối đến không nói lên lời.

Nhưng ngược lại người đang trêu đùa cậu kia lại có vẻ rất vui thích, lặn qua lộn lại vẫn là liếm láp cái nơi mẫn cảm giữa hai chân cậu.

Thứ nóng rực ngay phía trước cổ chịu đựng đến cùng cực, người kia vẫn không định dừng chạm gì đến nó, Hàn Quý Bắc cắn răng, rốt cuộc chịu không nổi mà tự tay sờ soạng, trấn an dục vọng đang trường đến phát đau.

Hai chân bị ép mạnh lên người, cửa khẩu nho nhỏ lỗ lỗ đang được người kia chiều chuộng, mà cậu cũng không còn biết thẹn nữa khi xoa nắn thứ đó của mình, bức tranh nhìn thế nào cũng thật quá khiêu ***...

Không biết qua bao lâu, người kia rốt cuộc dừng việc liếm mút làm tâm thần cậu dao động, Hàn Quý Bắc vừa thở dài nhẹ nhõm, đang muốn kêu người kia đổi chỗ, môi lưỡi mang theo mùi rượu của đối phương lại bỗng dừng bao trùm, cho cậu một nụ hôn đầy mùi cồn.

Đồng thời, bên dưới cảm nhận được sự lạnh lẽo đến kì dị, Hàn Quý Bắc lé mắt thoáng nhìn thấy bàn tay dính đầy rượu của người kia đang nhẹ vỗ về giữa mông mình, liền hãi đến độ run bắn, đang muốn lên tiếng bảo đối phương dừng tay, ngón tay thon dài mang theo rượu trượt khẽ vào nơi chật hẹp kia.

Bởi vì không đủ trơn, Hàn Quý Bắc khàn giọng kêu lên một tiếng, chỉ cảm thấy một cơn đau truyền đến từ nơi bị xâm nhập, thoáng chốc toàn thân đều căng cứng.

Mà nụ hôn của người kia vẫn tiếp tục. Bị môi lưỡi đối phương khuấy đảo, Hàn Quý Bắc choáng váng, chỉ cảm thấy như lượng rượu mình vừa mới uống giây phút này cùng lúc phát tác, tinh thần đã trở nên mơ hồ, cảm thấy sự tỉnh táo đã tan thành bong bóng, cả người bị bao phủ trong lửa nóng, một lòng chỉ muốn được đối phương âu yếm.

Người kia vừa hôn cậu, vừa dùng tay còn lại quơ bình rượu lại, hôn cậu mà cũng đồng thời mớm cho cậu thứ rượu dịu êm ấy.

Trên thực tế Hàn Quý Bắc với các loại rượu không ưa thích gì cho lắm, nhưng giờ phút này, cậu cùng người kia trao đổi mật thiết thứ hương thơm ấy, thậm chí đầu lưỡi còn tiếp xúc trực tiếp với rượu, đều khiến cho cậu cảm thấy đây là thứ rượu mùi vị tuyệt nhất mà cuộc đời cậu đã nếm qua.

Ngón tay ở giữa mông cậu động tác co rút có chút dùng sức, Hàn Quý Bắc không cần nghĩ nhiều cũng biết người với vẻ mặt ngà ngà say kia sớm đã bị lửa dục thiêu đốt, bởi vì cố quan tâm đến cậu, cho nên mới áp chế dục vọng mà giúp cậu khuếch trương.

Không suy nghĩ nhiều, Hàn Quý Bắc khàn giọng hỏi:” Kính... Anh khó chịu lắm đúng không?”

Người kia không để ý đến vấn đề cậu hỏi, chỉ thở hổn hển, lại ép thêm một ngón tay tiến vào huyết, ý đồ vô cùng rõ ràng.

Hàn Quý Bắc thấy thế, đáy lòng không biết từ đâu sinh ra một nỗi xúc động, cuối cùng duỗi tay, cầm lấy thứ đã đến cực đại của người kia, nâng người dậy, rồi sau đó, đem thứ ấy đặt trước nơi người kia đang dùng ngón tay nới rộng, cúi đầu nói:” ...Vào đi...”

Người kia kinh ngạc nhìn cậu, một lúc lâu sau, mới rút ngón tay, theo lời cậu mà hiên ngang cọt cọt cửa huyết nhỏ hẹp, ý đồ muốn gõ cửa để vào.

Nơi mẫn cảm bị thứ ấy của đối phương cọ xát, Hàn Quý Bắc hưng phấn đến mức toàn thân bắt đầu run rẩy, giống như chờ mong kích thích điên cuồng cùng sự khoan khoái sau đó.

Nhưng mà thứ cực đại của người kia cố gắng mãi, vẫn chỉ tiến vào được một chút, còn lại vẫn kẹt ở bên ngoài, cơ hồ có thể nói là tiến thoái lưỡng nan.

Hàn Quý Bắc đau đến thở gấp, nhưng một chút cũng không định cự tuyệt đối phương tiến vào. Đối phương vì cậu đã chịu đựng lâu lắm, lâu lắm rồi, đều là đàn ông, cậu đương nhiên hiểu sự đau đớn khi đã ham muốn đến đói khát là thế nào.

Cậu không muốn cự tuyệt người đã nhẫn nại vì cậu.

Thở dốc, Âu Dương Kính trong lòng biết không vào được là bởi chưa có bôi trơn đầy đủ, nơi chật hẹp khô khan ấy vốn không có khả năng tiết ra chất lỏng để cho anh ta thắng tiến, mà thuốc bôi trơn lại để ở trong phòng tầng hai, với tình trạng hiện nay của hai người họ, thật không có khả năng nhẫn nại lên trên tầng.

Nghĩ mãi, Âu Dương Kính đành lui ra, lại một lần nữa cúi đầu, ý đồ muốn dùng lưỡi làm trơn cửa huyết.

Hàn Quý Bắc chỉ cảm thấy giữa hai đùi chợt lạnh, có cái gì đó đang chảy vào huyết nhỏ. Đưa mắt nhìn kĩ, nhận ra bình rượu trong tay đối phương, mới xấu hổ đến không thể ức chế nổi.

... Người kia cứ nhiên dùng cái thứ ấy làm thuốc bôi trơn...

Mà tình trạng hiện tại cũng không để cậu nghĩ nhiều, đôi môi nóng cháy của đối phương áp giữa hai đùi, đầu lưỡi ẩm nóng liếm cửa huyết non mềm, sau đó nhẹ lách vào trong.

Không phải không biết đối phương sót ruột vì ham muốn, nhưng mà bị đối xử như vậy, Hàn Quý Bắc nhin không được mà kêu khẽ.

Đầu lưỡi mềm ngày thường luôn hôn môi, giờ phút này cứ nhiên lại trượt vào trong, cơ hồ là vội vàng mà đẩy đưa liếm láp... Nhìn vẻ mặt chuyên chú của đối phương, Hàn Quý Bắc cảm thấy mình cùng đối phương quả thật hết sức *** đáng.

Giữa hai đùi truyền đến khoái cảm tê dại, Hàn Quý Bắc nén tiếng rên, cảm giác mình thoải mái đến ngay cả hốc mắt cũng không không chế nổi mà ươn ướt.

Không hiểu được liếm láp bao lâu, người kia cuối cùng cũng buông tha cậu, một lần nữa thử đưa thứ kia tiến vào.

Không biết do đầu lưỡi hay do rượu làm trơn, lúc này đầu đã rất thuận lợi mà trượt vào.

Giây phút tiến vào, Hàn Quý Bắc kêu lên một tiếng, cúi đầu rên yếu ớt, như là làm nũng, Âu Dương Kính thử đưa đẩy vài cái, rồi tốc độ nhanh hơn, khiến cho Hàn Quý Bắc ở dưới anh ta rên rỉ thở dốc.

Nơi mập hợp tuy thuận lợi kết hợp, lại truyền đến một cơn đau xót, Hàn Quý Bắc thầm nghĩ có lẽ bởi người kia đêm nay đặc biệt hưng phấn, thứ cực đại kia cũng hăng hái hơn thường ngày rất nhiều...

Cậu nghĩ mãi, sắc mặt càng lúc càng đỏ.

Vô luận thế nào, đêm nay kích thích cũng đã quá nhiều.

Chân bị nâng cao, đặt trên vai người kia, thứ ấy của cậu cương đến phát đau, đã sớm ướt át, chỗ kín giữa hai đùi bị ra vào kịch liệt, thỉnh thoảng phát ra âm thanh *** tục.

Người kia ra vào nơi cậu với cường độ cao, đến nỗi Hàn Quý Bắc trừ việc rên rỉ gấp gáp, ngay cả sức tự an ủi cũng hoàn toàn không còn.

Cửa huyết trở nên ẩm ướt, không tự chủ mà co rút lại hòa theo sự hùng dũng của người kia, phóng đảng giống như là khăn cầu đối phương tiến vào sâu hơn nữa.

Hàn Quý Bắc bị đẩy đưa mạnh mẽ, giữa mộng truyền đến đau đớn khó có thể xem nhẹ, nhưng mà đau đớn ấy lại bị khoái cảm to lớn xuất phát từ nơi mẫn cảm bao trùm, tiếng rên rỉ yếu ớt không biết từ khi nào có thêm chút nức nở, tiếng khóc cũng thở gấp khiến Âu Dương Kính đã say đến gần như mất lí trí hưng phấn đến không không chế nổi mình.

Có lẽ vẫn là lần đầu tiên, nhìn thấy bộ dạng phóng đảng không chút che giấu như thế này của Hàn Quý Bắc... Vô luận là thở dốc hay rên rỉ, đều dụ anh ta tìm lòng không nổi mà đẩy đưa mạnh hơn, muốn người kia phải vì anh ta mà mê muội.

Rên rỉ một cách *** dâng, đối phương mỗi lần tiến vào, đều khiến cậu càng khoái cảm hơn.

Nhưng mà lúc này Hàn Quý Bắc cũng không ý thức được gì.

Cậu đã sớm say.

Không biết là say bởi rượu, hay là say bởi hơi thở của người kia...

Giữa hai đùi vẫn bị đẩy đưa lặp đi lặp lại càng lúc càng nhanh không dừng lại, khi người kia mãnh liệt di chuyển theo nhịp điệu, khoái cảm to lớn bức Hàn Quý Bắc tìm không được mà ứa nước mắt.

Khoái cảm mãnh liệt thật đáng sợ...

“... Ừm, a... Dừng... Sâu quá...” Hàn Quý Bắc rên rỉ, nâng cao giọng. Nước mắt không ngừng không ngừng ứa ra, như là thừa nhận nỗi thống khổ vô cùng, nhưng mà thực tế lại cũng không hẳn là thế.

Âu Dương Kính không để ý nhiều, chính là càng dùng sức đẩy đối phương, đem thứ to lớn của mình đưa thật sâu vào trong huyết của đối phương.

Việc này đối lấy tiếng kêu cao vút của đối phương, sau đó cơ hồ là tiếng nức nở.

Bất quá đây là phản ứng bình thường của Hàn Quý Bắc khi bị hưng hăng vào ra, khiến Âu Dương Kính càng thấy hưng phấn.

... Vô luận trải qua bao lần, mặc kệ là ai chủ động, chỉ có người yêu trước mắt mới có thể đem đến cho anh ta sự thỏa mãn cùng hưng phấn thế này...

Tay đối phương nắm chặt vai anh ta, ngón tay thỉnh thoảng bấm chặt hay thả lỏng, truyền đến sự căng thẳng cùng cảm xúc của chủ nhân.

Khuôn mặt tuấn tú đỏ sẫm, thân hình thon dài vì tư thế quan hệ mà con lên, đôi chân dài mà rắn chắc vẩy trên lưng anh ta, như đòi hỏi thêm sự thương yêu mà quắp chặt.

Càng không nói đến đôi mày chau, đôi mắt trong như nước mê người như thế nào...

Nơi mập hợp là một cảnh *** mỹ, tràn ngập hương rượu cùng mùi tanh nhạt của chất dịch cả hai bên.

Âu Dương Kính đẩy mạnh vài cái, chỉ cảm thấy mình sắp không nhịn được nữa, nhưng anh ta cũng vẫn thẳng lưng, phần bụng rắn chắc dùng sức ma sát với thứ ấy của đối phương, cho đến khi cảm thấy được một đợt ám áp cùng ướt át, Âu Dương Kính mới nhận ra, thứ ấy của đối phương không được ve vuốt đã bắn tinh kịch liệt trong tình trạng căng tức, một lượng lớn dịch nóng trắng đục dính đầy trên bụng hai người, có vài phần khiêu ***.

Âu Dương Kính thân dưới đột nhiên run rẩy, phát hiện nơi đang bao bọc lấy mình của người yêu càng lúc càng chặt, vì thế kinh ngạc ngẩn đầu, mới thấy được vẻ thẹn thùng của đối phương.

Cẩn thận nghĩ, cũng biết nguyên nhân.

“Cái này của em thật lợi hại... Ngay cả chạm cũng chưa chạm qua, thế mà đã phun ra nhiều như vậy...” Âu Dương Kính cười khê, vừa lòng khi cảm thấy huyết nhỏ của đối phương càng co chặt hơn, thiếu chút nữa siết chặt đến mức thứ to lớn đã đến cực hạn của anh ta muốn phun xa nghìn dặm.

“... Dừng nói...” Hàn Quý Bắc thoáng chốc cả người xuội lơ, việc bắn tinh mang đến khoái cảm tê dại đến tận xương tủy trong nháy mắt truyền khắp toàn thân.

Âu Dương Kính cười, đỡ lấy thắt lưng Hàn Quý Bắc, khiến nơi hai người kết hợp tách ra.

Hàn Quý Bắc há miệng thở dốc, còn đang mờ mịt bị vây trong từng cơn khoái cảm, chính là chỉ biết nhìn người trước mặt, trong đầu trống rỗng.

Chất lỏng trắng đục trên cơ thể, chỉ nghĩ đến việc mình chưa được âu yếm mà đã bắn, cậu chỉ có thể xấu hổ cắn chặt răng.

“... Như thế nào... Không tiếp tục...” Thật lâu sau, Hàn Quý Bắc mới hỏi như vậy.

Dục vọng bên dưới người kia vẫn gắng gượng như cũ, đồ sộ mà nổi gân, dĩ nhiên là chưa hề thỏa mãn.

“Em đã bắn rồi mà.” Âu Dương Kính thản nhiên nói.

Hàn Quý Bắc sưng sốt, rồi chợt hiểu ra người kia nói cái gì.

Bản thân đã phát tiết, cơ thể quá mỏi cảm nếu tiếp tục chấp nhận ham muốn của người kia, sẽ rất không thoải mái... Nhưng mà, đó là trong tình huống bình thường.

Không biết vì sao, có lẽ là do nơi kín đáo được người kia liếm láp đến hoàn toàn nở rộng, mới vừa rồi bị hung hăng ra vào nhưng vẫn khao khát vật cương cứng ấy thẳng tiến...

Không nghĩ nhiều, cậu chống tay nâng người lên, xoay người vịn lên sofa, thoáng nhếch mông, quay đầu nhìn dục vọng đang ngóc lên của người kia.

“... Vào đi... Yêu em đi...” Có lẽ là quá say, nên thứ ngôn ngữ phóng dăng như vậy cậu cứ nhiên có thể ung dung nói ra miệng.

Âu Dương Kính nhìn cảnh xuân trước mắt, cả mắt cũng không dám chớp, khe giữa hai chân đối phương còn dính đầy dịch thể, cửa huyết giữa hai mông khê nhếch, hồng hồng mà lộng lẫy đến mê hoặc người khác...

Bản thân vốn muốn người yêu dùng tay hoặc miệng giúp mình phát tiết, tránh cho đối phương cảm thấy không thoải mái, ai ngờ người yêu lại phơi ra tư thế mời gọi anh ta tiến thẳng vào, nói ra kích tình đến mức anh ta đỏ mặt...

“...Ồ, nhanh lên...” Giống như do Âu Dương Kính chậm chạp không hề động lấy một ngón tay, Hàn Quý Bắc sau khi thúc giục, dứt khoát hướng mông về phía sau, cọt nhẹ vào thứ căng cứng của đối phương.

Âu Dương Kính cắn răng, không bắn khoản thêm, nhắm ngay nơi đó mà hung hăng xuyên suốt.

Đâm đến chỗ sâu nhất, Hàn Quý Bắc khàn giọng kêu một tiếng, chỗ ấy mới rồi vừa bắn tinh không ngờ lại không thể ức chế mà tiết ra chất dịch đục, rơi lộp độp trên sofa bằng da, không thể kiểm soát nổi.

Khoái cảm cuộn cuộn không dứt truyền đến từ nơi bị người kia ra vào.

“... Nhanh lên... Di chuyển nhanh lên... Ừ...” Cậu cơ hồ dùng giọng cầu xin khi nói như vậy.

Cửa huyết phía sau đang hy vọng được thứ to lớn hung hãn đến tuyệt vời ấy thâm nhập giống như lúc này, mà người kia lại không nhúc nhích, làm cậu bối rối, muốn cầu xin tiếp.

“... Em hôm nay thế nào lại đặc biệt *** dăng như vậy?” Người đàn ông khê cười, bắt đầu từng chút từng chút một, chậm rãi mà ra vào chốn bí mật của đối phương.

Hàn Quý Bắc đỏ bừng mặt, lại vươn tay kéo khuôn mặt tuần tú của đối phương lại gần, chủ động hôn sâu. Rõ ràng là không muốn trả lời.

Tuy nói uống rượu, nhưng cũng có vài phần tỉnh táo... Bản thân nói ra những lời xuất phát từ sự tỉnh táo hay từ men say thì cậu lại không muốn để đối phương biết. Dù sao thì thời điểm này, không hề có sức kháng cự với dục vọng.

Đó là một loại khát vọng cùng hy vọng mãnh liệt bộc phát từ tận đáy lòng, đối với người đàn ông thương yêu trước mắt, ngoại trừ việc kiềm nén cảm xúc của mình, cậu cho đến bây giờ cũng không biết nên làm thế nào... Chuyện này, với cá tính của cậu thì cũng không dễ dàng gì để nói ra.

Cho nên chỉ có thể như vậy, mượn cơ thể, ít nhiều gì cũng khiến cho đối phương cảm nhận được tình cảm của mình...

Chỉ khi được người ấy hoàn toàn ở sâu bên trong cơ thể cậu mà bắn tinh, Hàn Quý Bắc mới có thể cảm thấy mình thực sự thuộc về đối phương, mà đối phương cũng thật sự thuộc về mình...

Không biết đối phương có hiểu suy nghĩ này của cậu? Vừa nghĩ như vậy, Hàn Quý Bắc dần mất ý thức trong khoái cảm kịch liệt đến mức làm cậu rơi lệ.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soi-trao>